

ချစ်မြတ်နိုး

ပန်းနုရောင်
အချစ်

လက်ကြမ်း

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၂၇၀၇၀၈

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၁၃၀၉၀၈

ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)

ခွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးစော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)

ဇော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၃၈၆)၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊

(၂၃)ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

အပုံးပန်းချီ ◆ စောမင်းဝေ

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊

မတ်လလ။

အုပ်စု ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဦးလှည့်စာပေ

အမှတ် (၂၂၃)၊ စီ-၄၊ ၃၁ လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - 095163764

095162031

အခန်း(၁)

သတင်းတစ်ခုကို စတင်ကြားခါစမှာ သူ့ရင်နှင့် နားတွေ
သွက်သွက်လည်မိ၏။

မယုံ။

သတင်းဖြန့်ဝေသူ၏စကားကို လူတစ်ထောင်ကြားပြီး ယုံချင်
သုံပါစေ။ သူကတော့ လုံးလုံးမယုံ။ သူ့နှလုံးသားနှင့်ယုံပြီး နားလည်
ထားရသော အဖြစ်မှာ ပြောင်းပြန်စီးသောဖြစ်လို ဖြစ်သွားနိုင်မတဲ့လား။

‘မိုး’ဆိုသည်မှာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ ရွာရမည်မှာ အစဉ်အလာ။

‘မြေပြင်’မှ ပြန်ရွာသော ‘မိုး’နှင့်တူသည့် သတင်းက သူ့ရင်
တစ်ဝိုက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လှိုက်စားလာနေ၏။ တစ်ယောက်သောသူ၏
သတင်းစကားဖြင့် သူ့ရင်ကို တစ်ခါလှုပ်၏။ ထိုမှ အများသောသူတွေ
၏ သတင်းစကားဖြစ်သွားပြီး သူ့ရင်ကို တိုက်ရိုက်လာလှုပ်၏။

သွယ်ဝိုက်၍လှုပ်၏။

စောင်းချိတ်၍လှုပ်၏။

ထိုသို့ လှုပ်နည်းမျိုးစုံဖြင့် အဖန်ဖန် လှုပ်ပါများလာသောအခါ
သူ့ရင်အသည်းတွေ ဆွဲနှုတ်ခံလိုက်ရသလို (သစ်ပင်ကို အခြစ်မှဆွဲနှုတ်

လိုက်သဖြင့် မြေပြင်အက်ကွဲပြီး မွစာကဲ့သွားသလို) သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာထွင်စွာ နင့်ဟာဟာကြီး ခံစားနေရ၏။

သူ အဝေးကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အသိထဲမှာ ရှိနေသော ဝေဒနာမှလွဲ၍ ဘာမျှမမြင်နိုင်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှ နေယောင်ပြီး သူ ထရပ်မိ၏။

ဆိုင်ထဲမှာ နံနက်စာ အမြန်စားနေကြသော ဈေးသူဈေးသားတွေစည်ကားနေသည်မို့ အလုပ်များနေသည့်လုပ်သားတွေ သူ ထွက်သွားတာ မသိလိုက်ကြ။

ဆိုင်ခင်းပြီး ဆိုင်စောင့်သူလဲထားကာ နံနက်စာအမြန်စားသုံးနေကြသော ဈေးသူဈေးသားတွေက သူ ရင်ကွဲရသော သတင်းကို အချင်းချင်း ဖလှယ်ပြော၍ အံ့သြတကြီးနှင့် ဝေဖန်ပြီးစီးသွားကြလေပြီ။ သူတို့လည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ကြည့်သူကြည့်။ လှမ်းစော့ကပ်သူ စော့ကပ်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ အားပေးစကားလှမ်းပြောသူပြောခဲ့ကြပြီး သူ ဆိုင်ထဲမှ အသက်မဲ့သလို ထွက်လာမိ၏။ သူ့နောက်ကျောကို ဈေးသူဈေးသားတွေ ဝိုင်းကြည့်ပြီး သူနှင့်အကြီးအကျယ် ပတ်သက်သော သတင်းကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြဆဲ။

ဈေးရှေ့မှာ အခန်းတွဲတွေရှိ၏။ တစ်ခုသောအခန်းရှေ့မှာ သူ ရပ်လိုက်၏။ လေသံတွေ လိုက်ပါလာနိုင်ခြင်း မရှိငြား၊ သူ့ကျောမှာ စိုက်ဝင်နေသော အကြည့်များကို (ဖြူကောင်ဆူးခါသလို)ခါထုတ်ပစ်၍ မရအောင် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမျိုးဖြစ်နေ၏။

သူရပ်နေသော အခန်းမှာ သူနှစ်ချပ်ဖြင့် ငှားထားသော တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ သူ့ဆိုင်ရှေ့မှာ ကတ္တရာလမ်းမ၊ လမ်းမတစ်ဘက်ခြမ်း အပြင်တန်းတန်းမှာ ဈေးဝင်ပေါက်။ သူတို့ဆိုင်တန်း

တွေဘက်ကို မျက်နှာစာလှည့်ထားသော ဈေး။ ဈေးဝင်ပေါက် ညာဘက်ခြမ်းမှာ ဆိုင်ခန်း အပိုင်ဝယ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ ဆိုင်အမည်မှာ 'ဆောင်တော်ကူး' ကဖီး။

ဈေးသူဈေးသားတွေ (မနက်အစောစော၊ နေ့လယ်အဆာပြေစာအတွက် နီးနီးနားနားမှာကြားစားသောက်နိုင်၍) ဝိုင်းဝန်းအားပေးကြသလို 'ဆောင်တော်ကူး' ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုတုတ်ထိုးခမျာလည်း ဈေးသူဈေးသားတွေကို အားထားပြီး ဆိုင်ဖွင့်ထားရခြင်းပင်။

သူ့ဆိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခေါ်လောက်လှမ်းပြီး အကဲဖမ်းကြည့်ရုံဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမြင်သာလောက်သော အကွာအဝေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေကြ၏။

ကျွန်တော် ကျောပေးထားသော်လည်း သူတို့တစ်တွေ လှမ်းကြည့်နေကြမှာ အလိုလိုသိနေ၏။ အိတ်ထဲကသော့ကိုစမ်းမှ လက်ဖက်ရည်ဖိုးမပေးခဲ့မှန်း သိလိုက်ရ၏။ ဆိုင်သော့ဖွင့်ရအခက်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးသွားပြန်ပေးရအခက်နှင့် သူ့မှာ ချီတုံချတုံ။

သူ့ကိုယ်သူ အရိုးတွေနှင့် ထောက်ကန်ထိန်းထားရုံသက်သက် ဖြစ်နေ၏။ သူ့အကြောတွေက ကြွက်သားနှင့်အကြောအမျှင်တွေကို တွဲဆောင်ကူပုံရန် ထိန်းသိမ်းမှုအားအင် မရှိချင်တော့။

နေခင်းဖက် လက်ဖက်ရည်သောက်ဖြစ်မှ မနက်စာဖိုးထည့်ဝင်ပေါင်းရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အခန်းသော့ကို ဖွင့်လိုက်၏။

သူ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး အမြတ်တနိုး စုဆောင်းလာသည့် စာအုပ်များ၊ ခေတ်ဟောင်းစာပေများ၊ ခေတ်သစ်ပေါ်ပင်ဝတ္ထုများ၊ ရုပ်ရှိကားတွန်းများ၊ ရသ၊ သုတ၊ ဂမ္ဘီရစာအုပ်အစုံအလင်နှင့် ရှုချင်ဖွယ် ဖြစ်နေတတ်မြဲဖြစ်သော ဆိုင်ခန်းကလေးမှာ ခါစဉ်းလို သူ့ရင်ကို ခြူးရှင်တတ်ကြွလာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့။

စာအုပ်နဲ့လေး ပျံ့ပျံ့မွေးမြူနေခြင်းသည်လည်း ဘယ်ဆီကို ရှိရဲဝေးကုန်ကြလေပြီမသိ။ စာအုပ်စာရင်းမှတ်သော စားပွဲပေါ်လက်တင် ပြီး ထိုင်ခုံပေါ် လျော့တိလျော့ရဲ ဝင်ထိုင်နေလိုက်မိ၏။

ငှက်တွေ ပက်လက်ပျံသန်းကြပြီ။

တိမ်တွေ အစိမ်းရောင် မျက်တောင်တွေတစ်ခက်မှာ အရပ် ကြီးပြတ် အိပ်မက်။

နှုတ်ခမ်းအဖွင့်မှာ အဆိပ်ဩဇာသင့်တဲ့ ပန်းတွေ လွင့်ပျံ့လာ။
မြင်မြင်သမျှ တစ်ကမ္ဘာလုံးပြာဝေ။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကြွေကျအောင်ငိုနေတဲ့ အဖြစ်။ ဒါတွေ အားလုံးအတွက် ဒင်းကတော့ တစ်ချက်တည်း ပစ်လွှတ်ခဲ့ရုံ။ သေသပ် လိုက်ပုံက အခါခါ ဩချယူရပါပေတယ်။

မြင်မြင်ရာ ချဉ်ချဉ်စိမ်းစိမ်းရစ်ဝဲရုံစို့လာသော မျက်ရည်ကို ကြွေမသွားအောင် မျက်တောင်ခတ်၍ မျက်ရည်မကြွေအောင် ငေးမော နေမိစဉ် အားမှာ ဖျဉ်းခနဲ ဝင်လာသော အသံ။

ထိုအသံအတိုင်း အကြည့်လှိုင်းတွေ ပို့လွှတ်လိုက်သောအခါ...

အို... တကယ်ကို တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့အဖြစ်။

အောင်ပေါက် ဘယ်ဘက်တန်းမှာ မျက်နှာစာလှည့်ဖွင့်ထား သော ဆွဲဆိုင်နှစ်ဆန်း ဒုတိယမြောက်အခန်းရဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ အပြုအမူကောင်းရာ (မှန်နှင့်အလှူမီနီယံဖွဲ့စပ်ထားသည့်) ရိုးကောင်ပေါ်မှာ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ထောက်ပြီး မေးတင်ကြည့်နေသော မိန်းကလေး)

မိန်းကလေးရဲ့အကြည့်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး တည့်တည့် တန်းတန်း ချိန်ရွယ်ထားသလိုမျိုး။

သူနှင့် မိန်းကလေးတို့အကြည့်ချင်းဆုံမှတ်မှာ ကိုယ်စီနှလုံးသား နှစ်နေရာ။ ဤသို့သာဖြစ်မှာ သေချာပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဟု ဆိုရလျှင်...

အစီအစဉ်လွဲမှားဖြစ်ပေါ်လာသော ပုပ္ဖန်းနွေးသတင်း တစ် နှစ်ကို မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်လည်း သိထားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့် ထိုပင် မိန်းကလေးနှင့်လည်း အရေးတငင် ပတ်သက်နေသော သတင်း နှင့် ကျွန်တော် ခံစားနေရသလို မိန်းကလေးလည်း ခံစားနေရပါလိမ့်မည်။

အတိအကျဖြင့် ကျွန်တော် မသိနိုင်။ အတွေးနှင့် ခိုင်မာစွာ ခုတ်ယူမိခြင်းမှာ သက်သေတွေ ရိုးရိုးစင်းစင်းရှိခဲ့သည်ကို ရိုက်ချက် တွေလို တဖျပ်ဖျပ် ပြန်လည်တွေးတောလိုက်မိ၍ပဲ ဖြစ်သည်။

မျက်မှန်းတန်းမိရုံဘဝက သာမန်အကြည့်ကို ရခဲ့ဖူး၏။

မခင်မင် မရင်းနှီးသော်လည်း တစ်ယောက်စကား တစ် ယောက်နားဖြင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်တို့ သိရုံသိလာ ခဲ့ကြသောအခါ အမှတ်ထင်ထင် ခပ်ယဉ်ယဉ်ကလေး မသိမသာခိုး ကြည့်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ကြားစကားနှင့် နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ဘဝတွေကို တိတ်တိတ် တလေး ပို၍ပို၍ သိလာကြသောအခါ မိန်းကလေးဘက်က သာမန် အကြည့်မျှပင် ကြည့်ခြင်းအဆင့်သို့ လျော့ဆင်းခဲ့၏။

သို့ဖြင့် သူလည်း မိန်းကလေးကိုအကြည့်ပိုခြင်းတွေ လျော့ပါး ခုတ်ယုတ်လာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့တာရှည်။

ယခုမှ...

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နှစ်ဦးစလုံးနှင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ပတ်သက် သော သတင်းစကားထွက်ပေါ်လာမှ...

ကိုယ်စီရင်ဘတ်တွေ ဟင်းလင်းဖွင့်ချပြီး စိတ်လိုလက်ရ အကြည့်ချင်း စွန်ကြိုးညှိငြိနေကြပုံမှာ အံ့သြစရာမကောင်းသော တူ နီးဆွေလား။

‘သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိနေမလဲ’

ဒုတိယမြောက် ရေရွတ်တီးတိုးစကား။

‘ငါ သိချင်လိုက်တာ’

တတိယမြောက် ထွက်ကျလာသည့်စကား။

သူ့အကြည့်ကို သူ မရုပ်သိမ်း။ နည်းတူ မိန်းကလေးမှာလည်း ဆက်၍ ကြည့်နေဆဲ။ မိုးဖွဲလေးတွေ တဖွဲဖွဲ ရွာလာ၏။ (ငါတို့ရဲ့ မျက်ရည်စက်လက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်) ဆက်ကြည့်နေမိကြဆဲ။

မိုးပွင့်ကလေးတွေ တသံသံရွေလာ၏။ (ငါတို့ရဲ့ရင်ကွပ်ပတ် လက်အခမ်းအနားအဖြစ်)

ဆက်ကြည့်နေမိ။

မိုးပုလဲတွေ သဲကြီးမဲကြီး သွန်းဖြိုးစွေရွာလာသောအခါ မြင် ကွင်းမှန်ဝါးဝေသိသွားစေ၏။ (ငါတို့ရဲ့ အလွမ်းသင့်တဲ့ ဒေါသတွေ တွေ့ဆုံပွဲကြီးအဖြစ်)

သူနဲ့ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ကြားမှာ မိုးသက်လေပြင်းတွေ ခြားနား ဝိတ်ဆီသွားသဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြင်ခွင့်မရနိုင်တော့။

အဆိုးဆုံးမှောင်ကျတဲ့နေ့။

ဆယ်နေ့ခန့်ပါး အကြည့်ချင်းဆုံစည်ထားမိသောနေ့။

တစ်ဦးရင်ဘတ်ကို တစ်ဦးက ဖွင့်ဖတ်ချင်စိတ် ပြင်းပြလွန်း သောနေ့။

ဤနေ့၊ သည်နေ့၊ ဒီနေ့မှာ၌ သူနှင့် မိန်းကလေးတို့ အကြည့် ချင်းဆုံရာ အမှတ်တွေ စိတ်ဆွဲငင်မှု တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ဖြစ်ဖွဲ့သွားသော ခံစားမှုတစ်ခုမှာ ‘စိတ်ဝင်စားခြင်း’တစ်မျိုးသာ။

သူ မတွေးမမြင်နိုင်ခဲ့သော အခြားအကြောင်းအချက်များမှာ နေရောင်အလင်းသည် ကမ္ဘာတစ်ဝက်ကိုသာခွင်းနိုင်ခြင်းမျိုး၊ လရောင်

အလှမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝက်ကိုသာ အစိုးရနိုင်တာမျိုး။

အတွေးတစ်ဝက်...။

အလင်းလက်ခံသော ကမ္ဘာတစ်ဝက်သာ သူတွေ့မိခဲ့ခြင်းသာ တွေးမိခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်ကာ သူ့ဘာသာပင် ကောက် ချက်တန်ခိုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချမိလိုက်၏။

(အချစ်ကြောင့်ရသောရောဂါကို ကုစားရန်ဆေးမှာ အချစ်သစ် ဟူသော ဆေးဝါးစစ်စစ်တစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။)

မိုးရေပိတ်ဆီးသော မြင်ကွင်းထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် လူတစ်ယောက်။

ဒီလူ ဒီတစ်ကြိမ်လောက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ဖူးနေပုံမျိုး ယခင်က တစ်ခါမျှမရှိ။

လှိုင်းလိုပြေးနေသော ဆံပင်တိုတိုကို ပိုင်ဆိုင်သည့်လူ။

ဟာဝေယံရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုမျိုးကို ခပ်များများဝတ်ဆင်တတ် သည့်လူ။

လက်ပြင်အနည်းငယ်ကွေးပြီး မျက်ခုံးထူထူထဲထဲနှင့် ဝါယောင် သမ်းသော မျက်လုံးများနှင့် တွေ့မြင်သမျှကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့် ဘတ်သောအကျင့်ရှိသည့်လူ။

ဒီလူ ဒီလူ ဒီနေ့မှ ဗွေဖောက်ပြီး ယမင်းကို စိုက်ကြည့်လာ ၏။ ဖြစ်နိုင်ခြေများကို ချစဉ်းစားကြည့်မှ ယမင်း သဘောပေါက်လာ ၏။

ယနေ့ ယမင်းဆိုင်လာဖွင့်စမှာ သတင်းပေးလာသူတို့ကြောင့် ရင်နာစရာကောင်းသော သတင်းတစ်ခုကို ကြားသိခဲ့ရ၏။

ထိုသတင်းက ယမင်းရင်ကို နှိပ်စက်စွမ်းအားကြီးမားလွန်း၏။
 ယမင်း ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မပါတော့။
 ဘာကြည့်ကြည့် စိတ်မရှိတော့။
 ဘယ်လိုနေနေ စိတ်မပြေတော့။

ထင်မှတ်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်း လုံးဝမရှိသည့် သတင်းက
 ဖြစ်နိုင်ခြေများကိုနင်းချေပြီး ဖြစ်တည်ခြင်းတစ်ရပ်ကို ရဲရဲပြတ်ပြတ်
 ထူထောင်လာမှ ဩချရမလောက် အံ့အားသင့်ခြင်းဖြစ်မည်။ ထို့နောက်မှ
 ဝေဒနာတွေ တရိပ်ရိပ်တက်လာ၏။

ဒေါသ၊ ခံပြင်းမှု၊ ရင်နင့်မှု၊ အမျက်သိမှု၊ မုန်းတီးမှု၊ နာကြည်းမှု၊
 မေ့နိုင်လိုမှု၊ အပြစ်တင်မှု၊ ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်မှု၊ နှမ်းလျှော့စေမှုတို့
 ရင်ထဲမှာ တစ်လှည့်စီ စက်ဝိုင်းလို ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။

သို့ဖြင့် စိတ်နှင့်ရင်ကို အလျင်အမြန် ပြောင်းလဲသွားရန် အာရုံ
 ခြေဆန်ပြီး ငေးမိငေးရာ ငေးနေလိုက်မိခြင်းသက်သက်သာ။

အမှတ်မထင်သော အကြည့်တစ်ခုကို ဆဋ္ဌမအာရုံနှင့် အလိုလို
 သိခြင်းလာ၍ သတိပြုကြည့်လိုက်သောအခါ စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသော
 အောင်မောင်ဆိုသူကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

သူ ယမင်းကြည့်နေတာကိုသိသွားပြီး ပြန်၍ စူးစူးရှရှ လှမ်း
 ကြည့်နေ၏။

ယခင် ဆိုင်ချင်းဖျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ ခဏတဖြုတ်အကြည့်ချင်း
 ဆုံလျှင် တစ်ဦးအလျှင် တစ်ဦးက အစဉ်အကြည့်လှဲသွားတတ်၏။
 ခုဖြင့်...

ကိုမောင်မောင်နှင့် ယမင်း အကြည့်ချင်းချိတ်မိနေကြစဉ်မှာပင်
 ယမင်းဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုကို သွားသတိရ၏။ အို... ဟုတ်ပါရဲ့ဟု ဆို
 ညည်းရမလောက် ကံခေမူမှာ တိုက်ဆိုင်လွန်းသည့်အဖြစ်။

ယနေ့မနက် ကြားလိုက်ရသောသတင်း။ ထိုသတင်းမှာ
 ကိုမောင်မောင်နှင့်လည်း အတော်ကြီးကို ပတ်သက်နေသည်ပဲလေ။
 သတင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ ရင်ထဲမှာပို၍ လှိုက်ဆူ
 လာလေလေ။

ပြင်ပမှာ မိုးရည်... တဖွဲဖွဲစွေရွာ။ (သူလည်း ငါ့လို ခံစား
 နေရရှာမှာပဲလေ)

ယမင်းမိတ်တွင်းမှ စကားကို အမြင်တရားဖြင့်ဖွင့်ဆိုမိလိုက်
 စဉ်...

မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ဖြောက်ဖြောက် ဖြောင်းဖြောင်း လွင့်ကျ
 လာ၏။

မိုးတကယ်ကို ရွာနေလေပြီ။ သူ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီကိုလှမ်း
 ပြီး စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ။

မိုးတွေဖြိုင့်ဖြိုင့်လှိုင့်လှိုင့် ရွာသွန်းဖြိုးလာ၍ မြင်ကွင်းတွေ
 မှန်ဝါးဂေသီသွား၏။ ယမင်း ပင့်သက်မောကို အသက်ရှူထုတ်ခြင်း
 နှင့် အသာမျော၍ချလိုက်ပြီး စဉ်းစားပြီးခါစအကြောင်းကို အချက်
 အလက်အသစ်တွေ ထပ်မံပေါင်းစုပြီး စဉ်းစားစေ့ငုလိုက်ပြန်၏။

ကိုမောင်မောင် ဒီကို လှမ်းကြည့်တာ ဒီနေ့မနက်ကြားရတဲ့
 ဟိုသတင်းကြောင့်ပဲနေမှာ။

အဲဒီသတင်းကို ယမင်းဆိုင်ဖွင့်စအချိန် အထည်ဆိုင်ခင်းနေတဲ့
 ခြံမြဲအိ ကိုယ်တိုင်လာပြောပြသွားခဲ့တာပဲ။ ဒီသတင်းကို မကြားရခင်က
 အိမ်မှဆိုင်ကို လာစဉ်လမ်းတစ်လျှောက် စိတ်တွေ အလိုလို ဗရုတ်ဗရုတ်
 ဖြစ်နေမိသေးရဲ့။

အင်း... ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လှောင်ပြောင်စရာ၊ အတင်းပြောစရာ၊ အသံနားခံရတဲ့ ဂူတွေဘဝကို အလိုလိုသိမ်ငယ်စွာ လျှော့ကျရတော့မှာ ပါလား။

ဟင့်အင်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ လူတွေအားလုံးကို ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို မရောက်ရောက်အောင် ပြေးသွားချင်တယ်။

မိုးထဲလေထဲ ဘယ်သူမှ တွေ့မြင်ရန် ခဲယဉ်းမည့်အချိန်မို့ ယမင်းရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ စိုပွင့်လာရာမှ မိုးနှင့်အပြိုင် မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျမိလိုက်၏။

မိုးမှာ ဆက်လက်၍ ရွာကောင်းနေသော်ငြား ယမင်းမှာမူ နေအတွင်း လဲပြိုသွားသောစိတ်ဓာတ်ကို သတိနှင့်ဆွဲထူပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှမျက်ရည်တွေကို လက်ခုံတစ်ရှူးပေပါဖြင့် အမြန် သုတ်သပ်ပေးကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ စိတ်ထဲက "ကက်" ခေါက်သံနှင့်အတူ...

ကောက်... အချစ်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ယောက်ျား ဒင်းရမယ့် အကုန်က ကြိတ်ခါး၊ ဒင်းနေရာမှာ ငရဲ၊ ဒင်း ရှင်နေရင်လည်း ရင်ကွဲတဲ့သူက ဘယ်တော့မှ မလွတ်စေရဘူးမှတ်၊ ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး ဒင်းနဲ့ ဇွင်ခန်း သေခန်းပြတ်...)

အခန်း(၂)

ထိုနေ့၏ နေ့လယ်ခင်းပိုင်း တစ်နာရီခွဲနှင့် နှစ်နာရီကြားကာလ။

ဈေးအတွင်းဝယ် ဝယ်သူကျဲပါးသွားသဖြင့် ဈေးသည်များမှာ ဖျောက်တိဖျောက်တောက် ဈေးဝယ်သူများကို စောင့်၍ ရောင်းရင်းစာအုပ်ဖတ်သူဖက်။ ဝိုင်းဖွဲ့၍ အသုပ်တစ်မျိုးမျိုးစားရင်း စကားပြောသူပြော။ သူတပြန်ကိုယ်တပြန် သန်းတုပ်ခံသူခံ။ ကြွေပစ်သူပစ်ဆိုင်ပေါ်တွင် ပင်တုံးလုံး လှဲသူလှဲနှင့်။

ဈေးဝယ်ကျဲပါးချိန်မို့ လူအား၊ စိတ်အား၊ ပါးစပ်အားလပ်သွားကြသူများမှာ သူနှင့်ယမင်းတို့ သက်ဆိုင်ပါဝင်နေသော နံနက်ခင်းက သတင်းအကြောင်းကို ပြန်လည်ပေါင်းစုံပြောဆိုနေကြပါလိမ့်မည်။

ဈေးသူဈေးသားစာရင်းထဲမှာ ပါဝင်နေသူများမို့ ဈေးသူဈေးသားအချင်းချင်း ကောင်းသတင်း ဆိုးသတင်းကို စိတ်လိုလက်ရ သေချာပြောကြနေကြခြင်းပင်။

မိုးစံသွားသည်နှင့် ကိုယ့်ဆိုင်အရေးနှင့်ကိုယ် အလုပ်အကိုင်သည်မို့ သူနှင့်ယမင်းတို့ ထပ်မံအကြည့်ဆုံခြင်း မပြုမိနိုင်ကြ။

ဘက် ထမင်းစားချိန်မှာပင် ကိုယ့်အရေးနှင့်ကိုယ် (စားချင်စိတ် မရှိသော်လည်း) မြန်မြန်စားပြီး အလုပ်ထဲမှာ ဗျာများနှစ်မြုပ်ထားနေရပြန်၏။

နေ့လယ်ပိုင်း လူကျဲပါးချိန်ရောက်သောအခါ ယမင်းက ယခင်နေ့များအတိုင်း ဆိုင်ကိုမိခင်ဖြစ်သူနှင့် လွှဲပြောင်းကာ အိမ်ပြန်သွားလေ၏။ ဆိုင်သိမ်းခါနီးကျမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ဆိုင်ကူသိမ်းပေးတတ်၏။ နေ့လယ်ပိုင်း ယမင်းအိမ်ပြန်သွားခြင်းကိုပင် သူ မသိလိုက်။

စာအုပ်လာဝယ်သော လူနှစ်ယောက်အား စာအုပ်ညွှန်းပြီး ရောင်းချနေရ၍ မသိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူကျဲပါးချိန်မှာ အစိုးမရသော စိတ်အိမ်တွေ ယိမ်းခါသွားအောင် သောကလျှင် လုပ်လာသဖြင့် ဈေးအတွင်းမှ မျက်နှာစာတန်းမှာ ဖွင့်ထားသော 'ဆောင်တော်ကူး' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဆီ ထွက်လာခဲ့မိ၏။

မနက်တစ်ခါ။ နေ့လယ်တစ်ခါ ပုံမှန်လက်ဖက်ရည်သောက်နေကုန်သော အားလပ်သော ဈေးသူဈေးသားအချင်းချင်း တွေ့ဆုံစကားပြောရာ ဆိုင်ကလေး။ ဆိုင်ကလေးအနား ရောက်ခါမှ သူ လှည့်ပြန်ဖို့ စဉ်းစားသွား၏။

ဆိုင်ထဲကလူတွေက သူ့အကြောင်း အချင်းချင်း ပြောချင်ပြောနေကြသည်။ သူ့ကိုလည်း မေးချင်ရာမေးလာနိုင်၏။ သူ မလိုလားသောကြောင့် အပြုံး၊ အမဲ၊ အရွှေ့များနှင့် သူ မဖြေချင်သော မေးခွန်းများကို သူ ရင်မဆိုင်ချင်။

သူ့မှာ ခံနိုင်ရည် နည်းပါးနေပြီလား။

သူ မသိ။

နေ့စဉ်ပြုနေကျ ဟောပြောအတိုင်း လာထိုင်တတ်သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို သူ မထိုင်ဘဲ အားလုံးမြင်ကွင်းရှေ့မှာ လှည့်ပြန်

သွားခြင်းမှာ သူ့ကို ပို၍အများဝေဖန်စရာကြီး ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးရသေးသည်။

ထို့ပြင် နံနက်ခင်းက သောက်သော လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုလည်း မေ့ပြီးမရှင်းခဲ့။ အမေ့ခံပြီး သောက်တတ်သော အကျင့် သူ့မှာ မရှိ။

သူ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် ဆိုင်လေးထဲလှမ်းဝင်သွားလိုက်၏။

'ထုံးစံ ကိုမောင်လာတယ်၊ ရှယ်ဝမ်းဖန်ချို့ နောက်မှာ တဂျီးတို့အဖွဲ့ အရင်အတိုင်း နက်(စ်)အောနှစ်ခွက်၊ ကြက်ဥအကာကျက်နှစ်လုံး'

ဆိုင်ရှင် ကိုတုတ်ထိုးအော်သံကြောင့် ဆိုင်ထဲရှိ ငိုင်းတော်တော်များများမှာ နေရာယူထားသည့် ဈေးသူဈေးသားနှင့် ရပ်ကွက်သားအချို့ မော့ကြည့်ကြ၏။

သူ့နောက်မှ ရောဝင်လာသော တဂျီးတို့အဖွဲ့က ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာ နေရာပင်ယူလိုက်သဖြင့် သူ့အတွက် နေရာမရှိတော့။

ဆံသဆရာ ကိုမွတ်တားက လက်လှမ်းပြုပြီး သူတို့ဝိုင်းမှာ ဘစ်ခုံလွတ်နေ၍ လာထိုင်ရန် လှမ်းအော်၏။ မျက်လုံးအကြည့်တွေ အောက်မှာ အမောဖောက်နေသော မြင်းတစ်ကောင်လို သူယိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့နှင့် လှမ်းသွားပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။

သူဝင်ထိုင်သော ဝိုင်းမှာ အပ်ချုပ်ဆရာကိုတုတ်။ ကုန်ခမ်းသည် ကိုဘထွန်း၊ မဟာသူဌေးမင်း ထီဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးဖော့။ ခေးကောက်ကိုပြတ်ခေါ် မောင်မောင်ရွှေနှင့် ကိုမွတ်တားတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြ၏။

'ကိုယ့်ဆရာ ကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ်တွေ ဖျားနာပုံကတယ်'

ကုန်စိမ်းသည် ကိုဘထွန်းက စတင်၍ စကားတွန့်ကတိသနဲ့ အကြောင်းအရာကို ပျိုး၏။ ပျော်ပျော်နေတတ်သော ဦးမဟာဌေးမင်းက

ပီပီ ကွမ်းတံတွေးကို ဗျစ်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီး...

‘ထီပေါက်ပြီး လက်မှတ်ပျောက်သွားလို့ စိတ်ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သွားတာ နေမှာပါကွာ၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ့တူကြီး၊ ဦးတို့လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ၊ တစ်ယောက်မကောင်းတစ်ယောက်ပြောင်း၊ ပြောင်းသည့်တစ်ယောက် နောက်ထပ်ဖောက်သော် နောက်တစ်ယောက် အကြံ အမြန်ဖန်လော့တဲ့၊ ဘာမှစိတ်ဓာတ်ကျမနေနဲ့ ဟုတ်ပြီလား’

ဦးဖော့စကားကြောင့် ကိုမွတ်တားက ခေါင်းကုတ်ပြီး...

‘ကြည့်ပြောကြပါဗျာ၊ ခမာလည်း မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက် ရှိတော့တယ်’

ကိုမွတ်တား ဝင်ကယ်မှ သူ့မှာ အခြေပိုသာယိုင်ထိုးသွား၏။

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့တော့ ကျွန်တော် မညာချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညာချင်သောက်တဲ့အထိလည်း ကျွန်တော် ဘာမှ ဖြစ်မနေဘူး’

သူ စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး အခြောက်တိုက် ဟားကြ၏။ ဆူးကောင် ကိုပြတ်က...

‘ဒီဆွဲဆော့ ဒါပေမဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့လည်း ဒါပေါ့တာလိုကျနေပြီ ငါ့ညီရ’

ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ရောက်လာသောအခါ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး စကားဆိတ်နေလိုက်၏။

‘မောင်ရင်တို့အဖြစ်ကလည်း တစ်နှစ်တစ်မိုးကြီးတောင် ကြိုက်လာပြီးမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကောင်မလေးက ငွေဖောက်သွားရတယ်မသိ။ မောင်ရင်များ ကောင်မလေးစိတ်ဆိုး စိတ်နာသွားအောင် လုပ်ခဲ့လို့များလား’

ကိုတုတ်၏ အမေးစကား။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်မိ၏။ ကိုမွတ်တားက...

‘မဟုတ်မှလွဲရော ကိုတုတ်၊ ဇာတ်ကားတွေသွားသွားကြည့်ပြီး ကောင်မလေးကို...’

စကားလေသံဆွဲပြီး ကိုတုတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုတုတ်မှာ မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ နီသွား၏။ ကိုတုတ်ဟု ဘွဲ့ကပ်ပေးထားသူမှာ ဈေးခေါင်း ဦးစောသာအေးဖြစ်သည်။ ယခင်က ရပ်ကွက်ပီဒီယိုရုံမှာ နံးပြသော ဇာတ်ကြမ်းကားများမှ ကိုတုတ်က အကြိုက်တွေ့၏။

‘ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်ကားလဲဆို လိုက်ပြီးသားပဲ’ ဆိုသည့် ကိုတုတ် လက်သုံးစကားကို ဦးစောသာအေး ကြားသိထား၍ ကိုတုတ်နှင့်တွေ့တိုင်း ‘ဟေ့... ပြမယ် လိုက်မလား’ ‘ဟေ့... မေးတုတ်ကြီး’ ဟု လူကြားသူကြား မကြာခဏ ခေါ်ရာမှ တစ်ဈေးလုံးက ကိုတုတ် ဟုပင် အမည်ပြောင်ခေါ်ကြတော့၏။

သိသူတွေခေါ်သလို ဓာတ်မသိသော ဈေးသည်အမျိုးသမီးများက ကိုတုတ်ဟူသော နာမည်ပြောင်ကိုခေါ်မှ အားရကြ၏။ အကြောင်းမှာ အခေါ်ခံလိုက်ရတိုင်း ကိုတုတ်မျက်နှာ ရဲခနဲ နီနီသွားတတ်၍ဖြစ်သည်။

ကိုတုတ်က...

‘ဟေ့ကောင်... မွတ်တား ကတုံးကို ကွက်ကျားရိတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မင်းအကြောင်းတွေ ငါဖော်လိုက်ရမလား၊ ဟင်း... မသိဘူးများမှတ်နေသလား၊ ဟိုးတစ်ခါက တို့ဈေးထဲကို စိတ်မနဲ့ဘဲ ရောက်လာတဲ့ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကြီးကို အလကားညှပ်ပေးမယ်၊ မုန့်ကျွေးမယ် ဘာမယ်၊ ညာမယ်နဲ့၊ ဟင်း... နာဘူးကျင့် နာဘူးကြံ ကြံချင်သေးတယ်၊ ဈေးခေါင်းသွားတိုင်လို့ ဈေးခေါင်းရုံးမှာ ငါရှိနေတာနဲ့ ကြုံပြီး ကြားတယ်၊ ငါသာ အော်သံဟစ်လိုက်ရင် ဟင်း...’

ယခုတဖန် မျက်နှာရဲနီလစ်သွားသူမှာ ကိုမွတ်တား၊ ကိုမွတ်တား

တားက ချက်ချင်းပင်...

‘အောင်မယ်မယ်... လာသေးတယ်၊ သူက ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်ပြီး အင်္ကျီလာချုပ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့် တိုင်းသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဟိုထိ ဒီထိလုပ်တဲ့ မင်းအကျင့် တစ်ဈေး လုံးသိတယ်၊ မင်းဆိုင်က အခုဆိုရင် ယောက်ျားလေး ပုဂံအခြောက် နှစ်ကောင် ကုန်ခြောက်ရောင်းတဲ့ဆိုင်က မျိုးမျိုးလွင်နဲ့ ကုန်စိမ်းရောင်း တဲ့ မေကိုကိုစိုး၊ ဒီလူတွေလောက်ပဲ မင်းဆိုင်မှာ အင်္ကျီလာချုပ်ခိုင်း ဘော့တယ် မဟုတ်လား’

‘သိပ်လာတာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်းမိန်းမ မပူတူးတောင် အင်္ကျီလာအပ်သွားလို့ ကိုယ်တိုင်းယူလိုက်ပြီးပြီ’

ကိုတုတ်စကားကြောင့် ကိုမွတ်တား ရှူးရှဲဖြစ်ချင်လာ၏။

‘ငါ့ဆိုင်မှာ မင်းမိန်းမ မသေးတဲ့တောင် စုငွေကောက်ရင်းနဲ့ ညနေတိုင်း ရောက်ရောက်လာသေးတယ်၊ ငါစုငွေပေးရင် လက်ချင်း ညီတာ ခဏ ခဏပဲ၊ ကဲ... မင်းလို ထိတွေ့ကြေးဆို ပြီးရောပေါ့’

စကားပြောရင်း နှစ်ယောက်သား စကားများရန်ဖြစ်ရန် တာစု ဘာကြသည့်မို့ မဟာသူဌေးမင်း ထိဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးဖော့က ဝင်၍-

‘ဟေ့... ငါ့ဘပည့်တွေ တော်ကြစမ်း၊ ဘာလဲကွာ၊ အရေမရ အဖတ်နေနဲ့ မင်းတို့ ငါ့လောက်ကော စွဲလို့လား’

ဦးဖော့စကားကြောင့် ကိုတုတ်နှင့် ကိုမွတ်တားတို့ အသာငြိမ် ကုပ်သွားကြ၏။ မကုပ်ခံနိုင်ရိုးလား။ ဦးဖော့က မယားခုနစ်ယောက် လောက် ယူခဲ့ဖူးသူ။

လင်မယားကွဲသွားလျှင် နောက်တစ်ယောက်၊ သေသွားလျှင် နောက်တစ်ယောက်နှင့် တစ်ပင်လဲပြီး တစ်ပင်ထူလာခဲ့သည်မှာ ယခု တိုင်ပင်။ ယခုလက်ရှိ မယားဖြစ်သူ နှာစေးနေရုံရှိသေး၏။ နောက်

တစ်ယောက်ကို ဦးဖော့က ကြိုတင်မျက်စပစ်ထားပြီးလေပြီ။

‘ပြောလေကွာ၊ မင်းတို့ ငါ့လောက်စွဲလို့လား’

တုတ်တုတ်မလှုပ်။ ထိုအခါကျမှ စီးဖုချန်းဘွဲ့ရထားသော မဟာသူဌေးမင်းဦးဖော့က ခေါင်းမောရင်ကော့လိုက်ပြီး...

‘ငါ့လောက်စွဲမှ မိန်းမအကြောင်းပြောကြ၊ နိမ့်ဆို အလကား နားငြီးတယ်’

ဈေးကောက်ကိုပြတ်က တဟက်မာက်ရယ်ရင်း...

‘ဦးဖော့စွဲချက်ကတော့ ကမ်းကုန်တယ်။ နောက်ဘဝကျရင် ငတ်သိုးကြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ’

ကိုပြတ်စကားကြောင့် ဦးဖော့မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားပြီး...

‘နင်က ငါ့ကို ဘောလီဘော့ကို အပေါ်ထောင်ပြီး ရိုက်ချတဲ့ ကောင်၊ နင့်မိန်းမ ငါ့ဆီက နေပြန်ဟိုးကွေယူနေတာ ပြန်မဆပ်နိုင်ရင် နင့်ခယ်မကို ချစ်တီးသိမ်း သိမ်းပစ်ရမလား’

ကိုပြတ် ပြန်ကုပ်သွား၏။ ကုန်စိမ်းသည် ကိုဘထွန်းက ဒူး ယားလေးခဲ၍ ဒူးနှုန်းရင်း ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်နှင့် နားထောင်နေရာမှ...

‘ဆရာကြီးက မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးမေ့နည်းလေး ဘာလေး ပေးလိုက်ဦးလေ’

အာပေါင်အာရင်းသန့်လှသော စကားဝိုင်းမို့ တစ်ဆိုင်လုံးကို လွှမ်းမိုး၏။ ကျန်စားပွဲမှ ဈေးသူဈေးသားတွေ နားထောင်နေရာမှ တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ လှမ်းပြောလာကြ၏။ ကွမ်းယာပစ္စည်းရောင်းသော ဇောင်ရွှေက ကိုမွတ်တားစကားကိုထပ်မံထောက်ခံသည့်သဘောဖြင့်...

‘ဟုတ်သားပဲ၊ မောင်မောင်ကိုလည်း နည်းပေးလမ်းပြသေး ထင်ပေးဦးမှပေါ့’

‘သူက ဖြစ်ပြီးသွားပြီဟ၊ အရင်က အဆင်ချောနေလို့ ငါ့ဘာ

မှ သင်မပေးတာ၊ အခုအဆင်မချောတော့ မချောတဲ့အတိုင်း ခုန ငါ သင်ပေးတာပဲ တစ်ယောက်မကောင်းတစ်ယောက်ပြောင်းဆိုကာလေ'

မတင်ရွှေက လက်ဖက်ရည်လေး မြို့အပြီးမှာ...

'မောင်မောင်ရေ... ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်းခမျာလည်း သနား စရာကွယ်၊ တစ်နှစ်တစ်မိုးမြဲခဲ့တဲ့ အချစ်ရေးမှာ ကံခေရုရှာတယ်လို့၊ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေပြောတာပေါ့၊ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုမယ် ကြံရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သုံးနှစ်သုံးမိုးစောင့်ပြီး လေ့လာ ကြတာ အမှားနည်းတယ်ဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ'

ပန်းဆိုင်တန်းမှာ ပန်းရောင်းသော သူစာကြွယ်က မတင်ရွှေ နှင့် ကစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်သောက်နေရာမှ...

'အရွှေကြီးကလည်း သူများကို အားနာပါဦး၊ စိတ်ညစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကြိုက်မကြိုက် မသိဘဲ အတင်းဝင်ပြောနေတာပဲ'

'ကြိုက်ပါတယ်အေ၊ ကိုယ့်တူကိုယ့်သားလို သဘောထားတဲ့ ဟာပဲ၊ နာတဲ့ဘက်က ထောက်ခံအားပေးစကားပြောရမှာပဲ'

မတင်ရွှေစကားအဆုံးမှာ တစ်ဖက်ဝိုင်းရှိ နာရီပြင်ဆရာကို ကျွတ်က လှမ်းပြောလာ၏။

နေရာတကာထောက်ခံတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး မတင် ရွှေ'

'အောင်မယ်... တော်က အရင်းအဖျားမသိ ဘာဝင်ပြောရ ပြန်တာလဲ'

'ဘာလို့မသိရမလဲ၊ မောင်မောင် ရည်းစား နှင်းလဲ့ရည် ဒီဈေး ထဲလာလာမွေနေတဲ့ ဟိုသင်္ဘောသားယောင်ယောင်၊ ရှိုးကျောယောင် ယောင် ပွဲစားယောင်ယောင် လုပ်နေတဲ့ ဝေယံလင်းခန့်ဆိုတဲ့ ကောင် လေးနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတာ တစ်ချေးလုံး ကြားသိပြီးပြီ၊ အရင်း

အဖျားကို သိလို့ ဝင်ပြောတာဗျာ မတင်ရွှေရ'

'တော်က လူကန့်လန့်ကြီး၊ နာရီအချိန်မှန်အောင် ပြင်သလို ထုတိုင်းလူမှန်ကြီးတွေဖြစ်အောင် လိုက်ပြင်နေလို့မရဘူး တော်ရေ၊ အယ်ပွဲမဆို နေရာတကာ လူမှန်ကြီးလုပ်ပြီး ဝင်ဝင်ပါတယ်၊ ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ထောက်ခံတာဘာဖြစ်လဲ၊ နေရာတကာထောက်ခံတော့ ထော ဘာဖြစ်လဲတော့၊ ရှင့်အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး'

မတင်ရွှေ ဘုတောလိုက်၍ နာရီပြင်ဆရာ ပြန်ဘုပြောနေ၏။

ဘာသူဌေးမင်းကြီးပင် သဘောကျသောမျက်နှာကြီးဖြင့်...

'ဟိုမှာတော့ တယ်ကုန်ပြီ၊ ဟေ... ဟေး...'

ခပ်လှမ်းလှမ်းဝိုင်းမှာ 'ချက်'ထိုးနေကြသော ဈေးအတွင်း ဆံသ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုထောင်ပိတ်နှင့် မီးသွေးဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုဝက်တို့က...

'ခင်ဗျားတို့ လင်မယားကလည်း တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဘုဘောက် ဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် နားကွဲအောင် ပွက်ပွက်ဆူတော့တာပဲ'

ကိုထောင်ပိတ်စကားကြောင့် အပျိုကြီးမတင်ရွှေ ဆတ်ဆတ် ခါသွားပြီး...

'အောင်မလေး... လေး... ထောင်ပိတ် ထိပ်ပြောင်ရယ်၊ ဒီဘုကလန်ကြီးနဲ့မှ ငါ့ကိုပေးစားရက်လေခြင်၊ ဟင်း... ဟင်း... အင်း... ဒင်းကို ယူမယ့်အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက် ခယ်၊ လင်စိတ်သားစိတ် ကုန်လွန်းလို့ပါ'

'အောင်မယ်... အောင်မယ်... ကျော်တို့ကလည်း အာဗြ ဩက်ကို မီးဖုတ်ထုထောင်းထားသလို ပြားချပ်နေပြီး ဒီလိုကျောနဲ့

ဆင်တပ်နေတဲ့ ပိန်ကလပ်စိန်မကို ယူမယ်ထင်နေသလား၊ ဝေးသေး၊ သေးသေး၊ ဝက်မကို အမြီးဖြတ်ပြီး ယူတာကမှ သူထက်သာသေးတယ်'

နာရီပြင်ဆရာ ကိုကျော်၏စကားကြောင့် မတင်ရွှေ ထွန်ထွန်

လူးသွား၏။

‘ချက်’ထိုးနေသော ကိုဝက်က...

‘ဆရာကျော် ကျွန်တော့်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ’

‘ဟဲ့ ငကျော်’ ‘ဟဲ့ မတင်ရွှေ’တွေနှင့် ထပ်နေကြစဉ်မှာပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုဒုတ်ထိုးက...

‘ဘာမှမဟုတ်ကြဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကိုကလည်းဗျာ၊ ကိုယ့်ဈေးသူ ဈေးသားအချင်းချင်းတွေ စိတ်ဝမ်းမကွဲကြစမ်းပါနဲ့၊ အကျိုးစားသန်က ရန်များတဲ့၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့၊ စကားများပြီး ဈေးခေါင်းရုံးမှာ အရှက်တွေ ဟက်ဟက်ကွဲကွဲနဲ့မယ်’

ကိုထောင်ပိတ်က လှမ်း၍...

‘ကိုဒုတ်ထိုးပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ် နှုတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား၊ ဒါမှ ကြီးပွားတိုးတက်မှာ ကိုဒုတ်ထိုးရဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို ကိုဒုတ်ထိုးကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံခဲ့လို့ အရင် ဝက်သားဒုတ်ထိုးရောင်းတဲ့ဘဝကနေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဘဝကို ရောက်လာတာပေါ့’

‘လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာပေမယ့် အမည်ရင်း တဂျိုး နာမည်ပျောက်ပြီး ဒုတ်ထိုးနာမည်ရောက်နေတာသာ ကြည့်တော့၊ သူ ရောင်းတဲ့ ဒုတ်ထိုးကောင်းလွန်းလို့ အားပေးခဲ့ကြသူတွေက အမည် ကင်ပွန်းတပ်ထားတာလေ’

ကိုမွတ်တားကလှမ်း၍...

‘အဲဒီအကြောင်းကို အားလုံးသိပြီးသားပဲ၊ ကိုထောင်ပိတ်က ဘယ်သူ့ကို ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြနေတာလဲဗျာ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါဆိုလိုချင်တာက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ် ပြီး ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ကြပါလို့ စကားပြောရင်း လည်သွားတာ

နဲ့ ပေရှည်သွားတာပါ မွတ်တားရာ’

ကိုဝက်ကဝင်၍...

‘ဈေးသူဈေးသားအချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲရင် ကိုဒုတ်ထိုးဆိုင် သူရှိလို့မထိုင်၊ ငါရှိလို့မထိုင်နဲ့ ရောင်းအားကျသွားမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုတုတ်ထိုးက ဝင်ညှိပေးနေတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုဒုတ်ထိုး’

ကိုဒုတ်ထိုးက သွားပြီးပြရင်း...

‘စေတနာသန့်သန့်လေးနဲ့ ပြောတာပါကွာ’

ကိုဘထွန်းက ခပ်ဟဟရယ်ရင်း...

‘ကိုဒုတ်ထိုးတို့များ ဘာစေတနာသန့်သန့်လဲ မမေးနဲ့၊ တို့ကုန် ဇိမ်းတန်းက အပျိုချောတွေလေ၊ ညွန့်ညွန့်ဆွေတို့၊ ရီရီမာတို့၊ နွယ်နွယ် ယဉ်ဟို့၊ လက်ဖက်ရည်လာဝယ်ရင် သူကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးတာ၊ မလိုင် တွေမှ ပျစ်ခဲနေတာပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲ ယင်ကောင်ကျသွား ရင်တောင် အဲဒီယင်ကောင် ချက်ချင်းချောင်းဆိုးရင်ကျပ်သေသွားမယ်’

‘အဲဒီလောက်ချိုအိနေတာပဲ၊ စေတနာတွေလေ စေတနာတွေ၊ အယ်... တို့ကုန်စိမ်းတန်းက အိမ်ထောင်သည် ဒေါ်ကြုံဒိုးတို့၊ တစ်ခု လပ် ဒေါ်ချိုတို့၊ ရုပ်သိပ်မလှတဲ့ မဲလုံးမတို့၊ မုဆိုးမ ဒေါ်လေထိုးတံ ဘို့ဆိုရင် လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး၊ အဖျော်ဆရာကိုတောင် နို့ဆီ ဘယ်လိုဈေးကြီးတယ်၊ အတိုင်းအထွာနဲ့ ထည့်ပေး၊ သကြားကာ ဈေး ဘယ်လောက်၊ လက်ဖက်ခြောက်ဈေးက ဘယ်လောက်၊ နွားနို့ဈေးက ခေါင်ခိုက်နေပြီ လျော့သာထည့်ဆိုပြီး ဖြစ်သလို လုပ်ပေးတတ်လွန်း သို့၊ ဝယ်သူတွေခမျာ၊ ခဏခဏ စကားများပြီး ပြန်လာရတယ်’

‘ဒီနားမလည်း ဒီတစ်ဆိုင်ပဲရှိတော့ ကြိတ်မှိတ်ပြီး အားပေးရ ဘာပေါ့၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ တစ်မှတ်တိုင်လောက် လမ်း

လျှောက်ရတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဘယ်သူမှ သွားမဝယ်နိုင်ကြဘူးလေ၊ အဲဒါလည်း ကိုဒုတ်ထိုးရဲ့ တကယ့်စေတနာတွေပဲပေါ့ဗျာ။

အားလုံး ဝိုင်းဟားကြ၏။

ကိုဒုတ်ထိုးက ဟာဗျာ၊ ဟာဗျာ။ ဒီလူကြီးညည်းသံလို ညည်းနေရှာတော့၏။ လူအုပ်စုချင်းဆုံလျှင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပတ်နှိပ်နေတတ်ကြသည့်အကျင့်ရှိ၍ ဆိုင်ထိုင်လျှင် နှုတ်ငြိမ်ထိုင်နိုင်မှ အပြောခံလွတ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ငြား နှုတ်ငြိမ်နေသည့်တိုင် တစ်ခါ တစ်ရံမလွတ်။

ဝိုင်းထဲမှ တစ်ယောက်ထသွားလျှင် ထသွားသူနောက်ကျော ကွယ်သွားသည်နှင့် ထိုလူအကြောင်းကို ထောင်းထောင်းထအောင် ဆော်ပြောတော့၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ချိတ်တွေ လှမ်းချိတ်ပြီး စကားများနေစဉ်မှာ သူ ထ၍မခွဲခွာဝံ့။

အားလုံးက ကိုဒုတ်ထိုးအပေါ် အာရုံကျနေမှ စားပွဲထိုးလေး အား လက်ယပ်ခေါ်ပြီး အကြွေးနှင့်လက်ငင်းကို ပေါင်းရင်းကာ ဆိုင်ထဲမှ ဆေးလိပ်မီးထတို့သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် လစ်ထွက်လာခဲ့ရ၏။

နဲ့နဲ့ဖြင့် မလွယ်။ တရားခံလက်သည်အရင်းက သူနှင့်ပတ်သက်သည့်သတင်း၊ ဈေးအတွင်းမှာ ကိုယ့်စည်းနှင့်ကိုယ် ခပ်တည်တည်နေတတ်သော ယမင်းတို့ကိုဖြင့် အတွင်းအကျိတ်သာ လိမ့်မိတ်ပြောဆိုတတ်ကြ၏။ သူ့မှာမူ သဘောကောင်းသူမှန်း သိနေ၍ရှေ့မှာပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အာမနာတမ်း နောက်ပြောင်တတ်ကြ၏။

မည်သို့ပင် အကြောင်းစကားတို့ ရှိစေငြား၊ အကြောင်းတရားတစ်ခုကြောင့် ရင်မှာလာစိုက်သော အကျိုးတရားဒဏ်ချက်ကို ထိုနေ့တစ်နေ့တာလုံး သူ ရင်၌ လူးလဲပူလောင်စွာ ခံစားခဲ့ရ၏။

အခန်း(၃)

စာအုပ်ဆိုင်ကလေးကို သူစဖွင့်သည့်နေ့မှာပင် နှင်းလဲ့ရည်နှင့် စတင်တွေ့ခဲ့ရ၏။

‘စာအုပ်ငှားလို့ရလားဟင်’

ပီသကြည်လင်သော စကားသံရွှင်ရွှင်ကြောင့် စားပွဲမှာ စာအုပ်စာရင်းပြုစုနေသည့် သူ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အသားညိုညို ဆံပင်ရည်ရည်။ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်ဖွံ့ဖွံ့နှင့် မိန်းကလေး။

‘ဪ... ရပါတယ်၊ ငှားလည်းငှားတယ်၊ ရောင်းလည်းရောင်းပါတယ်၊ ကြိုက်တဲ့စာအုပ် ဝင်ရွေးကြည့်ပါ’

ကြည့်ပျော်ပျော်ထက် သာသည်ဆိုရုံလေး ချောသော ညိုချောမလေးက သူမဆံပင်တွေကို ဝဲခနဲ သပ်တင်ရင်း ဆိုင်တွင်းကို သင်လာ၏။ စာအုပ်စင်တွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်၏။ သူက အလုပ်သဘောအရ...

‘ဒီဈေးထဲကလား၊ ဘယ်ကလဲဆိုတာ သိပါရစေ’

‘ဒီဈေးထဲကပါ၊ အေရုံထဲကလေး၊ အယည်အလိပ်တန်းတွေနဲ့ ဆက်နေတဲ့ စက်ဆိုင်တန်းကပါ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အပေါင်တင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ခပ်ဝေးဝေး ရပ်ကွက်တွေက လာငှားရင်သာ မျက်နှာစိမ်းဆိုရင် အပေါင်ငွေယူရ တယ်လေ၊ ဒီဈေးထဲကဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မယူပါဘူး’

ညိုချောလေးက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးရင်း...

‘ကျွန်မကိုရော မျက်နှာကျက်လို့ သဘောထားလို့ရရဲ့လား’

‘မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ အရင်ဘဝကနဲ့တူတယ်’

သူ့စကားကြောင့် ညိုချော ထပ်ပြုံးပြန်၏။

‘ရှင်က ဒီနေ့မှ စဖွင့်တဲ့ဆိုင်သစ်လူသစ်ဆိုတော့ တစ်ဈေး လုံးက လူတွေကို မှတ်မိအောင် လိုက်ကြည့်နေရမှာပဲနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... မှတ်မိသလောက် မှတ်မိထားပါတယ်’

‘အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မ မပါသေးတာတော့ ရှင်သိပ်ညံ့တာပဲ’

‘မညံ့အောင် အခုကစပြီး ကြိုးစားလေ့လာပါမယ်’

ညိုချောလေးက စာအုပ်တွေလိုက်လံကြည့်ရှုလိုက်ပြီး မဂ္ဂဇင်း တင်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ သူကစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော မဂ္ဂဇင်း အဆင့်တွေကို တိုးရွှေပေးရင်း...

‘အဲဒါ တစ်လလွန် နှစ်လလွန်တွေ ဒီမှာ ဒီလထုတ်ရှိတယ်’

‘နောက်ဘစ်ခါမှ ငှားမယ်၊ စာအုပ်မှန်သမျှ မဖတ်ရသေးတာ အဆင်မပြေ မဟုတ်လား၊ ဒီအမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်းကို အမြဲတမ်းဖတ်နေကျ လေး လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက် ကတည်းက အလုပ်များတာနဲ့ ခရီးသွားရ တာ များနေတာနဲ့ မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ထဲက သွားငှား ရတဲ့ ဆိုင်ကလည်း အိမ်နဲ့ဆို အတော်လှမ်းတာ၊ ရှင်ရဲ့ဆိုင်လေးဖွင့် လာတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဈေးသူဈေးသားတွေ အဆင်ပြေဖို့ အပျင်းပြေဖို့ ပညာဗဟုသုတရပြီး အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်တွေ ရင့်သန် မြင့်မား

ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှေ့ရှုထားပြီး ‘ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်း လည်းဝ’ သဘောမျိုးနဲ့ ဒီနေရာကို တမင်ရွေးချယ်ပြီး ဆိုင်လာထွက် တာပါ’

သူ့အပြောကို ညိုချောဘယ်လိုသဘောထားသည်မသိ။ ပြုံး လိုက်တိုင်း မဲ့ပြုံးကလေးတွေချည်းသာ။ ထိုးပေးလာသော စာအုပ်ကို စာရင်းမှတ်ရန်အတွက်...

‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘နင်းလဲ့ရည်’

‘နေရပ်၊ အဲ... ဈေးအတွင်းအေရုံ၊ စက်ဆိုင်တန်းပဲရေးလိုက် မယ်’

‘ရှင်စာအုပ်ဆိုင်နာမည်က တစ်မျိုးပါလား၊ မောင်ရေမွှေးတဲ့ ဘာလဲ ရှင်နာမည်လား’

‘ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ ငယ်နာမည်ပါ၊ သူက အရင်ငယ်စဉ်ဘဝ က ဈေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲ၊ နယ်မြို့ကြီးတစ်မြို့ရဲ့ ဈေးတစ်ဈေး မှာပဲ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်ဖေဖေက ဈေးသူဈေးသားတွေကို သိပ် သံယောဇဉ်ကြီးတာ၊ ဝမ်းစာအတွက်နဲ့ စီးပွားရှာရတဲ့လူတွေ စီးပွား အတွက်နဲ့ ဝမ်းစာရှာရတဲ့လူတွေ အရုံးအမြတ်ကိုနေ့စဉ်သတ်မှတ်ချက် ထားပြီး ဘဝလောက်အရေးပါတဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား နေရရှာတဲ့ ဈေးသူဈေးသားတွေရဲ့ ဘဝတချို့က သံဝေဂရစရာတချို့ က မုဒိတာပွားစရာ၊ တချို့က ပြေလည်ချမ်းသာသွား၊ တချို့က အရင်း နောက်မသွားအောင် ဟန်ချက်ထိန်းလို့ တချို့က နောက်ဆယ်နှစ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲဟောဆိုပြီး မြတ်တစ်လှည့် ရင်းတစ်လှည့်နဲ့ စခန်းသွားနေ ရတာကြပေါ့လေ၊ အဲဒီဘဝတွေ...

‘ခဏနော်၊ ရှင်စကားပြောတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်’

အခု မီးပြန်လာတုန်း ဆိုင်မှာ ဒီနေ့ပေးရမယ့် အပ်ထည်တွေကို မီးပူ အမြန်တိုက်ပေးချင်လို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ညိုချောလေးက စာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ပြုံး၍ ထွက်သွား၏။ လှုပ်ခါသွားသော ခန္ဓာကိုယ်ဗေဒ၏ အချိုးအဆမှာ ကျန်လှပလွန်းစွာ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားငေးရင်း ကျန်နေမိသော သူ့မှာ တစ်မျိုးလေး လိုလို ခံစားမိလာ၏။

ဤအသက်အရွယ်အထိ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးကိုသာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် လုံးပမ်းနေရသော သူ့ဘဝ။ ရင်ခုန်ခြင်း၏အရသာကို ဘယ်လိုခံစားကလေးမျိုးနှင့်တွေ့တွေ့၊ အမှန်တကယ်ကို မေ့နေခဲ့မိ၏။

ယခုဖြင့် ညိုချောလေးမျက်ဝန်းရှေ့မှောက်မှ ရင်ဘတ်တွေက ဒေါက်ဒေါက် တံခါးခေါက်ခံရသလိုလို။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော စိတ်ခံစားမှုတွေမြဲနေရာမှ ငုံ့လာလေသည့်အလား။

သူ့ကသာ ပန်းပွင့်ကလေးဖြစ်လျှင်...

သူ သစ်ရွက်ကလေး ဖြစ်ချင်၏။ တစ်ပင်တည်းမှာ နှစ်ဘဝ ကွဲနေငြား တစ်ဘဝအတွဲအသွင် သူစိတ်ကူးယဉ်၍ မြင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မဲပြုံးလေးပြုံးတတ်သော ညိုချောလေးကို သူ သိုသိုသိပ်သိပ် လေး ရင်ဖိုမိလိုက်ခြင်းမှာ ရွက်ငုံလေးဖြစ်လာ၍သာ ဖြစ်မည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ရွက်ငုံလေးဘဝကို သူ စတင် ဖြတ်သန်းရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ဆယ်နာရီလောက်မှာ အချိန်ပြောင်းလဲ နောက်ချလာသော အသားညိုမလေးနှင့်သူ ထပ်မံတွေ့ရပြန်၏။ စာအုပ်အဟောင်းကိုအပ်ပြီး စာအုပ်အသစ်ထပ်ရွေးနေ၏။ ထူးခြားသည်မှာ သူမရောက်လာသည့်အခါတိုင်း ဆိုင်ထဲမှာ လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းနေတတ်၏။

‘မဂ္ဂဇင်းကလွဲရင် တခြားစာအုပ် မဖတ်ချင်ဘူးလား’

‘ဖတ်ပါတယ်၊ ရှင့်မှာ ဖတ်ကောင်းမယ့် တခြားစာအုပ်တစ်အုပ်အုပ် ရှိနေလို့လား’

‘အများကြီးရှိတာပေါ့၊ ဒီ စစ်မြစ်ဆိုတဲ့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုက ဘာသာမကောင်းတဲ့ဝတ္ထုပေါ့၊ နီဂရိုးလူမည်းတွေ ကျွန်အဖြစ်သွတ်သွင်းခံရပြီး ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်လာရပုံကို ရေးထားတာ၊ ဒီစာရေးဆရာကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဘဝရဲ့စစ်မြစ်ကို လိုက်လံစူးစမ်းရှာဖွေရင်း ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်မှတ်တမ်းဘင်နိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဖတ်ကြည့်ပါလား၊ လက်ကမချချင်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်’

‘အင်း... ဒီနီဂရိုးတွေ ကျွန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းက ကျွန်မတို့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့မှ မအပ်စပ်တာ၊ အဲဒီလောက် အလှမ်းကွာတာတွေ ကျွန်မ သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာတောင်မှ အင်္ကျီဒီဇိုင်းအသစ်နဲ့ အင်္ကျီစဖြတ်ညှပ်တိုင်းထွာပုံတွေပါလို့ ဖတ်နေဖြစ်တာ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘယ်အရာမဆို ဗဟုသုတအနေနဲ့ သိထားတော့ မကောင်းဘူးလား၊ ဥပမာ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဘယ်လိုကြိုးစားခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်လိုအောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ကမ္ဘာကျော်ဘဝကို ရောက်လာကြတယ်၊ ဒီလိုမျိုးအကြောင်းတွေကို လူငယ်တွေဖတ်ပြီး အားကျအတုယူကြိုးစားချင်စိတ်ပေါက်လာမှာပေါ့၊ သက်ကြီးရွယ်အိုနဲ့ သူငယ်လူရွယ်တွေအားလုံး ဖတ်သင့်တာက ကျမ်းဂန်စာပေတတ်မြောက်

ဘွဲ့ရပြီး အနောက်တိုင်းသိပ္ပံအယူအဆတွေကို ရေးထားတာ ဖတ်သင့်တာ

‘ဆရာတော်ဘုရားတွေက ဘိုလိုရော မြန်မာလိုပါ ရှင်းလင်းရေးသားဖြန့်ချိထားတာ၊ ဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတရားအပေါ် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထဲက ယိုစိမ့်ပြီးကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်တွေ ပွားများကုသိုလ် ယူနိုင်လိမ့်မယ်’

‘နောက်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကို လမ်းမှန်ရောက်နိုင်ဖို့ သမိုင်းကို သင်ခန်းစာအဖြစ် အသုံးပြုတတ်အောင် သမိုင်းဆိုင်ရာ စာပေတွေ ဒီမှာ အများကြီးတင်ပေးထားတယ်၊ ကြိုက်တဲ့စာအုပ်ရွေးဖတ်ရုံပဲ နောက်ပြီး’

‘ခဏလေးနော်၊ ဒီနေ့လည်း အလုပ်တွေရှိသေးလို့ နောက်မှ ဆက်ပြော၊ နားထောင်ကောင်းတယ်၊ နားထောင်ပေးမယ်၊ အခုတော့ ဒီစာအုပ်လေးပဲ ငှားသွားမယ်’

မိုးပြုံးမဟုတ်သော်လည်း လူတစ်ဖက်သားကို ညှို့စွမ်းနိုင်သော အပြုံးမျိုးပြုံးပြပြီး စာအုပ်ထိုးပေးလာ၏။ သူယောင်ယောင်မှားမှားဖြင့် စာအုပ်မှာ နေ့စွဲတွေမှားတပ်မိကုန်၏။ ပြန်ဖျက်ပြီးပြင်ရေး၍ နှင်းလဲ့ရည်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

ဆံပင်အရှည်ကြီးတွေပဲ ခါပြမှုနှင့် နှုတ်ဆက်သွားတာလား။

ပြင်းပြင်းညိုညိုကြီး စိုက်ကြည့်သွားတာခံလိုက်ရ၍ သူတံတွေးတွေကို ဂလု ဂလုနှင့် မျိုချနေမိ၏။

ရင်ထဲမှာ အလိုလိုပျော်လာ၏။ ရင်ထဲမှာ ခုံးခုံးခုံးခုံး...။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် တံခါးခေါက်ခံလိုက်ရသောအခါ ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားသော တံခါး၊ ရင်ခုန်သံနှင့် ပတ်သက်၍ သိုသိပ်ထားသော အပျော်တွေ အခန်းထဲမှာ အလန်တကြားထပ်ပြေးထွက်လာ၏။

ထို့နောက်မှာဖြင့် ဒိတ်ဒိတ်ဒုတ်ဒုတ် ခုံးခုံးခိုင်းခိုင်း ရင်ခုန်သံ ခိုင်းတွေ အပိုင်းပိုင်းပွင့်ထွက်လာ၏။ သေချာရဲ့လားဟု သူ့ဘာသာ ခပ်တလဲလဲ ဝေခွဲမှုပြုရင်း...

(သြော်... ညိုမြ၊ မင်းရဲ့အကြည့်ခဏနဲ့ ကိုယ့်မှာ ရင်ခုန်ဖို့ပဲ အတိရတော့တယ်)

အခန်း(၄)

သူနှင့်နှင်းလဲ့ရည်တို့ တစ်လနီးပါးတွေ့ဆုံမိပြီးကြသောအခါ ရင်းနှီးခြင်းတွေ ရင့်မှည့်လာ၏။ မျက်လုံးအကြည့်ချင်း စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် ရင်းနှီးမှု။

သူနှင့်နှင်းလဲ့ရည်တို့ ရင်းနှီးမှုကို သတိပြုမိကြသော ဈေးသူ ချေးသားတွေလည်း ရှိလာ၏။ သတိပြုမိသူတွေလည်းရှိ၍နေဆဲ။

သူက နှင်းလဲ့ရည်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခဏတွေ့ခွင့်ရသည်ကို အားမရသေးလျှင် နှင်းလဲ့ရည်ထံ အင်္ကျီသွားအပ်၏။

အင်္ကျီမရမချင်း ဆိုင်ကို ခဏခဏသွားမေးပြီး တွေ့ဆုံစကား ပြောခွင့်ရအောင် ကြံ၏။

နှင်းလဲ့ရည်နှင့် ချုပ်ဖော်ချုပ်ဖက် မိန်းကလေးများမှာ ရွှေစွန် ညှိုးကြီးပဲနေတာကို ဂရုမိပြီး စကြနောက်ကြ၏။ ဘာမျှဖြစ်ကြသေးသည် လည်း မဟုတ်။

နှင်းလဲ့ရည်ထံပါး အင်္ကျီတစ်ထည်အပ်ခြင်းဖြင့် အကြောင်းရှာ ဝင်ရတိုင်း နှင်းလဲ့ရည်၏ မိခင်ဖြစ်သူ စက်ချုပ်ဆရာမကြီးကို အတော် သတိထားရ၏။ နှင်းလဲ့ရည်နှင့်အပ်ချုပ်သင်တန်းသူတွေကို မိခင်ကြက်

ကြီးလို ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ပြီး ဝဲလာသမျှ သိန်းငှက်၊ စွန်ရဲ ချီရန်မှ ကာကွယ်ထား၏။

မိခင်ကြီး အိမ်ပြန်တစ်ရေးတမောနှပ်တတ်သော အချိန်မျိုးကို

အေး၍ နှင်းလဲ့ရည်ထံ ချဉ်းကပ်ရ၏။

‘အခု အင်္ကျီရပြီ၊ နောက်ထပ် ဘာချုပ်ရဦးမှာလဲ’

‘ပုဆိုး ယူလာတယ်၊ အဟဲ...’

‘ဘာ အကြဲလဲ’

နှင်းလဲ့ရည်မျက်စောင်းထိုးပြီး အင်္ကျီကို အိတ်ထဲထည့်ပေး၏။

သူ့သက်ထဲမှ ပုဆိုးကို နှုတ်ခမ်းစုတူတူလေးပြု၍ ယူ၏။

နှင်းလဲ့ရည် လုပ်သမျှကို ခဏတာထိုင်ကြည့်ပြီးသည်နှင့်

ထိုစကား ဒီစကားပြော ကြားပြီးသည်နှင့် နှင်းလဲ့ရည်ဆိုင်မှ သင်တန်း

သူများနှင့် ပြုံးရွှင်စကား ကျီစယ်ပြောကြားပြီးစီးသည်နှင့် သူ၏ဆိုင်သို့

ပြန်ရပါလေပြီ။

မပြန်၍လည်းမဖြစ်။ နှင်းလဲ့ရည်မိခင်ကြီးက သူ့ကိုအဝေးက

ထွန်းတွေ့ရုံဖြင့် နှုတ်ခမ်းတစ်တောင်လောက်စုပြီး ဆိုင်ပေါ်တက်လာ

သလိုမည်။

နှင်းလဲ့ရည်မိခင်က သူ့သမီးကို ခပ်မြင့်မြင့်လူနှင့် မှန်းထား

ကြောင်း သင်တန်းသူတချို့က သူ့ကိုပြောပြကြ၏။

သူက မနိမ့်မမြင့်လူတန်းစား။ အခြေခံချင်းတူလျှင် အတွန်

အတတ်လေး အမောက်ထောင်ပြီး ယှဉ်ချင်သော မာန်ဝင်နေသည့်

မိန်းမကြီးကို ယောက္ခမတော်ရမည့်အရေး အတော်ဝန်လေးမိ၏။

စိတ်ကူးဖြင့်ပင် တော်ရခက်သော ယောက္ခမကြီး ပြန်မလာမီ

အထိ သူပြန်လာခဲ့ကာ ဆိုင်ထိုင်နေလိုက်မိ၏။

နှင်းလဲ့ရည်တစ်ယောက်တည်း စာအုပ်လာငှားခြင်းကို သူမ

မိခင် အဘယ်ကြောင့် မတားသနည်း။ နှင်းလဲ့ရည် ပါးနပ်စွာလှည့်ဖြားသော စကားဖြင့် ချောမြူထား၍ပဲဖြစ်မည်။ အနည်းဆုံးအားဖြင့်...

‘သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မေမေ စီစဉ်ပေးတဲ့ လူနဲ့ကျမှ သမီးယူမှာစိတ်ချ။ ဒီကြားထဲ သမီးသွားလာတာ အန္တရာယ် မဖြစ်လောက်တဲ့ကိစ္စလေးတွေကအစ လိုက်ချုပ်ချယ်နေရင် သမီး အိမ်ကထွက်သွားမှာပဲ’

‘သူလား သူ့ဆိုင်ကို စာအုပ်သွားငှားရုံသက်သက်ပါ။ သူ ဒီဆိုင်ကို အင်္ကျီပုဆိုးတွေ လာအပ်ရင်လည်း စီးပွားရေးအရ လက်ခံတာပါ။ မေမေသမီး ဒီလောက်မမိုက်ပါဘူး၊ စိတ်ချ။ တစ်ယောက်တည်းစာအုပ်သွားငှားတာက ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားချင်လို့ပါ။ မေမေတို့ မယုံရင် နောက်က အသာလိုက်ချောင်း၊ သမီး အကြောင်းလည်း မေမေ သိလျက်သားနဲ့၊ မစားဘူးဆိုရင် လုံးဝမစားဘူး၊ မဝတ်ဘူးဆိုရင် လုံးဝမဝတ်ဘူး၊ အဲဒီလူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး’

ဤသို့သော နည်းအသွယ်သွယ်နှင့် စကားလှယ်ကာ သိမ်းသွင်းနှောင်းဖျထားခဲ့၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဆိုင်မှာ စောင့်နေစဉ် နေ့လယ်ဘက် ပေါ်လာမည်ထင်သော နှင်းလဲ့ရည်ပေါ်မလာသဖြင့် ဆောင်တော်ကူးလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏသွားထိုင် နေမိသည်။

ရှေ့လမ်းမတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ဖွင့်ထားသော ဗီဒီယိုအငှားဆိုင်လေးရှေ့မှာ နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်းအသစ်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်၍လှပသော ဆိုင်ကယ်(လ်)တစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။ ဆိုင်ကယ်(လ်)ပေါ်မှ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသော ဝတ်စားသွင်ပြင်နှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိမထင်သော လူငယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။

ဆိုင်ကယ်(လ်)လက်ဘန်းမှာ ဟဲ(လ်)မက်ကို ချိတ်စဉ် ထိုလူငယ်၏မျက်လုံးတွေ တစ်နေရာကို စူးစိုက်သွား၏။

ထိုစူးစိုက်ရာ သူလိုက်ကြည့်သောအခါ ကိုယ်ဟန်ပြေပြေခွဲပြီး လှမ်းလာသော နှင်းလဲ့ရည်ကို တွေ့၏။

စာအုပ်လာအပ်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ နှင်းလဲ့ရည်က လူငယ်ကို မသိမသာခိုးကြည့်ပြီး ‘ခါင်းပြန်ငုံ၍ စာအုပ်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်သွား၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိက်ခနဲ။

ဆိုင်ကယ်(လ်)စီးလူငယ်က နှင်းလဲ့ရည်ထဲမှ အကြည့်တစ်ချက်ကို ရယူလိုက်၍ အူမြူးသွားဟန်ဖြင့် လေချွန်ပြီး နှင်းလဲ့ရည်နောက်ကျောကို အားဝါးလှမ်းပေးလိုက်သေး၏။

ပြီးမှ အခွေငှားဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်သွားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ သူ အမြန်ငွေရင်းပြီး စာအုပ်ဆိုင်ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက်ပြန်လာလိုက်၏။

သူ့စိတ်တွေ နောက်ကျပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျဖြစ်ချင်လာ၏။ သင်္ဃန်တိုစိတ်၊ ကျွဲခြီးတိုစိတ်၊ အူနုကျွဲခတ်ခံရသည့်စိတ်တွေထဲမှ တစ်မျိုးမျိုးသော စိတ်ရိုင်းတစ်ခုဟု ဘာသာမှတ်ချက်ပြုပြီး ဆိုင်ထဲရောက်လာခဲ့၏။ နှင်းလဲ့ရည်က ခါးကလေးထောက်၍ မျက်ဝန်းလေး ဆကြည့်ရင်း...

‘ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဆိုင်ကြီးပစ်ပြီး ဒီလိုပဲ သွားနေတာပဲလား’

စောစောကလူငယ်ကို နှင်းလဲ့ရည် တစ်ချက်ညှို့ကြည့်လိုက်တာများလား။ ဘဝင်မျက်၍ သူမစကားကို ခပ်တိုတို ပြန်ဖြေလိုက်မိ၏။

‘လက်ဖက်ရည် သွားသောက်နေတာ’
စာအုပ်ကို အငှားစာရင်းမှ ဖျက်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာ ငွေခွဲ

တွေးတောနေလိုက်၏။ နှင်းလဲ့ရည်က စာအုပ်တွေ လိုက်လံရွေးချယ်ရင်း သူ့မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်နေ၏။

‘ယော့ကိုးတွေရဲ့သဘောကလည်း တကယ်ပဲ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နိုင်လွန်းပါတယ်နော်’

တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလိုနှင့် နှင်းလဲ့ရည်ဆိုသည်ပြီး စာအုပ် ရွေးနေ၏။ သူက လေသံဆတ်ဆတ်ဖြင့်...

‘ဒါတောင် မိန်းမတွေရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို လိုက်မမီနိုင်သေးဘူး’
နှင်းလဲ့ရည် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။ သူ မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်၏။

‘ကိုမောင်မောင် ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ’

‘မိန်းမတွေကိုပါ’

‘အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မ နှင်းလဲ့ရည် ပါနေသလား’

‘ပါတယ်’

‘အို... ကျွန်မ ဘာပြောင်းလဲလို့လဲ’

‘ပြောင်းလဲခြင်းထဲမှာ အကြည့်ကစားတာမျိုးလည်း ပါတယ်’

နှင်းလဲ့ရည် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းပြီး စဉ်းစားနေ၏။ သူဝင် မရှင်းလျှင် ရှုပ်ကုန်မည်ထင်လာ၍...

‘ခုနက နှင်း... ဟိုဆိုင်ကယ်(လ်)နဲ့ ငတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် တာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ ကျွန်တော် လှမ်းတွေ့တယ်’

ထိုအခါကျမှ နှင်းလဲ့ရည်၏ မျက်လုံးဝိုင်းလေးမှာ မျက်စောင်း ပုံစံ ပြောင်းလဲသွားပြီး...

‘ဒါကတော့ ဘယ်ရယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုရိုးရိုးအနေမျိုးနဲ့ ကြည့်လိုက်မိတာ’

‘ဘယ်လိုသဘောလားမှ မပါဘူးဆိုရင်တော့ တော်သေးတာ ပေါ့ဗျာ’

‘အခုမှတွေ့တဲ့ အဲဒီလူကို နှင်းက ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးနဲ့ ကြည့်ရဦးမှာလဲ ကိုမောင်မောင်ရဲ့’

ရင်းနှီးမှုကို အခြေခံ၍ စကားပြောရင်းဖြင့် အခေါ်အဝေါ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲစပြုလာ၏။

‘အဲဒီလူကို နှင်းသဘောကျသွားမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ နှင်း’

သူက စကားထောင်ချောက်ဆင်ပြီး နှင်းလဲ့ရည်ကို ကျုံးသွင်း ဖမ်းဖို့ မြှူဆွယ်လိုက်၏။ နှင်းလဲ့ရည်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထိုးပေးပြီး နှုတ်ခမ်းနဲ့လေးစုပုံထား၏။ သူ့စကားကို ပြန်မဖြေ။ နှင်းလဲ့ရည် ထိုးပေးထားသော စာအုပ်ကို စာရင်းမှတ်လိုက်ပြီး နှင်းလဲ့ရည်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း...

‘ကျွန်တော် မေးတာ မဖြေတော့ဘူးလားဟင်’

‘ဒါများ’

နှင်းလဲ့ရည်က နှစ်လုံးတည်းပြောပြီး စကားရပ်၏။ သူနားထဲမှာ...

‘သူ တမင်သက်သက် သဝန်တိုနေတာပါ။ နှင်းကို သူချစ်မိနေလို့ သဝန်တိုတာနေမှာပေါ့။ သူ နှင်းအပေါ်ကို မရိုးသားတော့လို့ သဝန်တိုစိတ်ဝင်တာပဲဖြစ်ရမယ်’ စသည်ဖြင့် နှင်းလဲ့ရည်ထံမှ တုံ့ပြန်ထားတစ်မျိုးမျိုး ကြားရလိမ့်မည်။ ဧကန်ထင်လျက် နားပါစွင့်ထား၏။

သိုငြားပေါ့ပါးသောစကားကို နှင်းလဲ့ရည်ပြောဆိုထွက်သွားမှ သူ့မှာ ပက်လက်လန်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နှင်းလဲ့ရည်စကားမှာ...

‘ကြားထဲက ငထွား ခါးနာသလို ဖြစ်ချင်လို့နေမှာပေါ့’တဲ့

အခန်း(၅)

ဈေးထဲက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ နှင်းလဲ့ရည်နှင့်သူ မုန့်ဟင်းခါး စားရင်း ဆုံဖြစ်သော ရှားရှားပါးပါးနေတစ်နေ့။

‘ခုတလော စာအုပ်ဘာလို့လာမငှားတော့တာလဲဟင်’

‘မအားလို့၊ မေမေကလည်း နှစ်ရှည်လများ စက်ထိုင်ချုပ်လာ တာကြာတော့ အညောင်းမိပြီး အခုတောင် လေဖြတ်ချင်သလို ဖြစ်နေပြီ’

‘ဆေးစားဆေးသောက် ဆေးလိမ်းတွေ လုပ်ပေးရဲ့လား’

‘လုပ်ပေးပါတယ်၊ အခု တိုင်းရင်းသမားတော်နဲ့ကုတာ နည်း နည်းသက်သာလာတယ်၊ ဒါနဲ့ သူကော နှင်းတို့ဆိုင်ကို ပုဆိုးအင်္ကျီ လာမအပ်တော့ပါလား’

‘နှင်းကို သတိရလွန်းလို့ပါ၊ နှင်းက ကိုယ့်ဆီမလာတော့ ကိုယ့်ကို စိတ်ကွက်နေတယ်လို့ထင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် နှင်းဆိုင်ကို ကိုယ်မလာရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဝေးကလှမ်းလှမ်းကြည့်မိတယ်၊ မနေ့ ကတောင် ဆိုင်သိမ်းချိန်လောက်က နှင်းတို့ဆိုင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ထောင့် မှာ နှင်း နှပ်တွေညစ်နေသေးတယ်လေ၊ ကိုယ်တိတိကျကျပြောတာ ယုံပြီ မဟုတ်လား’

‘ဒီမှာ စားရင်းတန်းလန်း ရွံစရာတွေမပြောနဲ့၊ ဟုတ်တယ် နေ့က နှာစေးနေတာ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒီနေ့ရော သက်သာလား’

‘နှာဈေးပျောက်ပြီး ချောင်းဆိုးချင်လာတယ်’

‘ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး ကိုယ်ဝယ်ပေးမယ်လေ’

‘ဆိုင်မှာရှိတယ်၊ နေပါစေ’

‘ဒါဆို အခု မုန့်ဟင်းခါးဖိုး ကိုယ်ရှင်းပေးမယ်’

‘ရူး... မုန့်ဟင်းခါးသည် ဒေါ်အာကျယ်ကြီး တစ်မျိုးထင် သွားဦးမယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်စားတာ ကိုယ်ရှင်းပြီး သွားပါကွာ၊ ဒေါ်အာကျယ်ကြီး တစ်မျိုးထင်ပြီး ဈေးထဲလျှောက်ပြောမှ အရက်တွေ ငြိမ်းငြိမ်းကွဲမှာ၊ မေမေသိရင် လောင်မီးကျကုန်လိမ့်မယ်၊ နှင်းပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်နော်၊ နှင်းစိတ်ဆိုးရင် နောက်ဘယ်တော့မှ ခေါ် မှာမဟုတ်ဘူး’

နှင်းပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်လိုက်မိ၏။

နှင်းကို သူတစ်ခုခု ပြောလိုက်ချင်၏။ ပြောရမည့်နေရာ ဆင့်သော်လည်း ဘေးလူဝင်လာ၍ အခွင့်မရပြန်။ ပြောရမည့်အချိန်ကျ သော်လည်း နေရာအခြေအနေက ပြောရန်မသင့်ပြန်။

ပြောမည်ဟု အားခဲပြီး ကြံစည်တိုင်း ရှက်စိတ်နှင့် စိုးရိမ်စိတ်က ထက်ရှိရနေသော အခွင့်အရေးလေး ပတ်တောပိတ်သွား၍ ရင်တုန် နေလျနေရပြန်၏။ အခါခါရခဲ့သော အခွင့်အရေးမှာပင် အကြောင်း အမျိုးမျိုး စဉ်းစားပြီး သူ့မှာ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေရ၏။

နှင်းလဲ့ရည် သူ့ထံ စာအုပ်လာငှားစဉ် ဆိုင်ကယ်(လ်)နှင့်ရောက် ရောက်လာတတ်သော ငတိက နှင်းကို အချက်အမျိုးမျိုးပြပြီး လှမ်း ကြည့် စပြောင်နေတတ်၏။ နှင်းက ထိုငတိကို ယခင်ထက်ပိုပြီး

စွတည်တည်နေပြလိုက်မှ ငတိ အစအနောက်ရပ်သွား၏။ သိုငြား နှင်းကို တည်တည်တန်တန်လိုက်ရှိုးပြီး ခံစားမှုအသွင်သဏ္ဌာန်အမျိုး မျိုးကို ရိုးရိုးလေး ပုံဖော်ပြသနေပြန်၏။

မဖြစ်။ ထိုငတိလေးမှာ ဂုဏ်မောက်ကလေးမို့ နှင်းလဲ့ရည် ငြိပါသွားမှာ သူ့အလွန်စိုးရိမ်လာ၏။ ရုပ်ရည်လေးဖန်းပြပြီး မိန်းကလေး ပေါင်းများစွာကို ထည်လဲတွဲဟန်တူသော ငတိမှာ သူသားစားကျားကဲ့သို့ ဟန်ပန်အမူအရာ အတင့်ရဲလွန်းစွာနှင့်။

ကျွန်တော်နှောင့်နှေးနေလျှင် တစ်ဖက်လူလက်ထဲ ပါသွားပေ တော့မည်။ လက်မြန်ခြေမြန် ဖွင့်ဟရန်လည်း ကျွန်တော်မရ။

ရည်စားစကားပြောရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး နှင်းအနားကပ်သွား စဉ် မေးဂတ်ဂတ် တုန်ချင်လာ၏။

စကားလုံးတွေ ကပေါက်ချို ကပေါက်ချာ။

လက်တွေက ငှက်ဖျားထသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး နှလုံး လေဟပ်ကာ ရုတ်ခနဲလဲ ကျမတတ်။ ရိုးရိုးသားသားဆိုလျှင် ငှင်း အနားမှာ ပေါ့ပါးရဲတင်းစွာနေရဲ ပြောရဲ သောက်ရဲသေး၏။

မရိုးသားသောစိတ်ဟု ယိုးမယ်ဖွဲ့လိုက ဖွဲ့ပေရော။ နှင်းကို ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ဖြစ်လာသော ချစ်ခြင်းအားဖြင့် ဖွင့်ဟဝန်ခံ ပစ်လိုက်ချင်၏။ ထိုသည်မှာ ဆန္ဒအမှန်။

နှင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရန် ခဲယဉ်းလွန်းသော မျက်ဝန်း ရွှဲကြီးတွေအောက်မှာ အလိုလိုကြောက်စိတ်နှင့် ဆန္ဒပျောက်သွား၏။ နှင်းကွယ်သွားသည်နှင့် ဆန္ဒတစ်ဖန် ထကြွဆူညံလာပြန်သည်။ သူ့ ရင်တွင်းခံစားရသမျှ သူသာအသိဆုံးသားဖြစ်ခဲ့ရပြီမို့...

‘ကဲ... ညှို့ချော မင်းရင်ထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရမလဲပြော’

ဈေးကထိန်ခင်းသောနေ့မှာ နှင်းလဲ့ရည်နှင့်တွေ့ဆုံမိကြ၏။ ထိုနေ့ပွဲကို ကျန်းမာရေးမကောင်းသော နှင်းလဲ့ရည်မိခင်ရောက်ရှိမလာ ခဲ့။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ကထိန်ပစ္စည်းတွေ ဆက်ကပ်လျှာ ဒါန်းပြီး ဈေးသူဈေးသားတွေ ကျွေးမွေးသူ ကျွေးမွေး၊ စားသုံးသူ စားသုံးနှင့် နောက်လားပြောင်လားဖြင့် တပျော်တပါးကြီး ဆင်နွှဲကျင်းပ နေကြ၏။

ဆန်း၊ ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ငွေလှိုင်နှင့် သမီး ယမင်းလှိုင်တို့က အထည်တန်းမှ ဂျယ်ဂျယ်၊ မဆင့်၊ မြဝတီရည်၊ မသောင်းစု၊ မရှုမိန်၊ ဒေါ်ကျင်စိန်တို့အဖွဲ့နှင့် ဧည့်ခံရေးတာဝန်ယူ၏။

မုန့်ဟင်းခါးသည် ဒေါ်အာကျယ်နှင့် ဆားသည် ဒေါ်ရေကြည် ငါးပါးသည် မတိုးတို့က အိုးသူကြီးများ။

ကိုဘကွန်၊ ကိုတုန်၊ နာရီကိုကျော်၊ ကုန်မာဆိုင်ရှင်ကိုတောက် ညွှန်းတို့က အမျိုးသားများ ဧည့်ခံကြိုဆိုရေးအဖွဲ့။

ကုန်စိမ်းသည်ပိုင်ရှင်များဖြစ်သော ဒေါ်တင်၊ ဘုတ်ပြ၊ မအုန်း၊ ညွန့်ညွန့်ဆွေ၊ ရီရီမာ၊ ဒေါ်ကြုံဒိုး၊ မဲလုံးမ၊ မိမိဆုံတို့ အဖွဲ့က မုန့် ခြုံငုံဆင်ခြင်းနှင့် ဟင်းရည်လိုက်ပေးခြင်းတာဝန်ယူကြ၏။

ဈေးအလုပ်သမား ကိုဖိုးရ၊ ကိုပဲလင်းမြွေ၊ ဈေးရေအိမ်စောင့် ဘိုဒေါ၊ ဈေးညစောင့်ကိုခွန်တို့က ထင်းဖြတ်၊ မီးထိုး၊ ရေခပ်၊ ပန်းကန် ဆေးကြောအဖွဲ့။

နှင်းလဲ့ရည်၊ စကားဝါ၊ မေသဲ၊ မမေကျူး၊ မယ်သက်၊ သွင် သွင်ဆတ်တို့ စက်မှုလက်မှုအဖွဲ့က ဘုန်းတော်ကြီးများ အချို့ပွဲအတွက် အသိပျောက်စေပြင်ဆင်ပေးရေးနှင့် လူပရိတ်သတ်အတွက် အချို့ပွဲ လိုက် ဧည့်ခံခင်းကျင်းရေးအပိုင်းကို လက်ခံရယူထား၏။

ဈေးခေါင်းကြီး ဦးစောသာအေး၊ မဟာသူဌေးမင်း ဦးဟော
ဆံ့ ကိုထောင်ပိတ်၊ အပ်ချပ်ဆရာကိုမောင်ခတို့က ဘုန်းကြီးပွဲအကျဉ်း
မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်စားပြီး လေဖမ်း၊ ဒန်းစီး၊ ရမ်းပြီး၊ အတင်းတုတ်နေ
ကြ၏။

ကိုမွတ်တား၊ မလျှာမျိုးမျိုးလွင်၊ မလျှာမေကိုကိုစိုးတို့မှာ စာရင်း
ကိုင်တာဝန်။ သူနှင့် ကိုအောင်မော်၊ ကိုလူဘတို့မှာ ဘဏ္ဍာထိန်းများ
အဖြစ်။

ကျန်သော ဈေးသူဈေးသားအပေါင်းမှာ စားကြသောက်ကြ
သူများအဖြစ်။

‘ဟေ့... မှတ်ထား၊ ဒီမနက် မင်းခေါင်းကုတ်နေတာ အခါ
သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ ဘာလဲ မလျှာလေနှစ်ပွေ မင်းနဲ့ဟပ်ပေးတာ
မဟန်လို့လား၊ သူတို့နှစ်ယောက်က တို့ဈေးထဲမှာ စာရင်းတွက်တာ
အမြန်ဆုံးနဲ့ အတော်ဆုံးတွေမို့ မင်းနဲ့တွဲပေးထားတာကွ’

ဦးဟော လှမ်းပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကိုမွတ်တား
သွားပြီးသွား၏။ မလျှာမျိုးမျိုးလွင်က ပါးစပ်ကြီးပိတ်ရယ်ပြီး ရှက်နေ
၏။ ‘မလျှာမေကိုကိုစိုးက ဦးဟောကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုး၏။

ကိုမွတ်တားက...

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စာရင်းနည်းနည်းကွာလို့ ခေါင်းစားနေ
တာပါ၊ ဒီမချောတွေနဲ့ လုပ်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်’

မလျှာမျိုးမျိုးလွင်က သူ၏လေးထောင့်မျက်နှာကြီးကို နွဲ့သွား
အောင်ပြင်လိုက်ပြီး...

‘ကိုမွတ်တားကြီးနော် ဘာလုပ်ရတာ အဆင်ပြေတာလဲ၊
စကားက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့ သူများတို့ကို တစ်မျိုးထင်ကုန်ဦး
မယ်’

‘နေတိုးကလည်း ထည်စေချင်တယ် မဟုတ်လား’

(နေတိုးကလည်း ထည်စေချင်တယ်မဟုတ်လား)

ဦးစောသာအေးပြောလိုက်သော စကား။ ကရင်လူမျိုးလေသံ

သွားသွား၍ ဖြစ်၏။ ဦးစောသာအေးမှာ ကရင်လူမျိုးပီပီ ရိုးရိုးအေး

သမား။ လူဖြောင့်စိတ်ဖြောင့်ဖြင့် စကားပြောလျှင်အားရပါးရလေသံ

ပြောဘတ်၏။ ဦးစောသာအေးစကားကြောင့် စာရင်းစာအုပ်

ကိုညှိနေသော မလျှာမေကိုကိုစိုးက မျက်စောင်းဝင့်လိုက်ပြီး...

‘ဥကလဲ လိုက်နောက်ဖို့ပဲ တတ်ဘယ်၊ ဒီမှာ စာရင်းတွေလွဲ

သွားတို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ၊ ဒီလိုသာ လိုက်နောက်နေရင်

သူတို့ စာရင်းတွေ ဥကို ပြန်လွှဲပေးလိုက်မယ် သိလား’

(ဥ = ဦး)

မလျှာ မေကိုကိုစိုးက ခပ်ခွဲခွဲနှာသံလေးနှင့်ပြောလိုက်ခြင်း

ကြောင့် ဆေးတံခဲနေသော ဦးစောသာအေး အားပါးတရ ရယ်ဟဲ

ဖြစ်ပြီး...

‘ဦးစကားပြော မှားသွားရင် ခွေးလိုဘာ’

(ခွေးလိုဘာ = ခွင့်လွှတ်ပါ)

စကားသံဝဲလွန်းသော ဦးစောသာအေးစကားကို နားထောင်

နေသော မလျှာမျိုးမျိုးလွင်က ပြုံးရယ်မိပေလိမ့်မည်။ နားထောင်ကျင့်ရှိနေသည့် သူတွေ

နားလည်ပြီး မပြုံးမရယ်ဖြစ်ကြ။

ဆံသဆရာကိုထောင်ပိတ်က ဆွန်းမကင်း ပလုတ်ပလောင်း

ရင်း...

‘မင်းတို့ဘဏ္ဍာရေးအဖွဲ့က အခုထိ မစားရသေးဘူးလား၊

ဘဏ္ဍာကြလေကွာ’

ကိုအောင်မော်က ကိုထောင်ပိတ်ကို ဝမ်စွေ ဝမ်စွေ ဝမ်ဝမ်

၄၆

ချစ်များစွာ

ဆွေလုပ်ပြပြီး သူနှင့်ကိုလူဘကို မျက်စပစ်ကာ နေရာမှထစေ၏။

‘ဟဲ့... အောင်မော်တို့၊ မောင်မောင်တို့၊ ဘယ်နှကျော့ ထပ် စားကြမလို့လဲ’

ဒေါ်ငွေငွေလှိုင်က အပျိုထိန်းကြီးပီပီ လူပျိုတွေကို လှမ်းချွတ်၏။

‘အခုမှ စားရမှာအန်တီရဲ့၊ အန်တီတို့ငိုက်ပြည့်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့စားရမှာပါဗျာ၊ လာလောင်မနေပါနဲ့’

‘အောင်မယ်... ကိုယ်တော် ကျွန်မလည်း အာစွတ်လျှာစွတ်ကလေးသာ စားရသေးတာပါနော်၊ ဒေသီပရိသတ်တွေ ကြိုဆိုနေရာထွားပေးနေရတာနဲ့တင် ဖတ်ဖတ်မောနေရတာပါ၊ ကိုယ်တော်တို့ကို မလှောင်ရရိုးလည်းအမှန်ပါ၊ မသိလို့ပြောမိတာကို လာဘုတောမနေပါနဲ့’

အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးလေးလို ရင်လေးမောက်၊ ဖင်လေးကောက်ပြီး ရန်တွေသလို ပြောနေသော ဒေါ်ငွေငွေလှိုင်အား လျစ်လျူရှုလိုက်ရ၏။ သို့ငြား ကိုလူဘက ရွတ်နောက်ဖြစ်အောင် နောက်လိုက်သေး၏။

‘အန်တီနားရွက်ကြီး ပြတ်ကျဦးမယ်၊ စိန်နားကပ်ကြီးက ဟီးထပြီး တဖျတ်ဖျတ်နဲ့၊ ရွှေလက်ကောက်တွေက တချင်ချင် တဝင်းဝင်းနဲ့ လျှစ်လျှောက်ရင် သတိထား၊ ဆွဲကြီးက သိပ်ကြီးတော့ လည်ပင်ကြီး ငိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင် မရှုနည်းနည်းစိုက်နေတယ်၊ ဘေးလူမြင်ရင် အိုဗာအိုက်တင်တွေ ထင်သွားမှာစိုးလို့ ကိုယ့်အန်တီကို ဒီက တူလိုသားလို သတိပေးတာ’

‘ဟေ့... ကိုယ့်ရှိလို့ ကိုယ်ဝတ်တာ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဘာလဲ ဒီလောက်များများဝတ်ထားလို့ အတုတွေထင်နေသလား၊ မှတ်ကျောက်

တင်ခံရတယ်၊ အိုဗာအိုက်တင်မကလို့၊ အိုဗာရွှင်တင်ပဲဖြစ်ပါစေ၊ ဇွဲလပြည့်စာပေ’

ခပ်လှမ်းလှမ်းလူရှင်းသော စားပိုင်းမှာဝင်ထိုင်သည်အထိ ဒေါ်ငွေငွေလှိုင်ရဲ့ အသံစာစာက ကပ်ပါလာသေး၏။

မဆင့်နဲ့ ဂျက်ဂျက်က မုန့်ပွဲပြင်ပေး၏။

‘အဝတီးကြမှာပေါ့နော်’

မဆင့်ကနောက်၏။ ကိုအောင်မော်က...

‘မဆင့် စားသလိုပဲ စားမှာပါ’

‘မဆင့်က ဆယ်ပန်းကန်ရှိပြီ၊ စားတာ’

ဂျက်ဂျက်က ဝင်ရွတ်လိုက်ခြင်းပင်။ ကိုလူဘက...

‘ပန်းကန်တွေပါ ဝါးစားပစ်သေးလား’

မဆင့်က ရှက်သွေးရဲသွားပြီး...

‘အဲဒီ ကိုလူဘကြီးဟာလေ ပေါက်တတ်ကရသိပ်ပြောတာ၊

ပန်းကန်တွေရော ဟင်းရည်အိုးခွံကြီးပါ ကိုက်စား၊ ဟုတ်လား’

အခြားပိုင်းမှာ မုန့်ပွဲပြင်ပြီးသွားသော မရှုမိန်ရောက်လာ၏။

‘ဝ... ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ မတ်စီ’

(ဝ = ကျွန်မ) (မတ်စီ = မဆင့်)

တရုတ်သံဝဲသော မရှုမိန်ကို ကိုဘလူက လှမ်းစပြန်၏။

‘မတ်စီတွေ ဝနေလို့ ဘာမှမလုပ်ပေးနဲ့တော့၊ ဒီက ငါးမူးစေ

ပဲဟင်းရည်လိုက်ပွဲဖြည့်သာပေးရေ’

‘လူဘအားကိုး လူပါးဝတယ်’

‘ဦးဆောက်သာအေး ဘဏ္ဍာရေးခန့်လယ်နော်၊ ငွေကွာလို့

သူ့အဆုတ်ကွာအောင် ထုခံရလိမ့်မယ်၊ မယုံရင်စိနေ’

(ဦးဆောက်သာအေး = ဦးစောသာအေး) (စိနေ = ကြည့်နေ)

ကိုလူဘက...

‘စိနေမယ်၊ စိနေမယ်၊ ဝက်သားသိပ်မစားနဲ့၊ ဝက်သားအစား
များတဲ့လူတွေ အီးပေါက်ရင် တောက်တဲ့ချီးလို သိပ်နဲ့တယ်တဲ့’

ခပ်ရွတ်ရွတ် ကိုလူဘစကားကြောင့် အပျိုဖြန်းလေးတွေ
ထလစ်ကုန်၏။ အပျိုမကြီး မရှူမိန့်က...

‘နင် ရှူဖူးလို့ သိတာလား’

‘တွေ့လား အောင်မော်၊ ပြည်ကြီးက ပေသီးခေါက်တဲ့လူတွေ
ဒီရောက်တော့ ဗမာစကားကို ထုံးလိုမျိုး ရေလိုနှောက်အောင် စကား
တတ်တယ်’

‘ဝတို့က ဒီမှာမွေးကာ၊ ဒီလောက်မှမတတ်ရင် နီတို့လို လူလေး
တွေလှည့်တာ ခံထွားရမှာပေါ့’

တရုတ်သွေး တစ်မတ်ဖိုးပေသော ဒေါ်ကျင်စိန်ကြီးက ရော
ချလာပြန်၏။

‘နီတို့ အားကီးစကားများလှယ်၊ ငါနို့နာက အကုန်ကြားလှယ်
စားမှာစား ပြီးရင် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေါ့’

ရီရီမာနှင့် ဒေါ်ကျွတ်တိုးတို့ ဟင်းရည်လာဆမ်းပေးကြ၏။

ကိုလူဘက ကိုအောင်မော်ကို တီးတိုးပြောလိုက်၏။ မုန့်
စားရန်ပြင်ဆင်သူတို့အနားက အောင်ပွဲရဟန်ဖြင့် ထွက်ခွာရန်ပြင်ဆင်
သော ဒေါ်ကျင်စိန်နှင့် မရှူမိန့်ကို ကိုအောင်မော်လှမ်းမေး၏။

‘ဒေါ်ကျင်စိန် ဒေါ်ကျင်စိန်က စကားဝဲနေသလိုပဲ၊ ဒေါ်ကျင်
စိန် ဘာလူမျိုးလဲ’

ကိုလူဘကဝင်၍...

‘ကပြားမဟုတ်တဲ့ က၊ကလစ်မျိုးတွေလေ၊ မြန်မာတရုတ်
ပေါ့၊ အဖေက မြန်မာ၊ အမေက တရုတ်သွေးငါးမူးဖိုး ပါတယ်’

‘ဟဲ့... လူဘ၊ လူကြီးကို နင် ဒီလောက်ပဲ စရသလား၊ နင်
တို့ ဈေးခေါင်းလူကြီးနဲ့ တွားတိုင်မယ်’

ကိုလူဘ ကပျာကယာဟန်ဖြင့် ဈေးခေါင်းကြီး ဦးစောသာ
အေး အသံတူပြီး ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်ဒေါ် စကားပြော မှားသွားရင် ခွေးလိုဘာ’

အခန်း(၆)

ကထိန်ခင်းသည် နေ့လယ်ပိုင်းရောက်သောအခါ ဧည့်ခံ ခင်း ကျင်းမှုမှန်သမျှ တက်ညီလက်ညီ ပိုင်းဝန်းသိမ်းဆည်းကြလေသည်။ လက်သုတ်ပဝါများ လျှော်ဖွတ်ရန် ရေတုံကင်ဆီသွားသော နှင်းလဲ့ရည် တို့အဖွဲ့နောက်ကို သူ့ မသိမသာ ကပ်လိုက်သွား၏။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော စင်္ကြံလမ်းလေးအတိုင်း နှင်းလဲ့ရည်တို့ အဖွဲ့ လျှောက်လှမ်းသွားနေ၏။ စင်္ကြံလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ပန်းမျိုး စုံ အရောင်အသွေးစုံစုံလင်လင် လှလှပပ ဖူးပွင့်နေကြ၏။

ကီလိုမာလကာပင်၊ ဆီးသီးပင်၊ သြဇာပင်၊ ဇောင်းဝါးပင်၊ သရက်ပင်၊ နာနတ်ပင်၊ ပိန္နဲပင်များ ကျောင်းဝင်းအနွဲ့ ပြန့်ကျဲထားသလို ကြီးထွား ရှင်သန်နေကြ၏။ စက္ကူပန်းရံလေးအောက်မှာရှိသော ရေ တုံကင်မှာ နှင်းလဲ့ရည်တို့အဖွဲ့ လုပ်ငန်းစနေကြလေပြီ။

သူရောက်သွားသောအခါ စကားဝါက လှမ်းမြင်ပြီး...
'ထင်တော့ထင်သား၊ ကိုမောင်မောင် လိုက်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ'

အပ်ချပ်သင်တန်းယူတစ်ယောက်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး...
'ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ ဟိ... ဟိ...'

လုပ်နေသဖြင့် နှင်းလဲ့ရည် လိမ်ဆွဲလိုက်မှ အပိုးသေသွား
၏။ သူက အနားလျှောက်သွားလိုက်ပြီး...

'ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ'

နှင်းလဲ့ရည် လှည့်ကြည့်၏။ စကားဝါက ပြန်ပြော၏။

'ကူညီချင်ရင် ဂွေ ပင်ပေါ်တက်ပြီး ဂွေသီးခူးပေး'

'ဆရာတော် ရိုက်လိမ့်မယ်'

'သိပါကယ်၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး အသားလိုလို အရိုးတောင်း
နေတယ်ဆိုတာကို နှင်းလိုက်သွားလိုက်လေ၊ ကိုမောင်မောင် တစ်
ယောက်တည်း အိမ်သာဘက်မသွားရဲလို့နဲ့တူတယ်'

စကားဝါစကားကို စက်ချုပ်သင်တန်းသူတွေ တဟိဟိတစ်ခွီခွီ။
နှင်းလဲ့ရည်က လက်ထဲမှ လက်သုတ်ပဝါတွေဖြင့် တစ်ယောက်စီ
ထိုက်ပေါက်ရင်း...

'ရှင်တို့နော်... ရှင်တို့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မဟုတ်မဟပ်တွေ
ပြောပြီး ဟိမနေကြနဲ့၊ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်'

နှင်းလဲ့ရည် ထရပ်ပြီး သူ့ဘက်လှည့်ကာ...

'ကဲ... ဘာအကြောင်းပြောချင်လို့လဲ'

'နှင်းကို ပြချင်လို့ပါ'

'ဘာရယ်... ဘာရယ်...'

'ဟိုလေ... ဟိုနားက ကတ္တီပါသီးပင်အောက်မှာ သွားထိုင်ပြီး
ကိုယ်ပြချင်တာ ပြပေးမယ်လေ'

'ဟေ့လူကြီး ဘာပြမှာလဲ' (စကားဝါက လှမ်းနောက်၏)

'ခဏလေးပါ၊ နှင်းရယ် လာပါ'

နှင်းလဲ့ရည် စိတ်ပေါသလို အိုက်ကင်ဖမ်းပြီး လိုက်လာ၏။

တုံကင်မှ ဝါးနှစ်ပြန်လောက် ဝေးသည့်နေရာမှာ ပေါက်နေ

သည့် ကတ္တီပါပင်အောက်မှာ နှစ်ယောက်သားရပ်တန့်လိုက်၏။ ကမ္မ
ဌာန်းကျောင်းမို့ အနီးဝန်းကျင်မှာ တရားအားထုတ်သူတွေ မနေသေး
သော ကျောင်းဆောင်လွတ်ကလေးတွေ အစီအရီ သွယ်တန်းညီညာ
ပတ်လည်ကာရံထားသလို။

‘ကိုမောင်မောင်နော်... နှင်းကို ဒီနေရာခေါ်ပြီး မဟုတ်တာ
မလုပ်နဲ့’

‘မလုပ်ပါဘူး နှင်းရယ်၊ ကိုယ်ပြချင်တာက ဒီမှာ’

ညကတည်းက ရေးယူလာသော ရည်းစားစာကို ထုတ်ပြီး
လက်ထဲမှ စာခေါက်လေးအတိုင်း ဆုပ်လျက် နှင်းလက်သို့ ပေးရန်
အပြင်...

‘ဒီစာ... ဒီစာ... စာ....’

အသံခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အော်ခေါ်ရင်း လျှောက်လာသံ။
တွေ့ပြီ။

‘နှင်းလဲ့ရည်... နှင်းလဲ့ရည်ရေ...’

နှင်းလဲ့ရည်တို့အဖွဲ့မှ အပျိုထိန်းအပျိုကြီး မမေဂျူး အော်ခေါ်
သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူဆက်လှုပ်ရှား၍မရ။ မမေဂျူးရောက်လာ
ပြီး သူတို့ထံ လျှောက်လာ၏။

‘နှင်းလဲ့ရည် ဒီမှာ အကြည်ဆိုက်နေကြတာလား၊ ရှင့်အမေ
က မှာလိုက်တယ်၊ ကျုပ်ပြန်ရင် တစ်ခါတည်း အပါပြန်ခေါ်ခဲ့တဲ့၊
အခု ကျုပ်ပြန်တော့မှာ’

‘မကားဝါတို့ ဟိုမှာ အဝတ်လျှော်နေတာတောင် မပြီးသေး
ဘူး’

‘အောင်မလေး အဲဒီလက်ပံပင်ပေါ် ဆက်ရက်ကျသလိုဟာမ
တွေကို စောင့်နေရင် မိုးသာချုပ်သွားမယ်၊ အလုပ်ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊

သူတို့ကို ထားခဲ့လိုက်၊ ကဲ... ကျုပ်နဲ့ပြန်လိုက်မယ် မဟုတ်လား’

‘လိုက်မယ် မေဂျူး၊ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်အောက်က စောင့်
အဲဒီမှာ နှင်းရဲ့စလင်းဘတ်နဲ့ ခေါက်ထီးဝင်ယူရဦးမှာ’

‘ဒါဆိုရင်လည်း မြန်မြန်လိုက်နဲ့၊ ဒါနဲ့ ဟဲ့... မောင်မောင်
နဲ့ နုနုက တစာစာနဲ့ ဘာတွေ စာဖွဲ့နေတာလဲ’

‘ဘာစာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအပင်ပေါ်မှာ စာငှက်ကလေး
တွေ အသိုက်ဖွဲ့ထားတာ နှင်းကို လိုက်ပြနေတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မေဂျူးရယ်၊ နှင်းတို့က ရိုးရိုးသားသားပါ၊
မစိုးရိမ်နဲ့’

‘အေးပါဟယ်၊ မေဂျူးကလည်း နှင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူမှ မဟုတ်
နှင်းလဲ့ရည်နဲ့ မောင်မောင်ကြားမှာ ရိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန်းတာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ဝင်မပါပါဘူး စိတ်ချ၊ ဆွမ်းစားကျောင်းအောက်ကိုသာ အမြန်
လိုက်နဲ့ပါ၊ ကျုပ်မှာ အပျိုကြီးဆိုပေမယ့် အိမ်မှာ လေဖြတ်နေတဲ့အဖေ

နဲ့ ပြုခိုရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် လောနေရတာ၊ ဒီအချိန်ထိ အဖေ ထမင်း
စားဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် အမေကလည်း ခရီးသွားနေတယ်၊

အိမ်မှာခိုင်းထားတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း နမောနမဲ့၊ အဖေကို ထမင်း
စားဖို့ သတိမေ့ချင်မေ့နေမှာ’

အပျိုကြီး မမေဂျူးက ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း သူ
နှင်းလဲ့ရည်ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွား၏။

‘နှင်းတို့ဈေးသူဈေးလားတွေ ဘဝကလည်း ဥပုသင်နေ့လေး
တစ်ရက်လောက် အနားရပေမယ့် အိမ်မှုဗဟိုရ၊ အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခ

တွေနဲ့ ခိတ်မောလူပန်းရပြန်တာပါပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ ဈေးတစ်ပတ်ပြန်ဖွင့်
အထုပ်ကို ကုန်းရုန်းလုပ်၊ ဥပုသ်နေပြန်နား၊ နားချိန်မှာ တစ်ပတ်လုံး

အိမ်ထဲမှာ အိမ်တွင်းရေး အထွေထွေကို ပြန်ပြီးလုပ်ရနဲ့ အလုပ်ကို

ရှုပ်ပြီး အလုပ်နဲ့ အိမ်တွင်းစီးပွားရေးဝန်တွေ ဖိစီးတာရှည်လာတဲ့အခါ ကျရင်... ဟင်း... တွေးရင်းနဲ့ ရင်မောလာတယ်’

‘ဒီလိုပါပဲ နှင်းရယ်’

ထိုမှတ်ချက်မှတစ်ပါး သူကတော့ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာ မို့လို့လဲ။

နှင်းလဲ့ရည်က အမောဖြတ်သန်းထားသော မျက်နှာကို ပြန် လန်းအောင် ပြုပြင်ယူလိုက်ပြီး...

‘နှင်းရဲ့မေမေကလည်း အိမ်မှာ သိပ်မာချာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမေကျူးတို့နဲ့ ပြန်လိုက်သွားတော့မယ်၊ သူ ပြမယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

သူ့လက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်၏။ လက်ထဲမှ စာခေါက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး နှင်းလဲ့ရည် နားမလည်ဟန်ဖြင့်...

‘အဲဒါ စာတစ်စောင်လား’

သူ ရင်တွေလှုပ်လှုပ်ဖိုလာ၍ ခေါင်းညိတ်ပြရုံသာ တတ်နိုင် တော့၏။

‘အဲဒီစာထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားတာလဲ’

သူ နှင်းကို ကြည့်လိုက်၏။ နှင်းက သူ့အကြည့်ကို တည် တည်လေး ရင်ဆိုင်ပြန်ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲရှိသော ဆန္ဒကို ဖတ်မိသွား ဟန်တူ၏။

‘ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်ပါနှင်း၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ရင်ဘတ်ထဲက အသည်းမှာထွင်းပြီး ရေးပြချင်တဲ့ စကားလုံးတွေ ဒီစာထဲမှာ ရေးထည့် ထားတယ်’

သူ့စကားကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေသော နှင်းလဲ့ရည်။ သူ့ပို၍ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ချင်လာ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် ဆယ်စက္ကန့်လောက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ နှင်းစကားတစ်ခွန်းပြော

ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ သူ့လက်ထဲမှာ စာရွက်ခေါက်ကလေး ကျန်နေ ခုန်ပြ။ နှင်းပြောသွားသော စကားမှာ ရိုးရိုးခင်းစင်း ညင်ညင်သာသာ ငြင်းချက်ကလေးတစ်ခုသာ...

‘ဒီနေ့ ကျွန်မ သီလယူထားတယ်’

အခန်း(၇)

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က သူတို့ဈေးထဲမှာ ဆိုင်သစ်တစ်ဆိုင်တို့ လာခဲ့၏။ အေရုံရွှေဆိုင်တန်းမှာ ဖွင့်လာသော "တော်ဝင်" ရွှေဆိုင်။

ရွှေဆိုင်တန်းဟူသော ဆိုရသည်။ ဆိုင်သုံးလေးဆိုင်သာ ရှိ၏။ ဈေးကြီးမဟုတ် ဈေးလေးမဟုတ်သော ဈေးလတ်ကလေးကို စည်ပင်သာယာဆိုင်ဘုတ်တပ်ပေးထား၏။ အမှတ်(.....) ဈေး၊ ယခင်က ဂိတ်ဟောင်းဈေး။

ရက်ကွက်လေးဖွင့်ဆိုင်ဆရာ အနီးမှာ ဖွင့်လှစ်ထားသဖြင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု စည်ကားလွန်းလှ၏။

ဈေးကွက်ချထားသော ပုံစံမှာ စတုရန်းပုံစံ။ အပေါင်းလက္ခဏာ အလယ်လမ်းမကြီးနှစ်လမ်းရှိ၏။ လမ်းမတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ(အေ)ရုံ၊ (ဘီ)ရုံ၊ (စီ)ရုံ၊ (ဒီ)ရုံဆိုပြီး ရုံလေးရုံခွဲခြားထားကာ အုတ်ခုံခံသော ဆိုင်ခန်းများဖြင့် သေသေသပ်သပ် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချကြသည်။

(အေ)ရုံအတွင်းမှာ ရွှေဆိုင်၊ အထည်အလိပ်နှင့် အပ်ချပ် ဆိုင်ခန်းများရှိ၏။

(ဘီ)ရုံအတွင်းမှာ ကုန်မာဆိုင်၊ ကုန်ခြောက်ဆိုင်နှင့် အဆာခြေ စားသောက်ဆိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ ဖွင့်လှစ်ထား၏။

(အေ)နှင့် (ဘီ)မှာ ရင်ပေါင်တန်းယှဉ်၍ လမ်းမဘက်မျက်နှာ ထည့်ထားသည်။

(စီ)ရုံ၌မူ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် အထွေထွေရောင်းကုန်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချကြပြီး (ဒီ)ရုံအတွင်းမှာမူ သားငါးတန်းနှင့် အိတ်စွန်းမှာ ဈေးခေါင်းရုံးဖွင့်လှစ်ထား၏။

ဈေး၏လမ်းမတစ်ဖက်ရှိ အပြင်ဆိုင်ခန်းများမှာ ဈေးဧရိယာ စဉ်းပြိုင်တန်းနိုင်ရုံသာ ဆောက်ထားသော ဆိုင်ခန်းခုနစ်ခန်း ရှိ၏။

သူ့စာအုပ်ဆိုင်မှာ အလယ်ဆုံးအခန်း သူ၏ တစ်ဖက်ခန်းမှာ တွက်ထားတို့အဖွဲ့ပိုင် ဆံသဆိုင်။ အိုးခွက်ပန်းကန်ဆိုင်။ ကားနှင့် ဘယ်(လ်)အပိုပစ္စည်းဆိုင်တွေရှိပြီး။

သူ့စာအုပ်ဆိုင်၏ ညာဘက်၌မူ ကြည်ကြည်သာတို့ စတိုး သူ့ဤရဆိုလား၊ ဂမ္ဘီရဆရာဆိုလား၊ ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ခန်းနှင့် ဗေဒင်ဆိုင်။ ထိုဆိုင်၏ ဘေးဘက်မှာ ဗီဒီယိုအခွေနှင့် ဝတ္ထုအငှားဆိုင်။

တော်ဝင်ရွှေဆိုင်ဖွင့်လှစ်သောနေရာမှာ အကွက်အကွင်းကောင်း ကြေးတတ်နိုင်သူများမို့ ထိုဆိုင်ခန်းနေရာကို ဈေးကြီးပေး ပြီး ရွှေဆိုင်ကို သားသားနားနား ဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်းပင်။

ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးနှင့် အဒေါ်ကြီးမှာ သဘောသက္ကာ ကောင်းပုံရ၏။ ဝယ်သူများနှင့် လူအများကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆက်သွယ်၏။ သို့ငြား လူအများနှင့် ရောရောနှောနှော ရင်းရင်းနှီးနှီး

တုံ့သံစည်းကိုယ့်ကမ်းနှင့် ကိုယ်နေ၏။ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့မှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကညာပါလာ၏။ ဈေးအတွင်းနှင့် အပြင်ခန်းကျင်ရှိလူငယ်များ ပါးစပ်ဖျားမှာ 'ယမင်း' ဆိုသော အိမ်

ကလေး၏ အမည်မှာမမှာ နေ့ချင်းညချင်း ရေပန်းစားသွားတော့၏။
ယမင်းအလှကြောင့် ချဉ်းကပ်ကြသူတွေ မနည်း။ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစားကြ၏။ ယမင်းကမူ အားလုံးကို 'ဟင့်အင်း'နဲ့ လက်ခံခေါင်းခါပြရတာ အလုပ်တစ်လုပ်ကို ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်ထင်ကိုယ်ကဏ္ဍန္တရရ ရှိလှသော ယမင်းမှာ မျက်နှာထားတင်းထားရတော့၏။

မာနကြီးတယ်။ ဘဝင်ကိုင်တယ်။ အလကားမိန်းမ။ မာနတက်နေတာပါ။ ဂုဏ်မောက်တယ်။ စသည်စသည်မှတ်ချက်များဖြင့် ယမင်းအလှကို အဝေးမှခွ၍ တမ်းတကြရရှာတော့သည်။

ယမင်း၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ တင့်တင့်တယ်တယ် လာရောက်တောင်းရမ်းစေစပ်သူများကို 'သမီးသဘော'တစ်ခုတည်းနှင့် ငြင်းပယ်နေကြရ၏။

အမှန်တကယ်လည်း ယမင်းအလိုကျ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားရွေးချယ်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးထား၏။

နေ့ချင်းညချင်း ရွှေမင်းသမီးလို သတင်းကြီးလာသော ယမင်းအနားမှာ ပထမဆုံး ချဉ်းကပ်နိုင်ခွင့်ရရှိသွားသူမှာ ဝေယံလင်းခန့်

ဈေးအနီး လမ်းမတန်းပေါ်မှာ ခေတ်မီလှပသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ရှိ၏။ ထိုတိုက်ကြီးကို ဝေယံလင်းခန့်မိဘများ အပိုင်ဝယ်ပြီး အခြားမြို့နယ်တစ်ခုမှ ပြောင်းလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေယံလင်းခန့်မှာပင်ကိုဗီဇက ခေတ်စတိုင်(လ်)ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနိုင်ခြင်းကို ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုလို ခံယူထားသူလားမသိ။ ဤဈေးအနီးသို့ ပြောင်းလာကတည်းက ဗီဒီယိုအခွေ လာဌာရင်း အခွေဆိုင်မှ ကောင်းလေးများနှင့် မိတ်ဖွဲ့ကာ ဈေးထဲမှ အချောအလှကညာကို နေ့စဉ်ဝဲပြီး စိတ်ကြိုက်ရှာနေခဲ့၏။

ကံကောင်းထောက်မ၍ နှင်းလဲ့ရည်ပါမသွားသေးခြင်းဖြစ်၏။
အင်းရောက်လာသောအခါ ဝေယံလင်းခန့်အာရုံတွေ ယမင်းအပေါ်
ပြောင်းလဲသွား၏။

နှင်းလဲ့ရည်ကို ဝေယံလင်းခန့် အာရုံယဉ်ပြီး လိုက်ဖို့ပြင်နေကာလမှာ ယမင်းရောက်လာ၍ အာရုံပြောင်းသွားခြင်းပင်။

ယမင်းကိုပင် သူ့မှာ ကျေးဇူးရှင်ဟု ခေါ်ဆိုလိုက်ချင်တော့သည်။ ယမင်းနှင့် ဝေယံလင်းခန့်တို့ ချစ်ခြင်းအားဖြင့် အလွမ်းသင့်နေကြ၏။

သူ၏ မူလပထမ ရင်ခုန်သံဖွဖလေးအနား ရွရွလေးချဉ်းကပ်နေရတော့၏။

'ဒီတစ်ခါ အင်္ကျီချုပ်ဖို့ လာအပ်တာလား၊ ပုဆိုးချုပ်ဖို့ လာအပ်တာလား'

နေ့လယ်ဘက် နှင်းလဲ့ရည်တစ်ယောက်တည်း စက်ချုပ်နေသူ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ သူက...

'ကွဲနေတာချုပ်ဖို့ ရင်ဘတ်လာအပ်တာ'

နှင်းလဲ့ရည်က စက်ခုံနင်းနေတာကို ရပ်ပြီး အဝတ်စမှ အပ်ချုပ်ဖို့ ကပ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်နေရင်းမှ...

'ဘာစကားတွေလဲ၊ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ပြောတာလား'

'လူရင်ဘတ်ကိုပြောတာ'

သူက အင်္ကျီလေးဟဖြုပြီး ရင်ဘတ်အသားကို လှက်နှင့်ပုတ်တိုက်၏။ နှင်းလဲ့ရည် မချို့မချည်ပြုံး၏။ ပြီးလျှင် ခပ်တည်တည်လေး

ခဏနေဦး၊ ဒီအင်္ကျီစလေး ဆက်ပေါက်လိုက်ဦးမယ်၊ အဲဒီမှာ တူးဖူးတယ်၊ ရေခွေးသောက်'

“အဖွဲ့သားတွေရော မမြင်ပါလား”

“မြို့နယ်က ရုပ်ရှင်ရုံမှာ နေ့လယ်ပိုင်းဇာတ်ကားကောင်းသလို
ချီတက်သွားကြလေရဲ့”

တခြားစက်ဆိုင်တွေမှာ သူနှင့် နှင်းလဲ့ရည်အကြောင်းကို ရိုက်
နားလည်သူများဖြစ်ကြပြီး ကိုယ့်အရေးသာကိုယ် ဦးစားပေးသူများ
အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မစပ်စုကြ။

“စပ်စုစရာ ရှိတယ်၊ သူ မှန်မှန်ဖြေမလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“ဒီဈေးထိပ်က ရွှေဆိုင်တန်းမှာ ဧကရီမင်းသမီးတစ်ယောက်
ရောက်နေတယ်ဆို၊ အရမ်းလှတယ်ဆိုပဲ၊ သူ့ဆိုင်က လှမ်းကြည့်ရ
မျက်စောင်းထိုးလောက်မှာ မြင်ရမှာပေါ့၊ သူ့ရော အဲဒီ ဧကရီကို
တိုင်းငေးကြည့်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ယမင်းကို ပြောတာလား”

“ကြည့်... နာမည်တောင် သိနေပြီ၊ ဟုတ်လား”

“နာမည်သိပေမယ့် လူချင်းမသိပါဘူး၊ အဆင်းရော အချင်း
ပါ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိပေမယ့် အဲဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်လို
မခံစားမိခဲ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစစ်အမှန်ခံစား
လေးက နှင်းလဲ့ရည်ဖြစ်နေလို့ပါ”

နှင်းလဲ့ရည်စက်ကို နင်းမည်ပြင်ပြီး သူ့ကို ညှို့ဇာတ်ပါ
လှမ်းကြည့်လာ၏။

“စာပေးတာကို မယူလို့ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောရတော့တာ
လေ”

နှင်းလဲ့ရည်စကားကြောင့် လှုပ်ရှားလာသော ရင်မှာ ငလျင်
လို တုန်ခါလာချင်၏။ နှင်းလဲ့ရည်ကို သူ ရဲရဲ ပြန်မကြည့်ဝံ့။

“သူ နှင်းကို တကယ်ချစ်တာလား”

သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိအောင် ရှက်ပြာထူအမ်း
သွားစေသော စကား။ နှင်းဆိုသွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ထက်ပိုပြီး
ထူခြေရရ နေထိုင်ပြောဆိုနိုင်သော နှင်းလဲ့ရည်ကို သူခိုးကြည့်ပြီး
ဆုံသြမိ၏။

“ယောက်ျားလေးတွေ၊ အဲဒီလို ခဏခဏလာပြောလွန်းလို့
နှင်းအတွက် သိပ်ရှက်စရာဖြစ်မနေတော့ပါဘူး”

သူ့အကြည့်ကို နှင်းလဲ့ရည် နားလည်သလိုနှင့် တုံ့ဆိုလိုက်
သော စကားပင်ဖြစ်၏။

“နှင်းမှာ ရည်ရွယ်ထားသူ ရှိနှင့်ပြီးပြီလား”

နှင်းလဲ့ရည် မျက်လုံးလေးတွေ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲသွား၏။

ပြီးမှ...

“ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်လား”

နှင်းလဲ့ရည် ခပ်ဟားဟားရယ်၏။ ကျွန်တော် အရဲစွန့်လိုက်
မိခြင်းအတွက် အရှက်ဟက်တက်ကွဲရလေပြီ။ နှင်းလဲ့ရည်အရယ်ရပ်
ပြီးသွားသောအခါ...

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်”

သွားပြီ။ သူ့နဖူးသူလက်နှင့်ပိတ်ရိုက်ပြီး လဲသေပစ်လိုက်
ခင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ နှင်းလဲ့ရည်က သူ့အမှုအရာကို စေ့စေ့စပ်စပ်
အကဲခတ်လာနေ၏။ သူစိတ်ဓာတ်ကို အဖတ်ဆည်လို့ မရအောင်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားမိ၏။

“အဲဒီလူဟာ ဝေယံလင်းခန့်များလား”

“ဟင့်အင်း... သူလည်းမဟုတ်ဘူး”

‘အံ့ဩစရာပဲ၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်ဘယ်သူလဲ’

‘ကိုကောင်မောင်တဲ့၊ သူ့လိုနာမည်မျိုးနဲ့ကူတယ်’

မောင်၊ မောင်နာမည်တွေ အများကြီးရှိ၍ ယုံ၏။

‘ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်၊ အရင်ကတည်းက တွေ့ခဲ့ကြတာ

လား’

‘တွေ့တာ သိပ်မကြာလှသေးပါဘူး၊ သူက စာအုပ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်၊ အခုလက်ရှိလောလောဆယ် သူ့အလုပ်ကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး အချစ်ကို သနားသဖြင့် တောင်းဆိုနေရှာတယ်လေ’

‘ဗျာ... ကျွန်... ကျွန်တော် အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲပေါ့’

နှင်းလဲ့ရည်က ပြုံး၍ ဘေးဘီဝဲယာကြည့်လိုက်ပြီး ‘ရှား’ တိုးတိုးဟု ပုံစံလုပ်ပြ၏။ ကျွန်တော် ကျွမ်းဆယ်ပတ်ထိုးပစ်ချင်လောက်အောင် အပျော်ကြီး ပျော်သွားမိ၏။

(အို... လောက တစ်နေ့တည်း အချစ်ကို ဖွင့်ဟပြီးတစ်နေ့တည်း ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေရရှိခဲ့တာ ကျွန်တော်လိုလူ ဒီဇမ္ဗူမှာ ရှိနိုင်ရိုးလား)

‘တိန်’ (ဖနောင့်နှင့်အပေါက်ခံရသံ)

(ဟယ်... ငကြောင်၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ နင့်လိုလူစား အများကြီးပဲ၊ ဟဲ့... မှတ်ထား၊ ငါဟာ လောက)

အခန်း(၈)

ချစ်သူဘဝကို သူနှင့်နှင်းလဲ့ရည်တို့ ရိုးရိုးလေးရောက်ကြ၏။

အလုပ်ကိုယ်စီနှင့်မို့ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် လူမြင်ကွင်းမှာပင်

ဩဇာရရ ခိုးကြည့်၊ ပြုံးပြ၊ ချစ်နေခဲ့ကြရ၏။

အခြေအနေက တစ်မျိုးပြုပြင်လာခဲ့၏။ နှင်းလဲ့ရည်စာအုပ်လာငှားသောအခါမှာပင် ဆိုင်မှာလူများနေ၏။ နှင်းလဲ့ရည်ထံ သူသွားမီလျှင်လည်း ချစ်ရသူနှင့်စကားပြောဆိုကြည့်နှုတ်ရသည်မှာ နည်းနည်း။ စက်ချပ်သင်တန်းသူတွေ ဟိုစီစစ်ခံရတာကိုဖြေရှင်းရသည်မှာများများ။

သင်တန်းသူများ မကြာခဏ လူကြီးမရှောင် စနောက်ပြောင်လာသောအခါ အထည်တန်းကို သတင်းရောက်၊ အထည်တန်းမှ တုန်ခြောက်ဆိုင်တန်းကို သတင်းဖြန့်။ ကုန်ခြောက်ဆိုင်တန်းမှလက်ခက်ရည်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကုန်စိမ်းတန်းဆီ အဆင့်ဆင့် ငြိန်လွင့်သွား၏။

ထိုသတင်းကို မကြားသိစေလို၍ သိုသိပ်ခါမှ ပို၍ပေါက်ထွက်ပြန့်နှံ့မှု မြန်ဆန်သွား၏။ နှင်းလဲ့ရည်မိခင်ကြီး ရွှေနားတော်သို့ ပေါက်ကြားသွားသောအခါ ကြားခါစက အဘွားကြီး ဒေါသုဗန်ထသည်ဟု ပြန်ကြားရ၏။

နောက်မှ နှင်းလဲ့ရည် ဘယ်လိုအတတ်ဖြင့် ချော့မော့ဖျောင်းဖျ လိုက်သည်မသိ။ အဘွားကြီး စိတ်ပြေပြီး တိတ်တိတ်ကလေးနေကာ စောင့်ကြည့်လေ့လာပါတော့၏။ သူ့အတွက် သွားတွေ့ရန် ခက်ရလေပြီ။ တစ်ဖက်သားကို ကိုယ့်စကားနားထောင်အောင် ပြောတတ်သော နှင်းလဲ့ရည်ပင် သူ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းမရနိုင်လေပြီ။

မဖြစ်။ သူ သိပ်ချစ်ရသော နှင်းလဲ့ရည်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား တွေ့ခွင့်ပေးရန် အသနားခံရတော့၏။ နှင်းလဲ့ရည်က မြို့ထဲကို အထည် ခများ ဝယ်ယူရန်သွားရမည့်နေ့ကို ရက်ချိန်းပေးလိုက်၏။ သူလည်း မြို့ထဲကို စာအုပ်သွားဝယ်ရန် (အနီးဝန်းကျင်မှ နှစ်ဖက်ချွန်များကို) သတင်းလွှင့်ပြီး မြို့ထဲက သွားစောင့်ရပေမည်။

တွေ့ခွင့်ရသောနေ့မှာ မြို့ထဲက အအေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိ ထောင့်စားပွဲတစ်နေရာကို ဆုံမှတ်ပြုစောင့်၏။

‘နှင်း’

‘အင်း... ဟင်’

‘ကိုယ်တို့ရှေ့ရေးကို ဘယ်လိုတွေးထားလဲဟင်’

‘နှင်းက အထည်ထုပ်တွေနဲ့ဆိုတော့ ကားငှားပြန်မယ်လေ၊ သူက စာအုပ်ကလေးနည်းနည်းနဲ့ပဲဟာ လိုင်းကားနဲ့ပြန်ပေါ့’

‘အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထောင်ဖို့ သားတွေသမီးတွေ မြေးမြစ်တီတွတ် ကျွတ် တွေ ထူထောင်ဖို့အရေးကို ငြိမ့်တွေးထားရဲ့လားလို့ ကိုယ်မေးတာ’

နှင်းရှက်လျှင် ပါးပါးပေးပြီးဖြိုးဖြိုးဖွဖွလေးရယ်တတ်၏။ ညှိဝင်း စိုလက်သော လည်တိုင်မှာ ချွေးစတချီဖြင့် ကပ်နေသော ဆံနွယ်တွေ သူ လှမ်းဖယ်ပေးဖြစ်၏။ နှင်းက လည်ပင်းထိလည်း ယားတတ်၏။

ပင်ကိုပီစ ညှိရောင်မြဲမြဲလေးပြေးနေသော နှင်းလက်မောင်း

အလေးပေါ်မှာ သူအိပ်ချင်၏။ နှင်းလက်ဖဝါးကို သူ့ပါးမှာကပ်ပြီး အကြင်နာဓာတ်တွေ ကူးပေးချင်သည်။ သွယ်လျှံစွင့်ကားသော အချိုး ကျသောနှင်း၏ အလှခန္ဓာဗေဒကို သူ့ရင်ထဲမှ မွတ်သိပ်စွာ တောင့်တ ဆွေးနွေးထားချင်မိ၏။

‘သူ့ဘာသာ အလိုလိုဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ၊ သူနဲ့စကားသာ ပြောနေရတယ်၊ ဝယ်ချင်တာ စုံမှစုံရဲ့လားလို့ ပြန်စဉ်းစားနေရတယ်’

‘အဲဒါတွေ မေ့ထားလိုက်ပါ နှင်းရယ်၊ ဒီဝန်တာကြီးတွေ ကြီးမားမှုတွေ ချိန်ကုန်ပြီ’

‘နှင်းကလည်း သူ့ကိုချစ်တယ်၊ သူကလည်း နှင်းကိုချစ် တယ်၊ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပဲလေ၊ နောင်မှ နောင်အရေးပေါ့’

‘ပေါ့ပေါ့လေး ပြောရက်လိုက်တာ နှင်းရယ်’

‘အဲ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကိုစိတ်ကူးယဉ်ကြီးရဲ့’

‘နောင်ခါလာမယ့်အရေးဟာ ကိုယ်တို့အခုကတည်းက ဆွေး နားမှ ဖြစ်လာမှာပေါ့’

‘ဆွေးနွေး... ဆွေးနွေး...’

‘နှင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ဖို့ ငွေစုထားတယ်၊ နှင်းရော စုမိ နင်းမိနေပြီလား’

‘ယောက်ျား လုပ်ကျွေးမှာပဲ၊ ဘာစုစရာလိုမလဲ’

‘မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်စနစ်နဲ့ ကျင့်သုံးကြမယ်လေ’

‘အပျင်း... ဒါဆိုလည်း အဲဒီလိုပဲပေါ့၊ ကဲ... နှင်းက ဘာက

လဲ’

‘အိုးခွက်ပန်းကန်က စစလေ’

‘သူကရော အိမ်ခြံတိုက်ကား ရအောင်စုမှာလား’

‘အဲ... အဲဒီအခြေအနေကတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ဦးမလဲ၊ နှင်း

နဲ့ ကိုယ်လက်ထပ်ပြီးရင် အိပ်ခန်းလေးငှားပြီး နေနိုင်ရုံလောက်ပေါ့”

‘အားရစရာပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ နေသွားကြမှာလား’

‘ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ၊ ငှက်တွေပျံရင်းနဲ့ သေသလိုလူတွေလည်း ကြုံရင်းနဲ့ သေရတယ်၊ အကြံကောင်း အခွင့်အရေးကောင်း လာဘ် ကောင်းချိန်ဆိုက်ရင် ကိုယ်တို့ချမ်းသာလာမှာပေါ့၊ လူဟိုင်းလူတိုင်း ဘဝမှာ ချမ်းသာကြီးပွားဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခါစီ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ စုနိုင်ရင် ချမ်းသာတယ်၊ မစုနိုင်ရင် မွဲသွားတော့တာပဲ’

‘အမြော်အမြင်ကြီးလှပါပေတယ်’

ရွတ်နောက်နောက် ပြောနေသော နှင်းလဲ့ရည်နှာခေါင်းလေး ကို သူ လှမ်းလိမ်ဆွဲပစ်လိုက်၏။

ကံဆိုးစွာပင် နှာစေးနေသောအခါနှင့် သွားတိုးသောကြောင့် နှပ်ရည်ပေသွား၏။

နှင်းလဲ့ရည်က ရှက်ရှက်နှင့် သူ့လက်ကို လိုက်ဆိတ်ဆွဲ၏။

နှပ်ရည်တွေကပျာကယာသုတ်ပြီး သူ့လက်ကိုပါ လှမ်းသုတ် ပေးလာပြန်၏။ ဒီလက်ကို ဆိတ်ဆွဲ၏။

ဒီလက်ကိုပင် ကြင်ကြင်နာနာ သန့်စင်ပွတ်တိုက်ပေးနေပြန် ၏။ ဘာမဟုတ်တဲ့အကျင့်စရိုက်လေးပေမယ့် နှင်းလဲ့ရည်၏ ပင်ကို သဘာဝနှင့် လိုက်ဖက်သော အမူအကျင့်မို့ သူ အထူးသတိပြုမိလိုက်၏။

လင်းသော... မှောင်သော... ဖြူသော... နက်သော

ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောတရားတွေ ပေါင်းစုလှပနေသည့် ချစ်သူ၏ ရှေ့မှာ နားမလည်နိုင်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်အဖြစ် ချစ်သူ၏ မျက်နှာကို သူ ဖတ်ရှုတွေးမောနေမိလိုက်တော့၏။

သူနှင့် နှင်းလဲ့ရည်တို့ ရင်ခုန်သံဖလှယ်သည့် သံစဉ်နယ်မြေ ဆောက်နေကြသလို ယမင်းနှင့် ဝေယံလင်းခန့်မှာလည်း ချစ်ခြင်းဂီတ နှာ ရင်ခုန်သံစုံညီ စည်းချက်က၍ ကောင်းနေကြလေပြီ။ တစ်ဈေးလုံး မှာ အထင်ကရ စုံတွဲနှစ်တွဲမို့ ဈေးသူဈေးသားတွေ သတိပြုမိစရာ အလိုလိုဖြစ်လာ၏။

ယမင်းတို့ရွှေဆိုင်မှာ ဝေယံလင်းခန့်လာထိုင်၏။ တစ်နေ့ သုံး ဩမ်ခန့် တစ်ခါထိုင်လျှင် တစ်နာရီလောက်ကြာ၏။ ယမင်းဈေးလာ သွင် ဈေးကြို။ ယမင်းဈေးပြန်လျှင်လိုက်ဖို့နှင့် ဝေယံလင်းခန့် အလုပ် သန့်သန့်လေးရနေ၏။ ယမင်းမိဘတွေမှာ ရေလိုက်ငါးလိုက် သဘော ချီသာနေ၏။ တန်ရုံအရေးကို မသိသလိုနေပေး၏။ ဝေယံလင်းခန့် မိဘတွေကလည်း သဘောကုမ္ပဏီတူ၏။

ယခင်က ခေတ်ရှေ့ပြေးစတိုင်(လ်)နှင့် ပေါ့ပေါ့ဟော့ဟော့နေ တတ်သော ဝေယံလင်းခန့်ကို ယမင်း ပုံစံသွင်းလိုက်သောအခါ ပုဆိုး နှင့် လည်ကတုံးနှင့် ဖြစ်လာ၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကြီး တိုသွား။ သန့် သန့်ခန့်ခန့်နှင့် လူကြီးလူကောင်းဆန်အောင် နေတတ်လာ၏။

‘နေနှင့်လ ရွှေနှင့်မြ’လို အရာရာလိုက်ဖက်ကြသူတွေမို့ ဝေယံ လင်းခန့်မိဘတွေ ကိုယ်တိုင်ပင် ယမင်းမိဘတွေကို စကားကမ်းလှမ်း ပြီးလောက်ပြီ ထင်ရ၏။

သူနှင့် နှင်းလဲ့ရည်တို့ ရှေ့ရေးမှာသာ တွေး၍ မရနိုင်သော အခက်အခဲ အတားအဆီးတွေ အများကြီးဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ အခက် အခဲ အဆီးအကားတွေ ပိုင်းပတ်အလာခင် စိုးရိမ်စရာလိုလိုဖြစ်ခဲ့ရသော အခြေအနေတစ်ရပ်က ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။

နှင်းလဲ့ရည်တို့ဆိုင်မှာ ဝေယံလင်းခန့် အင်္ကျီလာအပ်ခြင်းကို သူ သိသွား၏။ သောင်းကျော်တန်အင်္ကျီတွေကိုသာ ဆိုင်ကြီးပေါ်က

ဝယ်ယူဝတ်ဆင်တတ်သူတစ်ယောက်က အကြောင်းရှာသလို ရောက်လာခြင်းမှာ အံ့သြထူးဆန်းစရာ။

နှင်းလဲ့ရည်ကို သူ အသေအချာ မေးစမ်းကြည့်သောအခါ တစ်ဖက်သားကို နားဝင်အောင်ပြောပြီး ချောမြို့တတ်သော အစွမ်းရှိသည့် နှင်းလဲ့ရည်အတတ်မှာ သူပင် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အမှတ်အမှားကြီးသူအဖြစ် အစွပ်အစွဲခံလိုက်ရခြင်းသာ အဖတ်တင်၏။

သူ ထောက်ပြမိခဲ့သေး၏။ ယမင်းတို့ဆိုင်ကို နေ့စဉ်ဝတ္တရားလို ထိုင်နေသော ဝေယံလင်းခန့်တစ်ယောက် ယမင်းတို့ဆိုင်လာမထိုင်ဘဲ လေးငါးရက်လောက် ဗွေဖောက်နေခြင်းကို ပြောပြမိ၏။

‘နှင်းကို အထင်သေးလွန်းတယ်ကွယ်၊ နှင်းနဲ့သူက အလုပ်သဘောအရ ဆက်ဆံရတာပါ။ ဝေယံနဲ့ယမင်းတို့ဖြစ်နေတာ တစ်ဖျေးလုံးသိတယ်၊ ဝေယံက ဘဝသိပ်မလှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ချစ်ရုံမှာတုလား၊ ဘဝလှတဲ့ ယမင်းကိုထားခဲ့ပြီး နှင်းကိုလာချစ်မယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး ကိုသဏ်တို့ကြီးရဲ့’

ယမင်းက အလွန်လှသည်။ ချမ်းသာသည်။ ပညာတတ်လက်မှတ်ရထားပြီးသူ။

နှင်းလဲ့ရည်က ကြည့်ကောင်းအောင်လှသည်။ အသင့်အတင့် ချောင်လည်စွာ နေနိုင်သည်။ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေအရ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ကျ၍ ကျောင်းနားထားပြီး စက်ချုပ်သင်ကာ ဆိုင်ဖွင့်ထားရသူ။

ရေခဲမုန့် အမြဲစားနိုင်သူက ရေခဲမုန့်သာစားလိမ့်မည်။
ရေခဲထုပ်အမြဲစားနိုင်သူက ရေခဲထုပ်သာ စားလိမ့်မည်။
တစ်ခါတစ်ရံ အခြေအနေအရ အပြောင်းအလဲရှိနိုင်ခဲ့သော်။
မထင်ပါ။ သူ ရိုးရိုးလေးတွေးမြင်ပြီး နှင်းလဲ့ရည်အပေါ် စိတ်ချ

ကြည်စွာ နေလိုက်ပါတော့သည်။ သူ့လိုပင် ဝေယံလင်းခန့်နှင့် နှင်းလဲ့ရည်အပေါ် ဘယ်လိုမှ မထင်ထားသူတစ်ယောက်မှာ ယမင်း။

နေမြဲ။ ပြုမြဲ။ သွားမြဲ။ လာမြဲအတိုင်း အပြောင်းအလဲမရှိ။
ညီနွေလေးနှင့် ယမင်းကို လှမ်းတွေ့နေရ၏။

ရွှေရွှေချင်း တပ်မည့်အရေးမှာ မည်သည့်ငွေနှင့်ကြေးက ဝင်အကြောင်းရှိနေမလဲ။

ထိုသို့သော အတွေးရဲရဲဖြင့် ရွှေဆိုင်ခန်းမှာ တည်တည်တန့်၊ လေးစောင့်မျှော်နေတာ ပြောလိမ့်မည်။

ယမင်းနှင့် ဝေယံလင်းခန့်ကြားမှာ သဘောထားကွဲလွဲစကားမှာ အသေးအဖွဲ့ (သို့) အကြီးအမားတစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မည်။

မည်သို့ဆိုစေ...
သူနှင့် ယမင်းမှာ လူမှန်နေရာမှန်မှာ ယုံကြည်မျှော်လင့်မှုတွေ မရှိလားမည် မနက်ဖြန်ဆိုတာကို သဲကြီးမဲကြီး စောင့်နေမိခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၉)

‘ဝေယံလင်းခန့်နဲ့ နှင်းလဲ့ရည် ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီတဲ့’
 ‘ဝေယံလင်းခန့်က ယမင်းနဲ့ ကြိုက်နေတာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်
 ပြီး နှင်းလဲ့ရည်နဲ့ သွားပြီပြီး ပါသွားရတာတဲ့လဲ’
 ‘နှင်းနှင်းက အခွဲကောင်းလို့နေမှာပေါ့ အန်တီရယ်’
 ‘နှင်းနှင်း ကံကောင်းသွားတာပေါ့ကွာ’
 ‘ဟိုကောင်လေးက အပိုးသိပ်ကျိုးသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မိနှင်း
 ထိန်းနိုင်မှ တော်ကကြမယ်’
 ‘ဒီကောင်ဆိုးလေးများ ယူရဟယ်လို့၊ အံ့ပါရဲ့၊ နှင်းနှင်းဘဝ
 က နှမြောလိုက်တာ’
 ‘အံ့မယ် ဟိုကယူသွားတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါဦး’
 ‘ဝေယံလင်းခန့်နေရာမှာ ငါဆို ယမင်းကို ယူမယ်၊ ဒီထု
 တော်တော်အတွေးချော်တဲ့လူ’
 ‘တို့ကတော့ ဝေယံလင်းခန့်ဘက်ကပဲဟေ့၊ သူ့ပုံသူ့အရောင်
 နဲ့ မိနှင်းတို့နဲ့များ လားလားမှ မထိုက်ပေါင်’

‘မိနှင်းအမေကြီးက ရှက်လို့တဲ့၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရှာ
 သူ့အိမ်ဘေးကကောင်မတွေ သွားချောင်းကြည့်တာ ပျားအုံကြီး
 မှုတ်နှာစွပ်ထားသလို မျက်နှာချိုကြီးနဲ့တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ကျိတ်
 တာများ ဟိုဘက်နားရွက် ဒီဘက်နားရွက်မှာ ပါးစပ်ကြီးချိတ်နေ
 နေသလို’

‘ဝေယံလင်းခန့် မိဘတွေကတော့ သူ့သားငါးဆိုးကို ယမင်းနဲ့
 နှင်းလဲ့ရည် ယူသွားတော့လည်း မချမ်းသာရင်နေ
 နိုင်သန့်ရင်ပြီးရောဆိုပြီး လက်ထပ်ပွဲဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမတဲ့ဗျာ’
 ‘ကျုပ်တို့ ဈေးသူဈေးသားတွေ အကုန်ဖိတ်လို့ကတော့ အပြတ်
 ဖြတ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဝိုင်းကူဝိုင်းလုပ်ပေးသလို ဝိုင်းစားပြီး ဝိုင်းဖွဲ့
 နေတာပါတော့’

‘ဝိုင်းဖွဲ့ဆိုတာ လက်ဖွဲ့ကိုပြောတာလား’
 ‘ဒါပြောတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဈေးသားတွေက စားဖို့သောက်ဖို့
 အသင့်ဖို့၊ အမှာထိုးဖို့အပြင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးရှိလာရင်လည်း လက်မနှေး
 တတ်အောင် စီးပွားရှာဖွေနေကြတာပါတော်’
 ‘ဟဲ့... လှူဒါန်းရေးရော မပါဘူးလား’
 ‘ပါပါ... ပါပါ’

‘ကြားထဲက ခံလိုက်ရတာက ဟိုမောင်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေး
 ယမင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးပဲ၊ သနားပါတယ်ဗျာ၊ ဒီသတင်းကြား
 ရတာက သူတို့မျက်နှာလေးတွေ ဆီးရွက်တစ်ဝိုင်းစာလောက်ပဲ ရှိတော့
 သယ်’

‘မောင်မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လည်မလိုလိုနဲ့ ထုံတုံတုံ
 ကြွေး သူသာ ထက်ထက်မြက်မြက် သွက်သွက်လက်လက်ရှိရင်
 ချစ်ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းရှိမလဲနော့’

‘အိုး... ဟိုး... ခင်ဗျား မသိလို့ ဒီမောင်က ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေပါ တစ်ခုချင်း ဝယ်စုနေတယ်ဆိုပဲ။ အခုတော့ ငှက်ပျောတုံးကြီးနဲ့ ညားရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ ဟား... ဟား... ဟား’

‘အပြောကြီးတဲ့ မချောလည်း အခုမှ ငြိမ်ချက်သားကော သွားတော့တယ်ဟေ့’

‘နေဦး... ဝေယံလင်းခန့် မိန်းမ မခိုးခင်တစ်ညက ကျွန်တော် စကားပြောဖြစ်သေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဝေယံ... ယမင်းနဲ့ အကျွင်းတက်နေတာလဲ မေးတော့ ဝေယံက ပြန်ပြောတယ်။ အလကား မိန်းမပါကွာ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသလဲမသိဘူး၊ ငါကတော့ သူ့ယမင်းလို့မထင်ဘူး၊ ‘ယ’နဲ့ ‘မ’ ကြားမှာ ‘မ’ တစ်လုံး ထပ်ထည့်ထားသလိုမြင်တယ်။ မှတ်ထားကွ၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ယမင်းဟာ ယမင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ယမမင်းဖြစ်သွားပြီ၊ ယမမင်းမှ ယမမင်းစစ်စစ်ပဲလို့ ပြောသွားတယ်ဗျာ’

‘ငါ့အထင်တော့ ယမင်းက ဝေယံကို လုံပြလိုက်တယ်ထင်တာပဲ’

‘ဘာလုံပြတာလဲကွ’

‘ငရဲသားတွေ ဆီပူအိုးထဲထိုးချတဲ့ ခက်ရင်းခွလုံကို ပြလိုက်တယ်ပြောတာပါကွာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

သတင်းတစ်ခု၏နောက်မှာ ပဲ့တင်သံတွေ ပွတ်လော့ညံလျက် နှစ်ယောက် စကားဝိုင်းဖွဲ့စကားဖြင့် အလျဉ်းသင့်သလို ထိမြင်ရာ နားစွန်နားဖျားကြားသိရာတွေ ချခင်းပြောဆိုဝေဖန်ကြသည့် ဒဏ်ကို သူနှင့်ယမင်းတို့ အလူးအလဲခံခဲ့ရ၏။

ဆိုင်ပိတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာနေလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ဆိုင်ဖြူဖွင့်သည်နှင့် ပို၍ ထိုးနှက်ဝေဖန်ခြင်း ခံရပြန်လေဦးမည်။

သို့မို့ကြောင့် အောင့်အည်းသီးခံပြီး မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေရ၏။ မကြားချင်၍လည်းမရ။ ခင်မင်ရင်းနှီးလွန်းသူတွေက တိုက်ရိုက် လာရောက်ပြောဆိုကြ၏။ မျက်မှန်းတန်းမိသူတွေက ဈေးထဲကို သူသွားလာမိစဉ် မကြားတကြားဖြင့် ယဉ်ယဉ်လေး ပြောကြ၏။ အကြမ်း လျှာကြမ်းသူတွေက ပြောင်လည်းပြောတတ်၏။

‘အဲဒါပေါ့ကွ၊ ကျော်တော့ လေ့သူကြီး ညားတော့ ခြေတစ်ဆောင်ကျိုးဆိုတာ ဟား... ဟား... ဟား...’

အမြင်ဆိုးဝါးသော လူငယ်တွေက ယမင်းကိုလှမ်းစတာတွေ ရ၏။

‘နာမည်ကြီးပြီး ထမင်းငတ်ရှာသူလေးပါကွယ်၊ အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်...’

မကောင်းမြင်တတ်သော မိန်းမရွယ်လေးတွေက အုပ်စုဖွဲ့ပြီး သူ့ကို လှမ်းစ၏။ သူနှင့်ယမင်းမှာ အများစရန် စာတန်းချိတ်ခံထားရလေရောသလား မသိ။

‘တို့စိတ်ဓာတ်ကို အမြင့်ဆုံးမှာ တင်ထားမယ်၊ ဒါမှ အမြင့်တို့မောပြီး တံတွေးလှမ်းထွေးသူတွေ သူတို့မျက်နှာပေါ် သူတို့တံတွေး ပြန်ကျခံရမှာပေါ့’

ထိုစာကြောင်းလေး အနည်းငယ်ကို သူလက်ရေးခပ်သော့ရေးပြီး ကလေးတစ်ယောက်အကူအညီဖြင့် ယမင်းကို သွားပေးခိုင်းလိုက်၏။

သူ့စာကို ယမင်းရစဉ် မျက်မှောင်ကြုတ်၏။

လှမ်းကြည့်၏။

တွေဝေနေ၏။

မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းငုံ့၏။

ပြီးလျှင် ပြုံးရုံလေး လှမ်းပြုံးပြ၏။

အမြင်ဝေးသော်ငြား ခံစားမှုချင်း နားလည်ခွင့်ရသွားပြီမို့ ယိုယိုလေးပြုံးပုံမျှနှင့် လှမ်းမြင်ရနိုင်ပါသည်။

သူ၏အားပေးမှုကြောင့် ယမင်းပြုံးနိုင်ရုံ အားရှိလာ၏။ ယမင်း အပြုံးကိုရ၍ သူတစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြုံးမိရုံ ပြန်အားတက်ရ၏။

စိမ်းကားဖြတ်စွန့်သွားသူအတွက် ခံစားချက်မှန်သမျှ လောင်စီး ကျခဲ့ရ၏။ လောင်စီးဒဏ်ကို သုံးလေးငါးရက်မက အလူးအလဲခံခဲ့ရ၏။

ယခုဖြင့် နှင်းလဲရည်နဲ့ပတ်သက်သမျှ သူ့ရင်ထဲမှာ...

ဤသို့ဖြင့် သူနှင့်ယမင်းမှာ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး သတိပြုကြည့်မိရာမှ နေ့စဉ်လိုလို အကြည့်ချင်းဆုံတတ်လာ ၏။ သူ့ဆိုင်ကိုယုံဆိုင်ထဲ လူတစ်ယောက်ယောက် မဝင်မလာမချင်း မလွဲဖယ်စတမ်းအထိ အကြည့်ချင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရင်းနှီးလာ၏။

ဘယ်လိုရည်ရွယ်မှုနှင့် ကြည့်ဖြစ်နေကြသလဲ။

ထိုမေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဖြေမထုတ်နိုင်။ ယမင်း ရင်၌လည်း သူ့လိုပဲ ရှိနေလိမ့်မည်တွေးတောထင်၏။

အကြောင်းအရာတစ်ခုကို နည်းလမ်းမျိုးစုံခက်ဖြာထွက်ပြီး သူ စဉ်းစားကြည့်၏။ ပြန်လည်စုစပ်စေ့ငြိမ်း အဖြေကို သုံးသပ်တွက် ချက်ပြန်၏။ ထိုသို့သော အချိုးပိုင်းတစ်ခုကို ခဏခဏပြုကျင့်မိသည် မှာ အကျင့်တစ်ခုပမာ။

တစ်နေ့ ယမင်းနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ကိုယ်စီအာရုံတွေ ပြန် လည်သိမ်းသပ်လိုက်ချိန်မှာ အကျင့်တစ်ခုအနေနှင့် ပြန်ပေါ်လာသော အတွေးကို ခက်ဖြာနေဆဲ သူ့ဆိုင်ထဲကို လူသုံးယောက်ဝင်လာ၏။

ဈေးကောက် ကိုမောင်မောင်ရွှေ၊ ကိုထောင်ပိတ်၊ ကိုအောင် မော်၊ ကိုလူဘတို့အဖွဲ့ဖြစ်နေ၏။

‘ဟေ့ မောင်မောင်၊ ဦးစောသာအေး နေမကောင်းလို့ တို့ကို တာဝန်လွှဲလိုက်တယ်ကွ၊ အဲဒီတာဝန်ခံတွေထဲမှာ မင်းလည်းပါတယ်၊ ငါတို့ အခုဈေးပတ်ပြီး စေ့ကနာကြေးလိုက်ကောက်မလို့၊ တို့ဈေးကို ညဘက်စောင့်ပေးနေတဲ့ မျေးစောင့်ကြီးဆုံးသွားလို့လေ၊ အဘိုးကြီးက နှမ်းပါးရှာပါတယ်၊ ဆွေမရှိ ချိုးမရှိနဲ့ တစ်ကိုယ်ရေတကာယသမားကြီး ဆိုတော့ သူ့အလောင်းကို တို့ဈေးသူဈေးသားတွေပဲ ငွေအားလူအားနဲ့ ခိုင်းသဂြိုဟ်ပေးရမှာပေါ့’

‘ဪ... ဦးဘဝိုးကြီးလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာလဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း မာမာချာချာကြီးတွေလိုက်သေး တယ်’

‘ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်သွားတယ်လေကွ၊ နေပူထဲကပြန် လာပြီး ချက်ချင်းရေချိုးတယ်၊ ညနေကျတော့ မူးတယ်ဆိုပြီး ထိုးအိပ် လိုက်တာ ဒီမနက်မှ ဘေးအခန်းက ကိုချွန် သွားနှိုးလို့ သေနေမှန်း သိရတယ်’

‘အခု သူ့ကို ဘယ်မှာပြင်ထားသလဲ’

‘ဆေးရုံက ရင်ခွဲရုံထဲမှာ စစ်ချက်ယူနေတယ်ကွ၊ သူ့ဘာသာ ဆွေတာလား၊ ဘေးပယောဂကြောင့်လားဆိုပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ကလာစစ် ဆေးနေတယ်၊ ကဲ... ကဲ... အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ဟိုမှာ စစ်ဆေးပြီးရင် သဂြိုဟ်စားရိတ်အတွက် တို့အဖွဲ့တွေပဲ ဇယ်ဆက်သလို အလုပ်လုပ် ကြရဦးမှာ’

သူလည်း အဖွဲ့သားတွေနှင့် ထလိုက်သွားရ၏။ ဆိုင်ကို ဘေး အခန်းမှာလူအား ကြည့်ရှုခိုင်းခဲ့ပြီး မဖြစ်မနေပိုင်းကူပေးရမည့် နာရေး

အတွက် ဈေးသူဈေးသားတွေ စေတနာဖြင့် ပံ့ပိုးကူညီပေးရန် လိုက်လံ
နှိုးဆော်ရပေဦးမည်။

‘အချိုးသိပ်မရလို့ကွ၊ မောင်မောင် ပြန်လာမှ မင်းရဲ့ဆိုင်နား
နီးချင်းတွေဆီက လိုက်ကောက်လိုက်ပေါ့၊ သူတို့ကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောရင် ထည့်မှာပါ၊ ဈေးသူဈေးသားစိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိပါတယ်’

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး (အေ)ရုံမှ စတင်ကောက်ခဲ့၏။ ပထမဦးဆုံး
‘တော်ဝင်’ ရွှေဆိုင်။ ဆိုင်မှာလိုင်နေသူမှာ ယမင်း။ သူတို့အုပ်စုလိုက်
ကြီး ဝင်လာ၍ ယမင်း တဆွဲတသြကြည့်နေ၏။ ကိုမောင်မောင်ရွှေက
အကျိုးအကြောင်းပြောပြသောအခါ သဘောပေါက်နားလည်ပြီး
စေတနာကြေး ငါးရာထည့်ဝင်၏။

ယမင်းကို သူတစ်ခါမျှ အနီးကပ်မကြည့်ဖူးခဲ့။ အနီးကပ်စရာ
အကြောင်းမရှိခဲ့၍လည်း ဖြစ်မည်။ မျက်လုံးချင်းသာ အဝေးမှစကား
ပြောဖြစ်ကြသူချင်းမို့ အနီးကပ်တွေ့သောအခါ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မသိ
မသာခိုးကြည့်မိ၏။

ဝါဝင်းသော အသားအရေ
တင်းပြည့်လှပသော ကိုယ်ဟန်
နှာတံစင်းစင်း
နှုတ်ခမ်းလွလွ
မျက်ဝန်းမျက်ဖန် ထင်းထင်းကြွကြွနှင့် သက်ရှိယမင်းရုပ်လေး
လို လှပ၏။ အသားအရေပါး ပူဖြစ်၍ မျက်နှာမှာ အဖုအထစ်အစက်
အပြောက်မရှိ။

ပြုံးလိုက်လျှင် စိရိဗွေးလက်နေသော သွားစွယ်တန်းကလေး
မှာ ရှုမငြီးစရာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထိုမျှအထိ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်မိ
သဖြင့် သူ့သိစိတ်ကို သူ့မသိစိတ်က လက်သီးနှင့် ပိတ်ထိုးချလိုက်မှ

တရားသဘောအမှတ်ဖြင့် ပြန်မြင်လာ၏။

စပါးလုံးတစ်ထောက်လောက်ပေါ်မှာ ရုပ်ဆောင်နေတာပါ
လေ။ အင်း... ဒီစိတ်ကြီးကလည်း အနားမှာ ထိုင်ပြီး တဝကြီးကြည့်
ချင်နေပြန်ပြီ။ အင်း... ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ ငါ့ဒုက္ခ မသေးပါလားနော်။

‘ကဲ... ညီမရေ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ညီမ ဈေးဦးဖောက်
ဆောင်းတယ်၊ ငွေများများကောက်လို့ရမှာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင် လိုအပ်သေးရင်လည်း အားမနာတမ်းပြောပါ
ဇော်’

‘ဝမ်းသာပါတယ် ညီမရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
အဖွဲ့သားတွေနောက်မှ နောက်ဆုံးသူထွက်လိုက်စဉ်...

‘ကိုမောင်မောင်’
မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြားရုံ လှမ်းခေါ်၏။ သူ

နှုတ်ရှက်နှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိသောအခါ ယမင်းထိုးပေး
သော စာရွက်ပိုင်းလေးကို လှမ်းယူလိုက်ရတော့၏။ စာရွက်ပိုင်း
လေးကို လက်ထဲဆုပ်ပြီး...

‘သွားလိုက်ဦးမယ်’
‘ဟုတ်ကဲ့’

နားဝင်ချိုလွန်းသော လေသံနှင့် ယမင်းတုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းပင်။

အခန်း(၁၀)

ယမင်းတို့ဘေးဆိုင်ဝင်စဉ် ငွေကောက်ပြီးသွား၍ တခြားတစ်ဆိုင်ပင် ကူးနေကြလေပြီ။ သူလက်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို အမြန်မြန်ဖြေကြည့်၏။

သူရေးပေးထားသော စာသားမှတစ်ပါး အခြားသော တစ်စုံတစ်ရာရေးခြစ်ထားတာ မတွေ့။

‘ဟေ့လူ... မြန်မြန်လာလေ၊ ဘာတွေရပ်ပြီး စဉ်းစားနေတာလဲ’

ကိုလူဘက လှမ်းခေါ်သဖြင့် စာရွက်ကလေးကို အိတ်ထဲထိုးထည့်ပြီး အုပ်စုထဲရောက်ဝင်လိုက်ရ၏။ ကိုမောင်မောင်ရွှေက အခြေအနေကို ရှင်းပြ။ ကိုအောင်မော်က စာရင်းမှတ်ကောက်ယူ။ ကိုထောင်ပိတ်က ငွေလက်ခံသူဖြစ်နေ၏။ ကိုလူဘက သူ့ကို တီးတိုးကပ်မေးလာ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ဘဝတူချင်းမို့ စာနာစိတ်နဲ့ အခေါ်အပြောတွေ လမ်းပွင့်စပြုလာပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကြားလိုက်တယ်နော်၊ သဲ့သဲ့လေး’

ဖိုလပြည့်စာပေ

‘ခင်ဗျားကလည်း နောက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေ’
‘ရှေ့ဖို့စဉ်းစားရင် ကျုပ်ဆိုင်အရောင်းအဝယ်ပါးလို့ စိတ်ညစ်ပြီး သေရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့’

‘အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်က ဘာတွေထွက်ထိုးနေတာလဲ၊ ရှေ့ဆိုင်တွေကျရင် ခင်ဗျားတို့လည်း တစ်လှည့်စီ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ငွေကောက်ရမှာနော်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပြောနေရရင်လျှာအညောင်းမိပြီး လေးဘက်နာစွဲသွားလိမ့်မယ်’

ကိုမောင်မောင်ရွှေ လှမ်းပြောလိုက်၍ သူနှင့်ကိုလူက လူချင်းထွာသွားကြ၏။ အထည်ဆိုင်တန်းသို့ရောက်သောအခါ ကိုလူဘက စောင်၍ အသံဝါကြီးဖြင့်...

‘ကဲ... ကဲ... ဂျယ်ဂျယ်တို့၊ မဆင့်တို့၊ မသောင်းစုတို့၊ ခြံဝတ်ရည်တို့ရေ... ဪ ဟိုဘက်အစွန်းက မရှုမိနဲ့၊ ဒေါ်ကျင်စိန်အပါအဝင်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက ကိုမောင်မောင်ရွှေ နောက်မီးမယူရန်အတွက် အလှူငွေထည့်၊ အဲ... အလှူခံတိုင်း လူတတ်ကြီးလုပ်လုပ်ပြီး ပြောနေရတော့ အကြောင်းအရာတွေရောသွားလို့ စိတ်မရှိကြပါနဲ့ဗျာ၊ ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီကကိုကြောင်ကြောင်... အဲ... ထိုမောင်မောင်က ဆက်ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်’

ကိုလူဘစကားကြောင့် နားထောင်သူတွေ ဖျက်နာခုနစ်ခေါက်ချိုးရှစ်ခေါက်ချိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ကိုမောင်မောင်ရွှေက ကိုလူဘထံ အနီးကပ်မာန်မဲနေ၏။ သူက...

‘ဒီလိုပါဗျာ... ဒီဈေးကိုစောင့်တဲ့ ညစောင့် ဦးဘပိုးကြီး ဒီဆေးမုက်ပဲ ဆုံးသွားလို့ သဂြိုဟ်စားရိတ်မရှိတာနဲ့ ငွေလာကောက်တာပါ၊ အဲဒါ စေတနာရှိသလောက် ထည့်ဝင်ကြပါလို့ လိုက်လံဆော်သြပြီး ငွေကောက်ခံနေတာပါ’

ဖိုလပြည့်စာပေ

ထိုအခါကျမှ ရေလည်သွားဟန်ဖြင့်တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တီးတိုးပြောရင်း ထည့်ဝင်ငွေပေးလာကြ၏။

‘မဂျယ်... အစိတ်’

‘တိုးတိုးအော်၊ ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းမသိဘူး၊ နာမည်ကိုက လူဘတဲ့၊ လူတွေနဲ့ အဘလုပ်ချင်တာလား’

ဂျယ်ဂျယ်က စိတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်ပက်၍ ကိုလူဘ ဟဲဟဲ လုပ်နေလိုက်၏။

‘မဆင့်က နှစ်ဆယ်၊ ဟာ... နင်တို့ဟာက အထည်တန်းဖြစ် ပြီး နည်းလှချည်လား’

‘ရှင်တို့ပဲ စေတနာရှိသလောက်ဆို’

‘စေတနာ ဒီလောက်နည်းတော့လည်း တစ်မျိုးကြီးပေါ့ဟာ’

‘ဟေ့... လူဘ၊ မင်းအပေါက်ကြီး ပိတ်ထားကွ၊ သူတို့ထည့် ချင်သလောက်ထည့်ပါစေ၊ ဒါသာရေးမဟုတ်ဘူး၊ နာရေး၊ ဘာလဲကွ ရွတ်နောက်နောက်နဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမောင်မောင်ရွှေ ခေါ် ကိုပြတ်၊ နေရာတကာ ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်လွန်းလို့ ဒီနာမည်ရထားတာ သဘောပေါက် ပါတယ်’

‘ဟာကွာ ဒီကောင်၊ ပြောလေကဲလေ၊ မန်းလေပြလေပါလား၊ ခုထိ အခွက်ပြောင်နဲ့ ချော်ချင်တုန်းပဲ’

ကိုအောင်မော်က ကြားဝင်ရတော့၏။

‘ကဲပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စကားများနေတာနဲ့ အလုပ် တွင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဖယ်ပေး ကျွန်တော် စာရေးမှတ်မလို့၊ နောက် တစ်ယောက် မြဝတီရည် ငါးဆယ်၊ အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တစ် ဦးက မရှုမိန့်... သုံးဆယ်၊ မကျင်စိန်အတွက်ရောလား၊ ဘယ်လောက်

သုံး သုံးဆယ်၊ ဟုတ်ပြီ’

‘လူဘနော်၊ အားကီးစကားများတယ်၊ လူကီးတွေ စိတ်ညစ် ဘင် တိတ်လုပ်တဲ့ကောင်၊ မကျင်စိန်ပြောလယ်နော်၊ လူဘကို ခြင်ကက်လို့ ဝန့်ပိုက်ဆံပေးသည့်တယ်၊ ဒါကောင်းလား ဆာကီး’

မရှုမိန့်က ကိုမောင်မောင်ရွှေကို ကိုလူဘ မကောင်းကြောင်း ပြော၏။ ကိုလူဘက ဈေးထိပ်အနားမှာ ဖွင့်ထားသည့် ထီးဖိနပ် ခေါ်မှ အိန္ဒိယလူမျိုး ယာစင်ဝေသံဖြင့်...

‘ဟားရေ... ဟားရေ... ချွန်ဒေါ်နော် အမားကို ဘာပျော့ အမား၊ အမားနော် ချွန်ဒေါ်ကို ကုလားဆိုပြီး အသားမည်းတဲ့ အမေ့၊ လာတရားစွဲနေဒယ်နော်၊ ဟားရေ... ဘာဘူလက်ချမီးလေး မှုန်ကို ပျော့ပေးဘာ၊ တူတိတ်မာနေလို့ အိုး... ဟိုး... ဟိုး... အိုး... အာရေ’

ကိုလူဘ ဟန်ပန်လေသံကြောင့် အားလုံးမှာ ဝိုရမလို့၊ ရယ်ရ ခဲ့၊ မရှုမိန့်က ကိုလူဘကို လက်သီးနှင့်ထိုးဟန်ဖြုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက် တယုတ်လို့ ကွဲကွဲကွဲကွဲ ပြောဆိုသွား၏။

ဈေးကောက်မောင်မောင်ရွှေက ကိုလူဘကို စားမတတ် ဝါး တတ်ကြည့်ရင်း...

‘လူဘ’

အသံနက်ကြီးနှင့် အော်လိုက်သံ။

‘ဂျာ’

အသံတိမ်နှင့် ပြန်ထူးသံ။

‘မင်းပြန်ဒေါ့၊ ကြာရင် ငါရူးလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ မိုးအေးအေးနဲ့ ကွေးနေ သူလာခေါ်လို့ လိုက်လာရတယ်၊ ခုတော့ အတော်ပဲ ကိုရွှေက

နှင်ပြီဆိုတော့ ဆိုင်ထဲမှာ အိပ်ရာပြင်ပြီး ပြန်နှပ်နေတော့မယ်၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟီး... ဟီး...

ကိုလူဘာမှာ အတော်လေးမျက်နှာပြောင်သူဖြစ်၏။ သဘောကျပြီးနောက်ကြောင်းကို ရွရွလေး ပြန်လှည့်စဉ်။

‘ဟေ့ကောင်’

‘ဂျာ’

‘ပြန်လာခဲ့၊ မင်းကို အမြင်ကတ်တဲ့ ပုဒ်မနဲ့ တစ်ဈေးလုံး လျှောက်အော်ခိုင်းပြီး ငွေလိုက်ကောက်မယ် ဒါပဲ’

တစ်ဖွဲ့လုံး (အေ)ရုံထဲမှ ရယ်မလို့၊ ငိုမလို့ မျက်နှာများဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရ၏။ (ဒီ)ရုံထဲက သားငါးတန်းတွေ မသိမ်းခင် အချိန်မီ လိုက်ကောက်ရ၏။

သားငါးတန်းမှာ ငရဲခန်းလို ခုတ်သံထစ်သံသောသောညီနောင် ခုတ်သံသောအခါမှ မသွားမိခဲ့။ တစ်ခါမှလည်း ဝင်မကြည့်၊ မဖြစ်သာ၍ ဝင်ရသောအခါ သားငါးအနံ့အသက်ကို မခံနိုင်၍ မကြာခဏ ပျို့တက်မိ၏။

သားငါးတန်းကိုကောက်ခံပြီးသောအခါ ကုန်စိမ်းတန်းနှင့် အထွေထွေရောင်းကုန်တန်းတွေ ဖွင့်ထားသော (စီ)ရုံထဲကို လိုက်ဝင်ရ၏။ ကိုမောင်မောင်ရွှေဒဏ်ခတ်ထားသဖြင့် ကိုလူဘာက စင်မြင့်မြင့်နေရာရွေးပြီး အားလုံးကြားအောင် တက်တက်အော်ရ၏။

‘အိုး... မဟာကုန်စိမ်းဆိုင်ပိုင်ရှင်အပေါင်းတို့၊ အိုး... ကုန်စိမ်းလုလင်နဲ့ လုံမငယ်အပေါင်းတို့’

‘ဟေ့ကောင်... လူဘာ’

‘ဂျာ’

‘တစ်ဆိုင်ချင်းနာမည်ခေါ်ပြော၊ မင်းအမေလင်တွေမို့လို့’

‘သောက်စာသံပေသံနဲ့ ဖွဲ့နွဲ့ပြောနေတာလဲ’

‘ကိုရွှေကလည်း ဒေါချည့်ပဲ’

ကိုလူဘာက မကြားတကြား ပြန်ပြောပြီး ချောင်းဟန့်လိုက်၏။

‘သွေ့...’

‘ဟေ့... မဲလုံးမ’

‘ဘာတုန်း’

ကိုလူဘာအော်သံကို မဲလုံးမက နားကွဲမတတ်လေသဖြင့် ခပ်

ကြမ်းကြမ်းတုံ့ပြန်လိုက်၍ တစ်ဖွဲ့လုံး လန့်ဖျပ်သွား၏။

‘ငါ့အသည်းက နုတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ပြန်ထူးပါ

အေးဇူးရှင်မရဲ့’

မဲလုံးမက ပြောင်းဖူးမီးဖုတ်ကို တကျွတ်ကျွတ်ဝါးရင်းကိုလူဘာ

‘မေးငေါ့မျက်စောင်းထိုး၏။ ကိုလူဘာက ကျစ်ခနဲမြည်လိုက်ပြီး...

‘နှင့် အိုက်တင်ကောင်းတယ်၊ ဗီဒီယိုမင်းသမီး လုပ်ချင်ရင်

‘ညှိရိုက်ပေးမယ်၊ ဘာကားလဲ သီလား၊ သရဲဘီလူးကား’

‘သေဇာကြီးက လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ဒီလိုပဲ၊ ဒီမှာ သရက်သီး

‘ပုပ်ကုန်ပြီး အရင်းရှုံးလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ’

‘အေးပါ စိတ်ညစ်လို့ စားမဝင်ရှာဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဆင်

‘ဘက်ရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ပြောင်းဖူးကို အရိုးမကျန် ဝါးစားတော့

‘နဲ့တူတယ်၊ နင့်ကို ငါသနားတယ်ဟယ်၊ တကယ်... တကယ်’

‘ဟေ့ကောင်’

‘ဂျာ’

‘မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘ကိုရွှေပြောခိုင်းတာ ပြောမယ်၊ အဟမ်း... အဟမ်း’

‘ကုန်စိမ်းတန်းက ညွန့်ညွန့်ဆွေတို့၊ ရီရီမတို့၊ ဒေါ်ကြွနီတို့၊

ဒေါ်လေထိုးတံတို့၊ နွယ်နွယ်တို့၊ ခရီးခင်တို့၊ ကိုဘကွန်တို့၊ မောင်
ဒင်တို့၊ မိမိသုတို့ရေ... နင်တို့ဘကြီးဆုံးလို့ အဲ... ဟုတ်ပါဘူး
နင်တို့၊ ငါတို့လို ဈေးသူဈေးသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဈေးစောင့်ကြီး
ဦးဘပိုးလေ၊ ဒီမနက်ပဲ လူ့ဘဝကြီးကို တာတာ ဘိုင်ဘိုင်လုပ်သွား
ကူငွေလေးတွေ စေတနာရှိသလောက် ထည့်ကြပါ။ အဲဒီရတဲ့ငွေ
ဦးဘပိုးအသုဘမှာ တို့ဖရိုက်ပြီး ပုလင်းထောင်ကြမယ်လို့ မဆိုလို့
ဘူး၊ သူ့အသုဘကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်ချင်လို့ ဒီကထည့်
တဲ့ ငွေတွေနဲ့ လုပ်ဆောင်ပေးကြမှာပါ။ စေတနာရှင်တွေ ဝိုင်းထည့်
ထားတဲ့ ငွေတွေ သုံးစွဲပြီး ပိုလို့ရှိရင်လည်း လိုအပ်တာလေးတွေ
ဆက်လုပ်လို့ တစ်ဆက်ဟည်းပြောခဲ့ပါရစေ

ကိုရွှေခေါ် ကိုမောင်မောင်ရွှေ၊ ကိုပြတ်က အောက်ကနေပြီး
ဒေါသမျက်နှာဖြင့်...

‘မင်းဘာတွေ လျှာရှည်နေရပြန်တာလဲကွ’

ကိုလူဘက အသာနေစမ်းပါဆိုသည့် သဘောဖြင့် မျက်လုံး
မှိတ်ပြီး လက်ကာပြကာ နားထောင်သူအပေါင်းကို စကားဆက်
ကြောင်း၏။

‘လုပ်စရာရှိတဲ့ လိုအပ်တာလေးတွေကတော့ ငွေကောက်
အဖွဲ့ဝင်တွေဖြစ်တဲ့ ကိုအောင်မော်က မိချောင်းစီးရင်း အရက်တစ်ပိုင်း
လောက်သောက်မယ်တဲ့၊ ကိုထောင်ပိတ်ကတော့ကွမ်းယာပစ္စည်းရောင်
တဲ့ အပျိုကြီးမတင်ရွှေကို ကားတင်ခိုးပြေးမတဲ့လေ၊ ဟေ့ ဒီကိုရွှေက
တော့ သူ့မိန်းမနားကပ်ပူဆာတာ ဝယ်ပေးမလို့တဲ့၊ ဟိုစာအုပ်ဆိုင်က
ကိုမောင်မောင်ကြောင်ကတော့ ‘တော်ဝင်’ ရွှေဆိုင်က ကောင်မလေး
ငေးပြီး အဆွေးဖီလင်ကဗျာလေးတွေ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမယ်တဲ့၊ ဟော
ရွှေမင်းသားလေး ကျွန်တော် လူဘကတော့ ဦးလေးဦးဘပိုးကို သနား

ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမယူဘဲ စေတနာသန့်သန့်နဲ့
ကူညီ... ညီ’

ကိုမောင်မောင်ရွှေက ကိုလူဘပုဆိုးကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး
အောက်ကိုဆွဲချရ၏။ ကုန်စိမ်းတန်းထဲမှ လူတွေ တဝါးဝါး တဟား
ဟား သူတို့အဖွဲ့မှာမူ တစ်ရှက်ပြီးတစ်ရှက်ကွဲကာ ဤကိုလူဘကို
ဝိုင်းထူကြသည်။

ကိုလူဘခမျာ ‘အောင်ကြလေး’တွင်တွင်အော်ပြီး ပုဆိုးစွန်
တောင်ဆွဲကာ (စီ)ရုံထဲမှ ထွက်ပြေးရရှာတော့သည်။ တဟီးဟီး
တဟားဟားဖြစ်နေကြသူများကို ဈေးကောက်ကိုမောင်မောင်ရွှေက
ပြန်ထိန်းပြီး လိုက်လံငွေကောက်ခံရ၏။

‘ညွန့်ညွန့်ဆွေ... ငါးဆယ်၊ အံမယ် တယ်ဟုတ်ပါလား’

‘ဘာဟုတ်တာလဲ ကိုပြတ်ရဲ့’

‘နင်တို့က စေတနာတော့ ကောင်းသားပဲ’

‘ဪ... ကိုယ့်ဈေးသူဈေးသားအချင်းချင်းပဲ ဒီလောက်
ဝိုင်းပင်းမှလဲ တော်ကာကျမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလားကိုပြတ်’

‘အေးပါ၊ ငါ့ကိုခဏခဏ ကိုပြတ်ခေါ်မနေနဲ့၊ ဘေးလူကြား
ရင် အကြောင်းမသိဘဲ တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်၊ နာမည်အရင်းပဲခေါ်
တဲ့... နောက်တစ်ယောက် ဒေါ်ကြုံဒိုး လေးဆယ် အံမယ် သူလည်း
မဆိုးဘူး’

‘ဆိုးရင် ထောင်ကျမှာပေါ့၊ မဆိုးလို့ ကုန်စိမ်းရောင်းနေတာ
နတ်ထားလိုက်ပါ ကိုကိုပြတ်ရေ’

‘ခင်ဗျားတို့ တိတ်တိတ်ပုန်းကိစ္စတွေ နောက်မှပြောကြ၊ ဒီမှာ
ကွန်ငွေတစ်ရာထည့်တယ်’

ကိုဘကွန်စကားကြောင့် ဒေါ်ကြုံဒိုး မဲ့ရွဲ့မျက်စောင်းထိသွား

၏။ ကိုပြတ်မှာ သူ့ထက်ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သော ကိုဘကွန်ကြောင့် မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့သာ ဒေါသစိတ်ကို ဖြေသိမ့်နေရရှာ၏။

ကိုဘကွန်က အားလုံးကြားအောင်...

‘စေတနာကောင်းတဲ့ လူကောင်းသူမကြီး ကိုဘကွန်က ငွေတစ်ရာကျပ်ကြီးများကောင် သာညှပ်ပစ်သွားပါတယ်’

ကိုဘကွန်ကို အားကျမခံလေ။ မောင်မောင်ဟိုက တစ်ရာ ဝယ်လည်းကောင်းပါ။

‘ကျုပ်ကိုလည်း ဒေသီချို့’

အသာသားမောင်လုဒင်က မကြိုက်ပြောပေးတာ ကြိုက်သဖြင့် ကိုအောင်မော်အား ကိုပြတ်က (ကိုဘကွန်ကို မောင်သလိုလိုနှင့်) ဒေသီသံဟစ်ပေး၏။

‘ရှယ်... စေတနာရှင် မောင်လုဒင်က အများ မယှဉ်နိုင် အောင် ဟစ်ရာငါးဆယ်ကြီးများဟောင် သာညှပ်ပစ်သွားပါပြီဗျာ’

‘နွယ်နွယ်ဟိုက နှစ်ရာထည့်တယ်၊ ထပ်ပြီးကျယ်ကျယ်အော် ပေးပါဦး ကိုပြတ်ကြီးရဲ့’

‘နင့်မေကလွှား လာပြန်ပြီလား ဒီကိုပြတ်ရဲ့’

‘အို... အားလုံးက ဒီလိုပဲ ခေါ်တာပဲ ကိုပြတ်ဟာကိုပြတ် ပေါ့၊ ပြတ်နေတာကို ပြန်ဆက်ချင်သေးလို့လား’

ကိုပြတ်နှင့်နွယ်နွယ် ပြန်သေဖြင့် ကိုအောင်မော်က ထအော် ပေးရ၏။

‘ဟောဒီအထူးရှယ်စေတနာရှင်ကလေးကတော့ နွယ်နွယ်ပါ ပဲခင်ဗျာ၊ ထည့်ဝင်ငွေနှစ်ရာကျပ်ကြီးများတောင် ပြန်ပြတ်သားသား ထည့်ဝင်သွားပါတယ်’

ဒေါ်လေထိုးတံက ရန်တွေမယ့်ပုံစံ ထဘီမပြီး...

‘ရော... နှစ်ရာငါးဆယ်၊ ကျယ်ချင်သလောက်ကျယ်စမ်း၊ ကျယ်လေကြိုက်လေပဲ၊ ဟောဒီ အမိုးတွေ ပွင့်သွားအောင်အော်’

တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် အနိုင်မခံအရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ကလေး လွှဲနှင့်ပြိုင်ချင်ဆိုင်ချင်ကြဟန်တူ၏။ အတွင်းစိတ်၊ အပြင်စိတ်ကလေး တွေလည်း ရှိချင်ရှိနိုင်၏။ သူတို့ကုန်စိမ်းတန်းမှာ ရန်ဖြစ်လည်း ကျယ် ကျယ်၊ နပန်းချလည်း ကျယ်၊ ကျယ်၊ ပြန်ပြီးခေါ်ပြောချင်လည်း ‘ကောင်မ ရေ’ ယောက်မရေ ‘တုတ်ထိုးမရေ’ နှင့် စိစိညည် ကျယ်ကျယ်လန်လန်။

ယခုတစ်ဖန် အော်ဖို့အလှည့်ကို သူ့အားတာဝန်လွှဲပေးကြ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်အာကျယ်... အဲ’

‘ဟဲ့... ငါ့နာမည် မိသီးတဲ့၊ အာကျယ်မဟုတ်ဘူး၊ စွာကျယ် နွာကျယ် မှတ်ထားလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်စွာကျယ် မိသီးက ထည့်ဝင်ငွေနှစ်ရာငါးဆယ် ကြီးများတောင်ပါတဲ့ခင်... ခင်ဗျာ’

‘ဟဲ... ကောင်လေး၊ ဒီပြင်လူတွေက ရှယ်တွေရော၊ အထူး နွယ်တွေရော နင်းကန်အော်သွားကြပြီး နင့်ကျမှ ဘာရှယ်မှလည်းမပါ၊ အသံကလည်း တိုးလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ဖင်ကိုယ်တောင်ပြန်ကြားရဲ့လား’

သူ အသံကုန်မြင့်ရန် လေပင့်ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး ကိုအောင်မော် ကရင်းမှတ်ထားသော ဒေါ်စွာကျယ်၏ နာမည်တစ်မျိုးပါ ထည့်သွင်း အော်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေထိုးတံ ခေါ် ဒေါ်စွာကျယ် ခေါ် ဒေါ်မိသီးက ထည့်ဝင်ငွေနှစ်ရာငါးဆယ်တိတိပါတဲ့ဗျို့၊ တကယ့်ကို နွယ်အဆင့်ပါပဲ’

သူ့အော်သံနက်ကြီးဖြစ်သွား၍လားမသိ၊ ဈေးထဲမှာ ခေါ်နေ သော အသံတွေပင် ခပ်ရှုံ့ရှုံ့တိုးကုန်ကြ၏။ သူလည်ချောင်းတွေစပ်

ပြီး အသံဝင်မတတ် ဖြစ်ချင်လာ၏။ ကြာလျှင် လိပ်ခေါင်းဆရာထံ ရောက်မည့်ကိန်းဆိုက်ချေပြီ။ ကိုအောင်မော်နှင့် ကိုပြတ်က သဘော ကျနေ၏။

ကိုအောင်မော်က နောက်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး...

‘နောက်တစ်ယောက် မိမိဆုံအလှည့် ဘယ်လောက်ထည့် မလဲ’

‘ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ ငါးကျပ်ပဲထည့်မယ်၊ မအော်နဲ့

တော့’

မိမိဆုံက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြောဖြီး ပိုက်ဆံကိုတင်းတင်းပေးလိုက် ၏။ ကိုထောင်ပိတ်က ထိပ်ပွတ်ရင်း...

‘ဒါလည်း ခွင့်လွှတ်တယ်၊ စေတနာတစ်မျိုးပဲပေါ့ကွယ်’

အခန်း(၁၁)

နောက်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ရပြန်၏။ နာမည်ဆန်းဆန်းနှင့် အတုံးတုံးကြီး ညှပ်ထားသည့် ယောက်ျားလျာမကြီး ‘ခဖိုးခင်’တို့ဆိုင်။

‘ခဖိုးခင်က ဘယ်လောက်လဲ’

‘ငါးရာထည့်မယ်၊ အားလုံးထက် ကျယ်ကျယ်အော်ပေး၊ ရှေး’

ယခုအလှည့်၌မူ ငွေလက်ခံသော ကိုထောင်ပိတ်အလှည့်...

ကိုထောင်ပိတ်က ခါးတောင်းကိုမြှောင်အောင်ကျိုက်ပြီး

ထည့်တန်းထုတ်ပေါ် တွယ်တတ်သွား၏။ ပါးစပ်မှလည်း ဒီလောက်

အောင်ဖြစ်တဲ့ဟာတွေ တောင်ပိတ်ထိပ်ပြောင်နဲ့ တွေ့မယ်ဟု ကြုံးဝါး

သွားသေး၏။

တုတ်တန်းအပေါ်ရောက်သောအခါ မျောက်ပုံကြီး ငှက်ပျော

သိုက်ရှာသလို ဆိုင်ခန်းတွေမှာ ရှိသော လူတွေနှင့် မျက်လုံးချင်း

ဆုံအောင် သုမ်းကြည့်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ...

‘ကျုပ်ထက်ပြောင်တဲ့ ဟောဒီက ခဖိုးခင်အောင်ကြီးက

အားလုံးထက်သာအောင် ထည့်ဝင်ငွေ ငါးရာကျပ်ပါတဲ့ခင်ဗျာ၊ ဆုံးသွား

သူ့ယောက်ျားကြီးအတွက် ဒီလောက်တောင်ထည့်တယ်လို့ မယူဆ

ကြပါနဲ့၊ အပြိုင်အဆိုင်ထည့်တာ စေတနာမမြောက်ပါဘူး၊ ဒီက ခဖိုးခင်

ကတော့ အဲသလိုဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူထည့်ဝင်မှုဟာ ရှယ်ထက်သာတဲ့ အထူးရှယ်၊ အထူးရှယ်ထက်သာတဲ့ ထူးထူးရှယ်၊ အဲဒီထူးထူးရှယ်ထက်သာတဲ့ ရှယ်တစ်မျိုးကို ကျုပ်ပါးစပ်က မပြော တတ်တော့လို့ ပြောတတ်သလိုနည်းနဲ့ ပြောပြပါတော့မယ်’

ပြောပြီး ကိုထောင်ပိတ်က သူ့ဗိုက်ကြောတစ်နေရာကို လက် နှင့်နှိပ်ချလိုက်၏။

‘ဘူ... ပူ... ဗရစ်... တစ်တစ်...’

ဈေးဝယ်ဈေးသည် ‘ဟာ’ခနဲ ‘ဟင်’ခနဲ ဖြစ်ပြီး လူရွတ်ကြီး ကိုထောင်ပိတ်ကို အမျိုးမျိုးကျိန်ဆဲ နှာခေါင်းပိတ်ကုန်ကြ၏။

ကိုထောင်ပိတ် ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ကိုပြတ်က ဒေါသ ဖြင့် မာန်မဲကျိန်ဆဲပြီး အတင်းဆွဲခေါ်လာရ၏။ မခေါ်လာ၍လည်း မဖြစ်။ ခမ်းခင်ကြီးက ဒေါသဖြင့် ဆွေဆွေခွန်ပြီး စီးကုန်ယမ်းကုန် မဂျမ်းပုံလုပ် နသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

(ဘီ)ရုံထဲသို့ဝင်သောအခါ အားလုံး လည်ချောင်းတွေနာပြီး အသံတွေဝင်သလို ဖြစ်နေကြ၏။ ကိုထောင်ပိတ်ကို အစအနောက် ကြမ်းပြီး အပြုအမူကြမ်းသွားသဖြင့် တွဲဖြုတ်ကာ သူ့ဆိုင်ကို ပြန် လွှတ်လိုက်ရ၏။

‘(ဘီ)ရုံမှာ ထပ်ကြမ်းရင်ဟော့ ဦးဘမိုးနောက်ကို သုံးယောက် လိုက်ရလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်’

ကုန်ခြောက်ရောင်းသည့် မလ္လာမျိုးမျိုးလွင်ဆိုင် ရောက်သော အခါ ငွေကောက်ခံရသောအကြောင်းကို ရှင်းပြရ၏။ ပြီးခဲ့သည့် ရုံများ လို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မကောက်ခံရဲတော့။

မျိုးမျိုးလွင်က သူ့ဗလကြီမှ အားမနာ။ သမိန်ပေါသွပ်ကာ တွန်းထဲမှ အာတာလွတ်မြို့စားကြီးလို မျက်နှာလေးထောင့် မေးရိုးကား

ထား ဆံပင်စပရိမ်ကောက်ကြီးဖြင့် သူတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်၍ တင်းပုတ်လက်ကြီးနှင့် ပါးစပ်ပိတ်ကာ တဟင်းဟင်းရယ်နေ၏။

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ မျိုးမျိုးလွင်’

ကိုပြတ်က ဟော့ကစားလေသဖြင့် မေး၏။ မျိုးမျိုးလွင်က ကော်ပူပြန်ကြီးမို့ မိတ်ကပ်တွေအော့အော့သီ လိမ်းကျံပေပွနေသော ချက်နှာကြီးဖြင့်...

‘ဥတို့သုံးယောက်က အသံတွေဝင်လို့ပါလား၊ ကာရာအီကော သွားဆိုပြီး ပြန်လာကြတာနဲ့တူတယ်၊ သမီးနဲ့ ပါသနာတူလိုက်တာ ဥရယ်’

‘သမီးစင်္ကာပူမှာ အလုပ်သွား ဗုပ်ကုန်းက အလုပ်အားတာ နဲ့ ခါးရာအိုခဲသွားဆိုတာချည်းပဲ’

‘နင်တို့ကုမ္ပဏီက အေဒိုင်ဒီအက်(စ်) ရောဂါပိုးဖြန့်ဖြူးရေး တွဲဖက်မဟုတ်လား’

မျိုးမျိုးလွင်က ကြက်သီးထဟန် ခန္ဓာကိုယ်ကိုတွန့်ပြရင်း...

‘အသက်ကြီးပြီနော်၊ ဒီလိုမနောက်နဲ့ ဟင်း’

‘ကဲပါ နင်ဘယ်လောက်ထည့်မှာလဲ’

‘ဘာထည့်ရမှာလဲလို့’

‘စိတ်ကုန်လိုက်တာ၊ ကူငွေထည့်ဖို့ပြောတာဟေ့၊ ကူငွေထည့် နဲ့ ပြောတာဟ’

‘အသက်ကြီးပြီနော်၊ ဒီလို ဒေါသမကြီးနဲ့ ‘ဟင်’

မျိုးမျိုးလွင် စကားကြောင့် ကိုပြတ်ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း တုတ်ဖွပြီး...

‘ဒီနေ့တော့ အားလုံးပဲ ရူးနေကြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်လုပ် ငါပဲ ရူးနေတာလား၊ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ကြာရင် ငါတကယ်ရူးသွား

လိမ့်မယ်၊ အောင်မော်နဲ့ မောင်မောင် မင်းတို့ ဒီရုံထဲမှာ ပြီးအောင်ကောက်
လိုက်ပါကွာ၊ ငါ ရုံးခန်းကပဲ စောင့်နေတော့မယ်၊ ဒီနေ့ ပြဿဒါးပဲ
ဟင်... ဥကလည်း ပြကွဒိန်လှန်မကြည့်ဘဲနဲ့ ဒီနေ့ရက်ရာ
ဇာပါ ဥရဲ့၊ သမီးပြမယ် ကြည့်မလား'

'တော်ပြီ ပြဿဒါးက နင်၊ နင်... နင်ဟေ့'

ပြောပြီး ကိုမောင်မောင်ရွှေ(ခေါ်) ကိုပြတ် ဒေါကြီးမောကြီး
နှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။ မျိုးမျိုးလွင်က ပခုံးတွန့်ပြပြီး...

'သမီးက ဘယ်လောက်ထည့်ရမှာလဲ ဥရယ်'

'စေတနာရှိသလောက်ထည့်'

'ဒါဆို... အင့်... တစ်ကျပ်'

သူနှင့်ကိုအောင်မော် နောက်လှန်လဲကျသွားမတတ်။

'ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြတာလဲလို့၊ သမီးထင်သားပဲ၊ ပြောတော့
စေတနာကြေး၊ ပြီးတော့ များများထည့်တာပဲ လိုချင်ကြတာ မဟုတ်
လား၊ ဒါကြောင့် ဥတို့ကို စိတ်စမ်းကြည့်လိုက်တာ၊ ရော... ရော
တစ်ရာထည့်ကယ်'

'ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကို ကိုယ်စီမူတ်ပြီး အရပ်ကြိုးပြတ်
ပြန်တဲ့ခဲရသလို မတ်မတ်ရပ်လိုက်မိ၏။ ပြီးလျှင် ကိုအောင်မော်က
မျိုးမျိုးလွင်နဖူးကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ဟန်လေးနှင့် လှမ်းထုပြီး မလျှာအချွဆုံး
အသံဖြင့် မျိုးမျိုးလွင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

'အသက်ကြီးပြီနော်၊ လူကြီးကို ဒီလိုမနောက်နဲ့ ဟွန့်'

မျိုးမျိုးလွင်တို့ ကုန်ခြောက်ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်မှာဖြင့်ထား
သော မလျှာမေကိုကိုစိုး (ခေါ်) မေစိုးကိုကိုတို့ဆိုင်ရှေ့ရောက် ရပ်ရ
ပြန်၏။

'အစ်ကိုတို့ပြောတာ သူများအားလုံးကြားပြီးပြီ၊ ထည့်မယ်၊

တစ်ရာထည့်မယ်နော်'

တစ်ဖက်က မျိုးမျိုးလွင်နှင့် ကာယဒီဇိုင်း ပြောင်းပြန်အချိုးကျ
မေစိုးကိုကိုက ရှိသမျှခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ခါပြပြီး လက်ညှိုးတထိုး
နဲ့...

'ငွေတွေ ဒီလောက်တောင်ရပြီနော်၊ ပြစမ်းပါဦး၊ စာရင်းမှာ
တက်စုံပါလား၊ အဲမယ် စိုက်ပျိုးမွေးမြူတို့ပြည်သူ့အဖွဲ့တွေက
အထက်လှချည်လား၊ ဦးဘဦးကြီးများ မသာဖြစ်တာတောင်
ဘင်းပေါ့၊ သူ့အသုဘချရင်တော့ လူစည်မှာပဲနော်၊ တကယ့်ဝတ်
နဲ့ကြီးပါပဲလား'

ကိုအောင်မော်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေသံဖြင့်...

'နင်အားကျရင် သူ့လို လိုက်သေလိုက်လေ'

'အောင်မလေးဖွဟဲ့၊ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ ကြည့်စမ်း သူများ
ပက်ပက်စက်စက် ပြောရက်လိုက်တာ၊ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊
သိပြန်ပေး၊ ငါးဆယ်ပဲထည့်တော့မယ်၊ တစ်ရာမထည့်နိုင်တော့

'အလကားစတာပါ မေကိုကိုစိုးရယ်၊ မေကိုကိုစိုးက သက်
နေရမယ့် ရုပ်လက္ခဏာရှိပါတယ်၊ ဘော်ဒီကလည်း မော်ဒယ်လ်
အတိုင်းပဲ၊ စပ်ဒီကရောဖို့ သနားကယ်၊ ပို(ရှ)စပိုက်လိုခေါ်တဲ့
နီယားအာဒမ်၊ ဂျင်နီဖာလီဗင် လာမယ့်နဲ့ သာပြီးသားပဲ'

သူဝင်ထောက်ပြီး ဖောက်လိုက်သောစကားကြောင့် မေကိုကို
ထင်လေဟပ်ကျေနပ်သွားကာ ထည့်ဝင်ငွေတစ်ရာထဲမှ ငွေငါး
ပြန်မတောင်းတော့။ ဆိုင်ခန်းမှ လှည့်ထွက်ပြီး တစ်ဖက်တန်းကို
သယ်အပြင်မှာပင် ကိုအောင်မော်က လှမ်းရွတ်နောက်လိုက်

‘သွားပြီနော်၊ မေပုလွေရီး’

မေကိုကိုစိုး (ခေါ်) မေစိုးကိုကိုထံမှ ဒေါသထပြီး လှမ်းအော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘တေကျင်းဇိုးတွေ’

‘ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါးပိသည်က ခွေးမောင်းပြီး ဆားသည်က ဟောင်းလောင်းပွင့်နေပါလား’

တွဲလျက်ဖွင့်ထားသော ငါးပိဆိုင်နှင့် ဆားဆိုင်မှာ ငါးပိဆိုင်ရှည်သာယင် နှင်တံကိုင်ပြီး ငိုက်နေတာတွေ့ရ၏။ ဆားသည်မတိုးမှာ တုံးလုံးပက်လက်အိပ်ပျော်နေလိုက်သည်မှာ ခလောခလွီးသံစုံ။

ငါးပိသည် ခင်အောင်နိုင်က ကိုအောင်မော်စကားသံကြောင့် ထိုင်ငိုက်နေရာမှ သစ်ကုလားအုပ်လို ဆန့်ထုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ငါးပိ ကောင်းတယ်၊ ရှယ်ငါးပိလေး ရောက်တယ်ဆိုတာ သတင်းကြားလို့ လာအားပေးကာလား’

မလျှာစိတ်ပေါက်ခါစဖြစ်သော ခင်အောင်အောင်နိုင်က ဗုံလုံသီးလို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အရပ်ကြီးနှင့် ဆိုင်ပေါ်ထရပ်ကာ ငါးပိထုတ်သည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထုပ်အသစ်ကို လှမ်းဆွဲယူနေ၏။

‘ဟေ့... သစ်ကုလားအုပ်မ ငါတို့နှင့်ငါးပိဝယ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ရပ်ကွက်တကာလိုက်ပြီး နှပ်ချေးတွေစုနေတာ ငါတို့သိတယ်၊ ပဲဆီထဲ ကုက္ကိုလ်ဆီရောသလို မျှင်ငါးပိကဲ နှပ်ချီးရောထည့်ချင်ထည့်မှာ မဟုတ်လား’

ဆံပင်အလယ်ခွဲ၊ အသားဂါဝါ၊ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် ရယ်လိုက်တိုင်း သွားဖုံးမည်းကြီးပေါ်မှာ စိုး၍ ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်ပိတ်ကွယ်ပြီး

ရယ်တတ်သည့်ခင်အောင်နိုင်က...

‘မဟုတ်တာတွေ၊ နားရှက်စရာကြီး၊ ကိုအောင်မော် ပြောတဲ့ ငါးပိချီး သက်သက်လုပ်ပြီး ကိုအောင်မော်ဦးဒေါ်ကြီး လာဝယ်မှ ထည့်ကိုးပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဟင်းဟင်း... ဟင့်ဟင့်’

‘ရယ်ရင် မကလို့ လက်နဲ့ပါးစပ်ပိတ်ရယ်တာလဲ’

‘အောင်မော်... အောင်မော်တို့ရယ်လိုက်တိုင်း အဲဒီအထာလေးကို လက်ဖမ်းနိုင်ရုံ... အောင်မော်တွေ ကြွေသွားမှာပေါ့၊ အောင်မော်က လာလေး၊ အောင်မော်အောင်မော်ဆုံး၊ ရှည်းပည်း အရှည်ဆုံး အရပ်ကိုပြောတာ၊ ပြီးတာ့လေး အောင်မော်က ညီအစ်ကိုမောင်မေတွေထဲမှာ အကြီးဆုံး၊ လက်ဖျံရိုး ခွေးအစ်ရိုးတွေကိုပြောတာနော်၊ ဒါကြောင့် မိဘတွေနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက အောင်မော်ကိုအောင်မော်အလိုလိုက်ကြတာ၊ ဒီတော့ အောင်မော်တစ်ခါတာလေး ဆိုးနဲ့ မိဘပေါ့လို့၊ ကိုအောင်မော်ကြီးတို့ကိုတော့ မဆိုးရဲပါဘူးနော်၊ ကိုပြတ်နဲ့ ကိုအောင်မော်တို့က လက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့က လူတွေ၊ စကားဟစ်ဆုံးပြောလိုက်ရင် အမြောက်နဲ့ထုခံလိုက်ရသလိုပဲ၊ အဲဒါကိုသိပြီး လန့်လို့ အထာလေးလုပ်ပြီး ခွဲခွဲလေးပြောကြည့်တာ သိပြီလား’

ကိုအောင်မော် ရှုတည်တည်ဖြင့် ငွေထည့်ဖို့ ကိုက်လိုက်တုန်းဘုန်းပြောမှ အရပ်လည်းရှည်၊ စကားလည်းရှည်လှသော ဖိုတစ်ပိုင်းတောင်ပိုင်းလေး ခင်အောင်နိုင်က ထည့်ဝင်ငွေ သုံးဆယ်ငါးကျပ်ကို ဆုတ်ပေးပါလေသည်။ ခါးကိုင်းကြီးဖြင့် နှံ့၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သော ခင်အောင်နိုင်ကို ကိုအောင်မော် ကာရာတေးလက်ဝါးစောင်းထောင်ပြပြီး ထွက်လာလိုက်၏။

ကုန်ခြောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သော မယ်သက်တို့ဆိုင်မှာ ရင်နှံ့နှံ့ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြ၏။ မယ်သက်က ပရိမိနာလိမ်းထား

သော မျက်နှာဖြင့် မျက်မှောင်ကြွက်ကာ နှပ်ချေးရှည်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘အခု... ဆုံးသွားတာ ကိုအောင်မော်ဘကြီးလား’

‘ဟဲ့... ဖွလွဲစေ ဟုတ်သား၊ နင်က နားနည်းနည်းလေးမှ သိလျက်နဲ့ မေ့သွားတယ်၊ ဒီလိုဟေ့’

‘ကိုအောင်မော်လေသံမြင့်၍ မယ်သက်ကို ထပ်ရှင်းပြောလိုအခါကျမှ မယ်သက်က သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်...

‘ကျွန်မ တစ်ထောင်ထည့်ချင်တယ်’

‘အောင်မလေး မယ်မင်းကြီးမ ထက်သန်လှတဲ့စေတနာရော ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး ဒီဘဝရော နောက်ဘဝမှာပါ အကျိုးအထွေထွေ ဝေဖြာပါစေဗျာ၊ ကြံတိုင်းအောင်ပြီး ဆောင်တိုင်းမြှောက်ပါစေ၊ စီးလားလားလာဘတွေ ဒီရေအလား တရိပ်ရိပ်တိုးတိုး’

‘ကိုအောင်မော်ကြီး ခဏနေပါဦး၊ ကျွန်မပြောတာက ဒီနာရေးမျိုးမှာ ငွေတစ်ထောင်ထည့်ချင်ပါတယ်၊ အခုထက်ထဲမှာလည်း စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားလို့ ငွေတစ်ထောင်အပြည့်ရှိပါတယ်’

‘ဟ... ဒါဆိုလည်း ထည့်လိုက်ပါတော့လား’

‘ခက်တာက ဂျပန်ခေတ်က ပိုက်ဆံတွေဖြစ်နေတယ်’

‘ကိုအောင်မော် သက်ပြင်းကြီး အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက် ပြုတ်ကျသွား၏။ သူက ကိုအောင်မော်ကို အသာတွဲပြီး မယ်သက်က ပေးလာသည့် အလှူငွေလေးဆယ်ကိုယူကာ ဘေးဆိုင်ကူးလာခဲ့ရ၏။

ကုန်ပစ္စည်းစတိုင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုတောက်ထွန်း ကယ်ကူထောင့်တန်ပီပြီး စာရင်းတွက်နေတာတွေ၏။ ဖြိုးတိုးဖျောက်တောက် ချေလာဝယ်သူမှအပ မနက်ပိုင်းလောက် ဈေးဝယ်သူမများလှ။

ကိုတောက်ထွန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ အလင်းမောင်သွပ်ခိုးနှင့် မီးချောင်းထွန်းထားသည့်ကြားမှ မျက်မှန်ကျော်ကြည့်လိုက်

မျက်မှန်နှင့်ပြန်ကပ်ကြည့်လိုက်နှင့် ကိုတောက်ထွန်းအမြင်မှန်ပါးနေမှာ၏။

‘ဘယ်သူတွေလဲကွ’

‘ကျွန်တော် စာအုပ်ဆိုင်က မောင်မောင်ပါ၊ ကိုအောင်မော်လည်း ပါလာတယ်’

‘ဟေ ငါမသိပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ ယိုင်ထိုးနေသလို တွဲပြီး ခင်လာတော့ ဘယ်က အမှူးသမားတွေလဲဆိုပြီး ဟောက်လိုက်တာ’

‘ခင်ဗျား မျက်မှန်ပါဝါထပ်တိုးရရင် ငွေကုန်မှာစိုးလို့ ကပ်စေးနဲ့နေတာ မဟုတ်လား၊ ကြပ်ကြပ်မှား၊ ဈေးဝယ်သူတွေကို သွားဟောက်မိလို့ ခင်ဗျားဆိုင် ကန်းသွားဦးမယ်’

ကိုအောင်မော် ပြန်မတ်ပြီး ပြောလာခြင်းပင်။ ကိုတောက်ထွန်းက ကိုအောင်မော်ကို မျက်မှန်ကျော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မသိ ရမ်းပြောနေပြန်ပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ လူတွေက သူ့ကို စကားပြောရင် အောင်ကျော်တဲ့ အောင်မော်လို့ နာမည်သစ်ထပ်တိုးပေးထားတာပေါ့၊ ဒီမှာ ငါ့မျက်မှန်ကိုလည်း သေသေချာချာကြည့်ဦး၊ ပါဝါတွေတိုးလွန်းအားကြီးလို့ ပုလင်းဖင်ပိတ်ကြီးတပ်ထားသလို ဖြစ်နေပြီကွ’

သူက အရစ်ရှည်နေမည်စိုးသောကြောင့် စကားထောက်ဖြတ်ဖြင့်...

‘ကိုတောက်ထွန်းက ဘယ်လောက်ထည့်မှာလဲ’

‘အေးကွာ၊ ဦးဘဖိုးကြီးရဲ့ နာရေးဆိုတော့လည်း ငါးဆယ်လောက်တော့ ထည့်ရမှာပေါ့၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ဦးမှာ မဟုတ်လား၊ မသာစောင့်နဲ့ ဖဲပိုင်းရှိရင် ငါအကောက်လာကောက်ပေးမယ်’

ကိုအောင်မော်က ကိုတောက်ထွန်း မျက်မှန်ကို ဆွဲမတ်ပြီး

ရှေ့ဘက်အရောင်းကောင်တာပေါ် သွားတင်ထား၏။ ကိုတောက်ထွန်း
ခမျာ ဟိုဟိုဒီလက်နှင့်လိုက်စမ်းရင်း...

‘ဟေ့ကောင် အောင်မော်၊ မျောက်မင်းသမီးရှု ပေးဟ၊ ငါ့
မျက်မှန် အဲဒီမျက်မှန်မရှိရင် ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး’

ကိုအောင်မော်က ကျိတ်ရယ်ပြီး သူ့ကိုအသာလက်တို့ကာ
သွားကြဖို့ အပြင်ဈေးဝယ်သူ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်သွား
၏။

ဝယ်နေကျဖောက်သည်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဆိုင်ရှင်ကိုပင် အသံ
မပြုဘဲ ဆိုင်ရှင်ကို ကျောပေးကာ နံရံကပ်စင်တွေပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေကို
ကျွတ် ကျွတ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်နေ၏။ ပြီးမှ အိတ်ကို ဆိုင်ရှင်ရှေ့ချကာ
ငွေရှင်းလိမ့်မည်ထင်၏။

ကိုတောက်ထွန်းက အသံကြားရာ ထလာပြီး ကုန်းကုန်းကွတူ
နှင့် ပစ္စည်းရှာရွေးနေသော အဒေါ်ကြီး၏ တင်ပါးဆုံကြီးကို အောင်
မော်မှတ်ထင်ကာ လက်နှင့်သွားစမ်းကိုင်တွယ်ပါလေတော့၏။

‘မပြေးနဲ့ ဘာရမလဲ၊ မင်း ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ငါ့ကို မခံချင်အောင်
စစ်သွားတာကြာပြီ၊ အခု ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ အခုချွတ်ပေးစမ်း
မချွတ်ပေးရင် ပွဲကြမ်းပစ်လိုက်မယ်၊ ပေး... ငါ့မျက်မှန်’

ကိုတောက်ထွန်းက အဒေါ်ကြီးတင်ပါးကို မလွှတ်အောင်
ဆွဲဖက်ပြီး ပြောနေခြင်းပင်။ အဒေါ်ကြီးမှာ ထိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ
မကြုံဖူး၍ အံ့သြပြီး ကိုတောက်ထွန်းကို လှည့်ကာ ပြုံးကြည့်နေ၏။
ပြီးမှ...

‘ဟဲ့... ဟဲ့... အို... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မောင်ထွန်း
ရှက်လိုက်တာကွယ်၊ ငါ့အသက်ကြီးမှ ဒီစကားအပြောခံရတယ်ဆို
ဖယ်စမ်းပါဟဲ့ လူတွေနဲ့’

‘ဟာ... ကြီးကြီးဆွေလား၊ အောင်မင်း... ကိုယ်ကျိုးတော့
မင်းပါပြီ၊ ကန်တော့နော်၊ ကန်တော့၊ ကန်တော့၊ ကန်တော့၊ ကျွန်တော်
ကြီးကြီးဆွေကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကောင် အောင်မော်မှတ်လို့
ညွတ်မပြေးအောင် ဖက်ထားမိတာ’

‘ဘယ်က အောင်မော်လဲ၊ ဆိုင်မှာရပ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်လား၊
အောင်မော် သူတို့ပါမြင်သွားပြီ၊ ငါ့နယ် ရှက်လိုက်တာ၊ လဲသေလိုက်
နဲ့တော့တာပါပဲ’

ကိုအောင်မော်က အဒေါ်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ဝင်ရှင်းပြ
ပြီး ကိုတောက်ထွန်းကို မျက်မှန်ပြန်တပ်ပေးလိုက်၏။ ကိုတောက်ထွန်း
မှာ ဒေါသဖြင့် တခွီးခွီး။ အဒေါ်ကြီးမှာ စိတ်ဆိုးရအခက် ရန်တွေ့ရ
အခက်။ သူတို့အသာလစ်ထွက်ပြီး တစ်ဖက်ဆိုင်ခန်းတွေ အမြန်လိုက်
တောက်ကာ ဝေးဝေးရောက်အောင် ရွေ့လာခဲ့လိုက်ရ၏။

သို့ဖြင့် တစ်ဈေးလုံးကောက်ခံပြီးသွားသော ငွေတွေကို ဈေး
ခေါင်းရုံးမှာ ရှူဆေးဘူးနှင့် တအူးအူးညည်းနေသော ဈေးကောက်
မောင်မောင်ရွှေလက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက်ရ၏။

ကိုမောင်မောင်ရွှေက ဆေးရုံသွား၍ သုဘရာဇာထံတွင် အပ်ရန်
တောင်းဆိုသောအခါ တောင်းခံခံရသောအခါ အပ်ရန် နောက်ထပ်လူအသစ်များ စုခေါ်
သွားပြန်၏။ သူတို့နှင့်ထပ်မံလဲလှယ်လိုက်သော လူဆိုင်းလေးယောက်
က ဈေးစောင့်ကိုကြွက်၊ ကိုဖိုးရ၊ ဈေးရေအိမ်ထိုင်သူ ကိုဒေါ ညစောင့်
တို့နှင့် တွေ့ကြုံသည်။

ဈေးသူဈေးသားများသည် နာရေးပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဘဝတူ
ဘာသာအချင်းချင်း စေတနာထားကာ ရိုင်းပင်းတတ်ကြ၏။

‘နေ’အောက်က ‘နွေ’လို ဘဝထဲမှာပင် အမောသောက
အမောဒေဝ မကြာခဏ စိတ်ဖိစီးမှုခံစားကြရသော်လည်း ဘဝနှင့်တူ

သော ရင်းနှီးမှု မျှော်လင့်ချက်နှင့်တူသော ရောင်းဝယ်မှု။

အနာဂတ်အိပ်မက်နှင့်တူသော ဖလှယ်ဖောက်ကားမှုတွေကြားမှာ အရင်းကိုဝယ်ပြီး အမြတ်ကိုများခေါ်နိုင်၍ မြတ်စွန်းသွားသူတွေ အရင်းနှင့်အမြတ်ကို ပြန်ရင်းပြီး ချမ်းသာမှုကို တွေးခေါ်ကာ ရောင်းကုန်ဝယ်ဖောက်ကားမှုနှင့် ကြီးပွားသွားသူတွေ။

အမြတ်ကိုမျှော်လင့်ပြီး အရင်းဖော်နေပြန်တိုးယူရာမှ စားသောက်စရိတ်နှိပ်စက်၍ တရိပ်ရိပ်ကျဆင်းကာ အရင်းပါပြုတ်ပြုန်းပြီး အကြွေးတင်ခံရသူတွေ။

နောက်တစ်ကြိမ် အတုံးငွေနဲ့ နောက်တစ်ခါပြန်ရင်း ပုပ်ကုန်နာကုန်မိကာ အရှုံးကြီးရှုံးပြီး အကြွေးပိုင်းပိုင်းလည်ခံရသူတွေ စသည်ဖြင့်...

ရောင်းဝယ်ဖလှယ်မှု လည်ပတ်စေရန် မှန်မှန်လေး အမြတ်ယူကာ စေတနာနှင့်ဈေးရောင်းသူတွေလည်း ရှိနေပါသေး၏။

ဝိသမလောဘနဲ့ ဒေါသကို ရှေ့ငှားတင်ကာ မတရား အမြတ်တင်ပြီး ချမ်းသာချင်သည့် စုန်းပြူးဈေးသည် တချို့တလေလည်း ရှိနေဆဲ။

နံနက်ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက ကုန်စိမ်းခိုင်ပြေးရသူတွေ။ သားငါးခိုင်ပြေးရသူတွေ ဘဝမှာလည်း မသက်သာ။ မနက်ဈေးတစ်ခါရောင်း၊ နေ့လယ်အိပ်၊ သုနေဈေးတစ်ခါရောင်း၊ ညဦးပိုင်းအိပ်၊ အဘေးမမှန် အအိပ်မမှန် ထိုကြားထဲနေပြန်တိုးဒဏ်ခံရလျှင် သေချင်စေ နံအောင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြရ၏။

ဈေးသူဈေးသားဘဝက အထွေထွေ ရုန်းကန်ရှင်သန်နေထိုင်ကြပုံမှာ နေအောက်နွေကပ္ပာနှင့် အလားတူလွန်းလှသည်။ အပူရပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး ဝယ်သူတိုင်း ပြုံးခေါ်နေကြရ၏။

စရိတ်ကြီးတဲ့ ရင်းနှီးမှုဆိုသည်မှာလည်း မီးတောက်ကြီးမျိုး ချထားရသလို အတွက်အချက်မှားပြီး မမျှော်လင့်ရဲတဲ့ အရှုံးတရားဝင်တာမှာကိုလည်း အမြဲလိုလို စိုးကြောက်ဗျာဗွေနေခဲ့ကြရ၏။

ဘဝအချင်းချင်းကို နားလည်မှုနှင့် ရင်းနှီးဖေးကူသော ထွက်ခွာခွင့်ကလေးများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှိုက်လှဲစွာ ကူညီခြင်း။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သောက၊ အနွမ်းပျောက်စေသည့် အရွှန်းအဖောက်ကျစယ်ခြင်း။

လက်ရေတပြင်တည်း (သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်တွေ နှစ်ဆိုင်စု၊ သုံးဆိုင်စုလေးဆိုင်စုဖွဲ့ကာ) နေ့လယ်စာ စားသောက်ကာ ဆီးစားစုသဖွယ် သံယောဇဉ်ကြီးတွယ်နှောင်မှုဖြင့် ခင်ရာဆွေမျိုး မြိန်ရာမင်းကောင်း အသွင်ဖွဲ့နေထိုင်ကြခြင်း စသည့် အလေ့အထ အယူအကျင့်များဖြင့် ဘဝအထွေထွေကို မလှတဲ့ အခြေအနေတွေကြားက ထုပ်အောင် ပွင့်ပြနေသော ပန်းကလေးများနှင့်လည်း အလားသဏ္ဌာန် တူနေပြန်၏။

သူတို့ဘဝအခြေအနေတွေ ဈေးဝင်းကြီးထဲမှာ စိုက်ပျိုးခဲ့ကြပြီး ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက်နဲ့ လှပအောင် အစွမ်းကုန်ပွင့်ပြနေသော ပန်းကလေးတွေ ပန်းပျိုးလက်ပိုင်ရှင်က ကံကံ၏အကျိုးဆိုသော ကံတရားဥယျာဉ်မှူးကြီးသာ အရပ်လေးမျက်နှာပတ်လည်ကာထားကာ ဈေးဝင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်မှူးကြီးတစ်ခုပမာ။

ရွက်ကြွေတစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် အတွေးအမြင်ထဲမှာ 'နွေကမ္ဘာ' အမည်တပ်ထားသော ဥယျာဉ်ကြီးပုံစံပေါ်ထွန်းလာခဲ့၏။

'နွေ'ကမ္ဘာ ဥယျာဉ်နန်းမှာ တစ်ပွင့်သောပန်းလေး ပျောက်သွားသည့်နှယ်။ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲ သူ့လက်ထဲ ကောက်ကူးငင်ကာ

လိုက်ပါသွားခဲ့ရာခဲ့ပြီးသည့်နောက်။

ဒုတိယမြောက် ပန်းတစ်ပွင့်ကို အနီးကပ်တွေ့ခွင့်ရလိုက်၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မြေနှင့်မိုးကို ရောင်စဉ်ခုနစ်သွယ်ကြိုးဖွဲ့ထားသည့် သက်တံတစ်စင်းလို တံတားမျိုး လိုချင်ပါသည်။ အကြောင်းသည်ကား ကောင်းကင်နန်းက ဆွတ်မည့်ပန်းကို မြေပေါ်မှာပဲ နမ်းချင်သည်။

အခန်း(၁၂)

ထိုနေ့သည် တစ်လခန့်ကာလ ဆန့်ချီလာသော တစ်နေ့လယ်ခင်းမှာ...

‘ကိုမောင်မောင်’

နောက်မှခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့်လူတွေကြားထဲမှာ ထင်းခဲပေါ်လွင်နေသော အလှူကုရီတစ်ပါး ထင်မှားဖွယ်ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသည့် ယမင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တွေ့လိမ့်မည် မထင်ရသောနေရာမှ လာတွေ့ရ၍ အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ မွေးရန်နှင့်အတူ အနားရောက်လာသော ယမင်းက...

‘မြို့ထဲကို စာအုပ်လာဝယ်တာလား’

သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်စည်းကို ကြည့်ပြီးမေးတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ယမင်းရော’

‘မြို့ထဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ခဏလာရင်းနဲ့ဆိုပါတော့’

ပင်ကိုအလှကို ထပ်မံခြယ်သထားသော ပသာဒနှင့် အံ့မဝင်

နေသည့်အလှတစ်မျိုးဟု ထင်ချင်၏။

‘ယမင်းအပြင်ထွက်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတယ်’

‘ကိုမောင်မောင် မမြင်လို့ပါ။ ဆိုင်သိမ်းပြီးတာနဲ့ အိမ်ထဲ
အဖော်တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်ပါတယ်။
တစ်ခါတလေ အိမ်ကကားအားရင် မြို့ထဲလျှောက်မောင်းပြီး စိတ်
အပန်းဖြေတတ်တယ်လေ’

‘ဒီနေ့ရော ကားမပါဘူးလား’

‘ဒီနေ့ အိမ်ကကား ဖေဖေယူသွားလို့ ကကငှားပြီး လာတာ
အတော်ပဲ။ အပြန်မှာ ကိုမောင်မောင်အဖော်ရှိနေတာနဲ့ ဘတ်(စ်)တိုး
စီးပြီး ပြန်တော့မယ်’

သူထင်မထားသော စကားကို ဝင့်ဝင့်စားစား ပြောသွားသော
ယမင်း။ အိပ်မက်ထဲမှာများလားဟု သူဝေဝေဝါးဝါးဖြင့် ယမင်းကို
ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

‘ဘာလဲ၊ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာနော်’

‘ဘတ်(စ်)တိုးစီးရဲတဲ့သတ္တိ တကယ်ရှိနေပြီလား’

ယမင်း လှစ်ခနဲ ပြုံး၏။ သူ့စကားကို ယမင်းရှေ့သို့ လှစ်
ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်၏။

‘ယမင်း ဘယ်သွားစရာရှိသေးလို့လဲ’

‘ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကို သွားမယ်လေ’

‘ကျွန်တော်တို့စီးရမယ့်ကားဂိတ်က ဒီဘက်မှာ’

ယမင်းက ရှက်ခြင်းကို မျက်လုံးလေးများဖြင့် သရုပ်
သွား၏။ သူ့အထင်မှာ သံသယတွေဝင်လာမိ၏။ ဣန္ဒြေရှင်က အမှန်
သာမန်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်သာဖြစ်သော သူ့အပေါ် ဤမျှအထိ
စတင်လိုက်လျောလာခြင်းမှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာ။

ဈေးသူဈေးသားအချင်းချင်းဖို့ ခင်ချင်သူကို ပိုခင်ပြုနေခြင်း
များလား။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အထိနာခဲ့ကြရာတွင် ဘဝတူချစ်

အကြာ၍ ပို၍တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတိပြုမိရာမှ ခံစားမှုချင်း နားလည်
မှုအတိုင်း ဆက်ဆံရေး လျင်မြန်တိုးတက်လာခြင်းမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်
ပါသည်။ ပမာဆိုရလျှင် သူနှင့် နှင်းလဲ့ရည်အကြောင်း။ ယမင်းနှင့်
အကြောင်း။

ယမင်း ရင်းနှီးရှိန်ဖြင့် ရင်ဖွင့်ဖလှယ်ပြောကြားကြရန်
အခွင့်အလမ်းမှာ အာသီလာတစ်ခုခု ပြင်းပြနေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဘတ်(စ်)ကားပေါ် သူ့မင်းတို့ တိုးမတက်ရ။ နေ့လယ်
ခင်းနီး ရုံးဆင်းချိန် လွတ်နေသဖြင့် ဂိတ်မှ ကားပေါ်တက်စဉ်မှာပင်
အိမ်ရောက်နေရာရ၏။

ယမင်းနှင့်တွဲစီးရမှာ သူ ရက်ကန့်လန့်ဖြစ်နေ၏။ ယမင်းက
မိမိရဲရဲတင်းတင်း...

‘ထိုင်လေ ကိုမောင်မောင်၊ လမ်းမှာစကားပြောလို့ရတာပေါ့’

‘ကျွန်တော် ယမင်းကို အားနာလို့ပါ’

‘အားမနာပါနဲ့၊ ဘတ်စ်ကားစီးတယ်ဆိုတာတည်းက ဒီလိုပါပဲ။

ကိုမောင်မောင် ဝင်မထိုင်လည်း တခြားတစ်ယောက် ဝင်တိုင်မှာပဲ’

သူ အားနာပါးနာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ သူနှင့်ထိလျှင် ယမင်း

အလေးတွေ ကြွေကျသွားမှာ ဦးသည့်အလား။ ယမင်းကိုယ်တိုင်

လည်း သူ့အနေရဲ့နေသည်ကို ဝင် ပြုမိဟန်တူ၏။ ကားပြတင်းမှ

အပြင်ရုခင်းကို အကြည့်ပို့ပေးထား၏။

‘ယမင်း’

သူစိတ်ထဲခေါ်လိုက်မိသော်ငြား နှုတ်ထွက်စကားဖြင့် ကြား

မိသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ အံ့အံ့အားအား။ ယမင်းက နေရိုးနေစဉ်

အတိုင်း လှည့်ကာ ပါးပါးပြုံး၍ သူ့စကားဆက်အလာကို စောင့်၏။

အထဲမှ ပြောဖို့ကြံကာ စကားလုံးတွေ ပြိုကွဲ။ လက်တွေ့မှာ သူ

ဘာစကားကို ဆက်ပြောရမည်လဲမသိ။ သို့ဖြင့် ပြောမိပြောရာ...
'ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း နားလည်မှုနဲ့ ရင်းနှီးသွားပြီနော်'
ယမင်း အနည်းငယ်ပို၍ ပြုံးပြ၏။ သူ့စကားအပေါ် လက်ခံ
လိုသည့်သဘော။ သူဆက်ပြောမိပြန်၏။

'သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို ယမင်း သွားသေးလား'

'ဘယ်သူတို့လဲ'

'ဝေယံနဲ့ နှင်းလဲ့ရည်တို့လေ'

'မသွားပါဘူး၊ ဖိတ်စာရသားပဲ၊ သူရော ဖိတ်စာရရဲ့လား'

'ကျွန်တော့်လို မပြေလည်တဲ့လူမျိုးကို ဘယ်သူက အရေး
တယူ ဖိတ်မှာလဲ၊ ဖိတ်ရင်လည်း မသွားသင့်ပါဘူးလေ၊ ဟိုးလေး
တကျော်ဖြစ်ပြီးမှ သူများလက်ထဲပါသွားတာဆိုတော့ အများပြောတဲ့
ကျန်ရစ်ကြီးလို ကိုယ်နဲ့သင့်တော်ရာမှာ ကျိတ်ဖြေလိုက်ရတယ်၊ ဒီ
နေရာမျိုးမှာတော့ ယမင်းက ကျွန်တော့်ထက် ခံနိုင်ရည်ပိုရှိမယ်ထင်ရ
တာပဲ'

'မတုန်လှုပ်ပါဘူး၊ ခံနိုင်ရည်ကတော့ အတူတူလောက်ပဲထင်
တယ်၊ ယမင်းကို တစ်ခါတလေ အရမ်းခံစားနေရတယ်လို့ထင်
တယ်ဆိုတာက ဝေယံကြောင့်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ
လှောင်ပြောင်အပုပ်ချတဲ့အပေါ်မှာ ခံစားနေရတယ်ထင်လို့၊ အားထေး
တဲ့ စာတိုလေးရေးပို့ပေးတာခံရသေးတယ် မဟုတ်လား'

'လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခေတနာနဲ့ပါ'

'အဲဒီစေတနာကြောင့် သူနဲ့ အခုလို ဆက်ဆံနေရတာပေါ့။
နည်းနည်းရဲတင်းနေတဲ့ဆက်ဆံရေးအပေါ် သူ တစ်မျိုးထင်မိသေး
လားဟင်'

သူတွေ့သလို ယမင်းလည်း တွေးထားပုံရ၏။ အကင်းပါးနှစ်

ကို စိတ်ထဲမှာ သတိပြုမိလိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ဂိတ်မှ ခရာထွက်
၍ လိုင်းကားအယားကွန်းဘတ်စ်ကြီး စတင်ထွက်ခွာလာ၏။ ကားပေါ်
မှာ လူတွေ ပိုများလာ၏။ မှတ်တိုင်တိုင်းရပ်ပြီး ခေါ်တင်လာသော
ကြောင့် ထိုင်စရာနေရာလွတ်မရှိ၍ မတ်တပ်ရပ်ကြသူတွေကို ယမင်း
ကြည့်နေ၏။

'ကိုယ်ပိုင်ကား မစီးနိုင်သူတွေအတွက်တော့ နိစ္စဓူဝဒုက္ခတွေ
အမှာ ဒီလိုဒုက္ခလည်း တစ်မျိုးပါတယ်၊ နေရာတစ်နေရာရဖို့ သူ့ထက်
အပြိုင်ဦးရတယ်၊ တစ်ခါတလေ ခရီးဆုံးတဲ့အထိ မတ်တပ်။
အကြပ်ချိန်ဆို ကားပေါ်မှာ လူတွေ ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ်ထည့်ခံထား
ရသလို ကားခေါင်မိုးဖောက်ပြီး အသက်ရှူမရလောက်အောင် ဒုက္ခ
ကြီးအကျယ် ရောက်ကြရတယ်'

သူ့စကားကို ယမင်း မျက်လုံးအဝိုင်းလေးနှင့် နားထောင်နေ

'မချမ်းသာခြင်းဟာလည်း မဟာဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါကြောင့် လူတိုင်း
ချမ်းသာချင်ကြတယ်၊ ခက်တာက လူတစ်ယောက် ချမ်းသာဖို့ ကျန်တဲ့
သူ ကိုးထောင့်ကိုးရာကိုးဆယ်ယောက်လောက် အနစ်နာခံပြီး ဖြည့်စွက်
နေရသလိုဖြစ်နေတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှလူတွေအားလုံး ချမ်းသာ
ဖို့ဆိုတာ အင်း...'

'သူ့စိတ်ကူးကလည်း အဲဒီလောက်တောင် ရှည်လျားလှသည်
အား'

'ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူတွေအပေါ် စာနာတယ်၊ ကိုယ်တတ်နိုင်
လောက် ခရီးသွားဟန်လွဲ ကူညီရိုင်းပင်းရုံကလွဲရင် ကျွန်တော်ရော
အများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့
တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာဝဠာမှာ ရခဲလှတဲ့လူ့ဘဝတွေ လွတ်မြောက်ခြင်းလမ်းစကို

တွေ့နေရပါလျက်နဲ့ အလိုလိုရှောင်ဖယ်နေမိကြတာ၊ ကျွန်တော်အဖေအဝင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကို တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အသည်းနာတယ်’

‘လွတ်မြောက်ခြင်းလမ်းစဆိုတာက’

‘လူ့ဘဝမှာ ကောင်းသောလိုရာဆုကိုပန်ပြီး ပါရမီဖြည့်ဆည်းဖို့အတွက် လက်ရှိအချိန်မှာတင် ချက်ချင်းပိပဿနာတရား ရှုမှတ်ကြည့်ကြအားထုတ်လိုရတယ်၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပေမယ့် ဘုရားနဲ့အဖေဖို့ထဲမှာ ပြန်ပြီး စုံစုံမျှပဲ့ လူမှုအဖွဲ့အစည်းနဲ့ အဆောင်အယောင် အပျော်အပါးတွေ မက်လုံးပေးမှုကြားမှာ ကျွန်တော် အခဏ ညှပ်ပါသွားတယ်’

‘အခုဆိုရင်ပဲ ကြည့်၊ စာအုပ်ထွက်ဝယ်ရပြီ၊ ဆိုင်တင်အရင်းကျေပြီး မြတ်တဲ့အထိ ငှားရပါ့မလားဆိုတာ ပူရပြီ၊ ခုလိုဘဝ စီးပြီးပြန်ရတော့ လူမှုမျက်နှာတွေဖတ်ပြီး တလုပ်လုပ်မောရပြန်နေအိမ်အတွက် တစ်နေ့စာပူရ၊ ကျန်းမာရေးအတွက် စုဆောင်း၊ ငွေအလုပ်ထဲအရင်းထည့်ပြီး ပြန်ပေါ်မလာမှာ သောကဖြစ်ရ’

သူ့စကားကို ယမင်းတားလိုက်ပြီး...

‘ခဏလေးနော်၊ သူပြောတာ နားထောင်ရရုံနဲ့ ယမင်း အသံရှူကြပ်လာတယ်၊ ယမင်းလည်းတွေးရင်း သူ့လိုမျိုးအသည်းနာရနေဖြစ်လာပြီ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်နေရာလေးလိုပဲ ကိုယ့်ကမ္ဘာလိုစာနာနေပျော်အောင်နေနေရတယ်၊ ဒီလိုမတ်တပ်ရပ်နေသူတွေကို ကူညီယမင်းတို့လုပ်ပေးနိုင်တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်’

‘ဘာလဲဟင်’

‘ထိုင်ခုံနေရာ ဖယ်ပေးဖို့ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အသံ

‘တော်ကြီးနေတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်သွားခေါ်လိုက်တယ်’ ကိုယ်တို့က လူငယ်တွေပဲ၊ ဘေးလူတွေကိုယ်ထသွားတယ်ထင်အတင်းလှထိုင်နေဦးမယ်၊ ကိုယ်လှမ်းခေါ်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်’

သူ့ကိုယ်သူ ‘ကိုယ်’ ဆိုသော နာမ်စားကို အလိုလိုပြောင်းလဲခဲ့သွားမိတာ သူ သတိမပြုမိလိုက်။ သူတို့ထိုင်စေလိုသောသူတွေ လှမ်းခေါ်ပြီး နေရာဖယ်ပေ လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အလယ်အနားမှာ တန်းလေးခိုပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

အလယ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော စပယ်ယာ ဝညာသားပါးပါး အတို့အထိကလေးတွေကိုဖြင့် ယမင်းသည်ခံလွှတ်နေရ၏။

အမွှေးနံ့၊ ချွေးနံ့တွေရောပြွန်းနေသော ကားကျပ်ကျပ်ပေါ်မှာ ဆင်းယျိုတက်လာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် အန်ချလိုက်လေ၏။ လူကျပ်နေ၍ အခြားတစ်ဖက်လှည့်ဖို့ပင် အခွင့်မရ။ ချဉ်စုပ်စုပ်အန်တို သူသည်ခံပြီး ယမင်းကိုယ်လေး ခွေမကျသွားအောင် အသာအေးကိုင်ထားလိုက်ရ၏။ မဖြစ်တော့...

‘ရှေ့မှတ်တိုင်ပါတယ်’

ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ယမင်းကို သူ အသာတွဲပြီး ဆင်းလိုက်၏။ အနီးအပါး စတိုးဆိုင်မှ ချွေးသုတ်ပဝါတစ်ထည်နှင့် ရှူဆေးသီးဘူး ဝယ်လိုက်၏။ ယမင်းကို စတိုးဆိုင်ကနဲလွှတ်ပေါ်မှာ ထိုင်စေပြီး ထောက် ရှူဆေးတောပေးထားလိုက်၏။ ယမင်းလည်တိုင်မှာ ပေကျဲနေသော အန်ဖတ်အစအနတွေကို ပဝါဖြင့် သုတ်သင်ပေးလိုက်၏။

‘အရမ်းမူးနေလားဟင်’

‘အင်း... ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး’

ရေသန့်တစ်ဘူးမှာပြီး ပလုတ်ကျင်းခိုင်းလိုက်၏။ ပလုတ်ကျင်း

ပြီး ရှုဆေးဆက်ရှုနေရာမှ ယမင်းလန်းဆန်းလာ၏။

သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ပဝါဖြင့်သုတ်သင်ပြီးငြား အရည်စွန်းကြီးနှင့် ချဉ်းစူးအနံ့မှာ ပျောက်၍မသွား။ ယမင်းက အားနာကြောင်တဖွယ်ပြော၏။ သူက ခဏခဏ ငြင်းပယ်ပြီး အငှားကားတစ်စီးထွက်တားလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ယမင်းကို ကားပေါ်တင်ပြီး သူဝင်ထိုင်လိုက်၏။ တစ်လမ်းလုံး အမူးရှိန်နှင့် ယမင်းစကားမပြောနိုင်။

ယမင်းတို့အိမ်ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူကားပေါ်ကဆင်းပြီး လှမ်းကြည့်နေ၏။ ယမင်းတို့ အိမ်ရှေ့အငှားကားရောက်ရှိပြီး ယမင်းဆင်းသွားသည်အထိ လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ချရမှ သူလှည့်ပြန်လာခဲ့၏။ ဈေးရှိ သူ့ဆိုင်ခန်းကို ခြေလျင်လှမ်းရတော့မည်။

ခွေးသုတ်ပဝါတစ်ထည်၊ ရှုဆေးတစ်ဘူး၊ ရေသန့်ဘူး၊ အိမ်အပြန်ပို့ရန် အငှားကားခကို သူပြန်စဉ်းစားပြီး ထွက်ချလိုက်သောအခါ လေးရက်စာလောက် ဆီပျောက်ဟင်းပျောက် စားရတော့မည်မှာ အလွန်ကို သေချာသွား၏။

သူ့အဖြစ်ကို ယမင်း သိလိမ့်မည်မထင်။ လူ့လောကခရီးစဉ်မှာ အထူးတန်းနေရာရထားသူတွေမို့ ကျန်ခရီးသည် တို့၏ဖြစ်စဉ်အမျိုးမျိုးကို တွေးတောနေစရာလည်း လိုအပ်ကြသူများ ရယ်မဟုတ်။

လိုင်းကားတိုးစီးရုံနှင့် အော့အန်မှုမော်သွား၏။ တကယ်စီးမှာ ဆိုသော စကားကိုတွေးမိပြီး သူပြုံးလိုက်၏။ လိုင်းကားစီးကျင့်ရှိနေလျှင် သူမ အန်ဖြစ်မည်မထင်။

အင်းလေ... ဒုက္ခဆိုတာ ကျင့်သားရအောင်လုပ်ယူလို့ ကောင်တုအရာမဟုတ်တာ၊ မြေပြင်ရဲ့အမူငွေ့နဲ့ ကိုယ်ဆွတ်ချင်တဲ့ ပန်းကလေး နွမ်းသွေ့ညှိုးရော်သွားမှာ တကယ်ကို မလိုလားပါဘူး။

‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းချ၏။

မြေနဲ့မိုးကို တံတားထိုးထားတဲ့ သက်တံတစ်စင်းမှာလည်း

မြတ်စွာ လဲပြိုသွားကိန်းဆိုက်ပြီ။

အဝေးဆီမှာ ‘နွေကမ္ဘာ’ ဥယျာဉ်ကြီး သူ့ထံလှမ်းလာ၏။

ပန်းပွင့်တွေ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြသည့် ဈေး။

‘ပန်းဈေး’

သူ့နှုတ်မှ အလိုလို ရေရွတ်မိခြင်းပင်။ သူပို၍ သွက်သွက် လှမ်းဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ...

အလွမ်းမဝေးတဲ့ ပန်းဈေးမှာ အလွမ်းအဆွေးတွေ အကြွေးချ ရောင်းချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၃)

သူ့စားပွဲရှေ့မှာ ရောက်ရှိရပ်တန့်လိုက်သော အရိပ်တစ်ခုကြောင့် သူ မော့ကြည့်သောအခါ...

‘ယမင်း စာအုပ်လာငှားတာလား’

‘အင်း... အဲဒီလိုပဲ ဆိုပါတော့၊ အဓိကကတော့ သူနဲ့ယမင်း ခုလိုဆက်ဆံရေးမျိုးရှိရင် ပတ်ဝန်းကျင်ဘယ်လိုမြင်ကြမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ’

‘ဪ... ယမင်းဆက်ဆံနေတာ အဲဒီအမြင်တွေကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ချင်လို့ကိုး’

‘အရင်က ယမင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရမ်းဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ ယမင်းရဲ့ အချစ်ရေးမှာ ယမင်းမှားခဲ့တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မှားခဲ့တဲ့ သူထက် ယမင်းကို ပိုပြီး စွဲချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဝေဖန်ပုတ်ခတ်နေတာ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေပဲ၊ ယမင်းစိတ်နာတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလူတွေကို ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံမျိုးနဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေကြည့်လိုက်တာလေ’

‘အခု ယမင်းစိတ်ထဲမှာ သူ့ဆိုင်ကိုလာချင်တယ်၊ လာတယ်၊ သူနဲ့တွေ့ရင် ကားပေါ်မှာ အင်္ကျီမီတာ စိတ်မကောင်းတဲ့အကြောင်း

ပြောမယ်၊ အခုပြောပြနေပြီနော်၊ နောက်ဆုံး အလုပ်ကတော့ စာအုပ်အသစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါဆို ယမင်းရောက်လာတာ သူ့အနေနဲ့ နိမိတ်အတွေးပွားစရာဖြစ်မနေတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ စိတ်ရှင်းကိုယ်ရှင်း လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ကိုမောင်မောင်’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ယမင်း ဘာစာအုပ်အသစ်လဲ၊ ကြိုက်တာရွေးလေ’

‘စွန့်စွန့်စားစားအကြောင်းတွေ ရေးထားတာ ဖတ်ချင်တယ်၊ ဒါတော့ အံ့ဖွယ်သုတလိုမျိုးပေါ့’

မဂ္ဂဇင်းဖတ်ရာတွင် နှင်းလဲ့ရည်နှင့်တူ၏။ စာပေအမျိုးစားက ကွဲ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လံရွေးချယ်ပေးလိုက်ပြီး...

‘အရင်က ယမင်း စာအုပ်ဖတ်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး’

‘အိမ်မှာ ဖတ်ပါတယ်၊ အိမ်ဘေးမှာ စာအုပ်ဆိုင်ရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာ မငှားဖြစ်တာ’

‘ဪ... သိပြီ၊ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေတာ ရွှေစာရင်းတွေ တွက်နေတယ်လို့ပဲ ထင်နေတာ၊ ခုမှ စာအုပ်ဖတ်နေမှန်းသိရတယ်’

‘ဒီစာအုပ်တွေ ယူသွားလိုက်မယ်နော်’

‘ခဏ... ယမင်းကို တစ်ခုလောက်ပြောပြချင်တယ်၊ ဒီလို အခြေအနေမျိုးက ဘာမှဖြစ်မသွားဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တချို့နေရာတွေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအရွံ့တိုက်လွန်းရာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဂုဏ်သရေကို ညစ်နွမ်းစေတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာတတ်တာမျိုးကို ယမင်းသတိနဲ့ယှဉ်ပြီး အမြဲသုံးသပ်ဆင်ခြင်ပါနော်၊ ယမင်းအတွက် စိတ်ပူလို့ စေတနာသက်သက်နဲ့ ပြောတာပါ’

ယမင်း သူ့ကို မျက်လုံး တဖျတ်ဖျတ်လက်ပြီး ကြည့်၏။

သူ့မှာ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ကာကွယ်ရင်း ယမင်းတုံ့ပြန်မှုကို ရင်လှုပ်မောစွာ စောင့်ကြည့်နေရ၏။ ယမင်း အဓိပ္ပာယ်လက်လက်ပေါ် လာသောအကြည့်ဖြင့် အလေးအနက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

နှစ်ဦး ထင်မြင်မျှော်တွေးထားသည့်အတိုင်းပင်။ ဈေးအတွင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မျက်လုံးတွေ။ ဈေးမျက်နှာစာတန်းဆိုင်ခန်းများ မှ မျက်လုံးတွေကို ပုံစံအနေအထားအမျိုးမျိုးနှင့် လှမ်းတွေ့နေရ၏။

‘တစ်ချိန်လုံး အဖိစီးခံနေရတဲ့စိတ်ကို အပြောင်းအလဲလုပ် ကြည့်ရင် သက်သာရာရမယ် ထင်တာပဲနော်’

ယမင်း ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူစဉ်းစားသွားရ၏။

ဘဝတူ ရေနစ်နေသူနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်အမှတ်နှင့် ဆွဲငင်နေမိသလိုမျိုးပါလား။

‘ကဲ... ယမင်း၊ သွားမယ်၊ ဆိုင်ကိုလည်း လာလည်လို့ရပါ တယ်၊ ယမင်းကတော့ သူ့အားပေးသလို စိတ်ဓာတ်ကို အမြင့်တင် ပြီး လွှင့်ထားလိုက်တယ်၊ မလိုသူတွေ ခေါင်းမောပြီးတံတွေးထွေးချင် ရင် ထွေးကြပါစေပေါ့နော်’

ပြောပြီးထွက်သွားသော ယမင်း၏ကျောပြင်ကို သူ့စိတ်ကူး တွေ ဖြန့်တင်းထွက်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ မမှန်တာ မလုပ်မိခြင်းအပေါ် ပုတ်ခတ်ဝေဖန်ခံရ၏။

ပုတ်ခတ်လှောင်ပြောင်မှုတွေ တစ်စထက်တစ်စ ကျပါးသွား သောကာလ...

ချစ်သူနှင့်ပြတ်စဲခြင်းကို ရင်ကွဲမတတ် ခံစားပြီးစီးကာ သွေး အေးမာကြောလာသည့်အချိန်အခါ အသင့်အတင့် ကြာခဲ့ပြီးကာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ယမင်းက တကျော့ပြန်နွေးလာရပြန်သနည်း။ စဉ်းစား မရ။

သူ စဉ်းစား၍ ရသောအချက်မှာ သူ့ထံလျှို့ဝှက်သော အကြံ အညွှတ်တစ်ခုခုဖြင့် ယမင်းချဉ်းကပ်လာနေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ယမင်းအပေါ်ထားရှိသော သဘောထားကို ပြန် အညွှတ် တွေးတောမိသောအခါ သက်တံ တံတားတစ်စင်းကို မြင်လာ ၏။ သူ့နှလုံးသားထဲ ဆက်သွယ်ထားသော ပေါင်းကူးတံတား။

မြေမှာနမ်းခွင့်မရသော ပန်းကို ကောင်းကင်ထက်လှမ်းပြီး အောက်ခြေခမ်းရှိကံဖို့ ကြိုးစားသင့်ပါသလား။

အခြေအနေချင်းက မိုးနဲ့မြေ။

သက်တံတစ်စင်းနှင့်တူသော အရည်အချင်းတွေမှာ ကုံလုံရဲ့

ထား။

ထွေပြားဝေဝါးမှုများနှင့် သူ့စိတ်ခံစားမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကြိမ်းသေတိကျစွာ အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်နိုင်။

အခြေအနေအရ ရေမကူးတတ်ဘဲ ရေနစ်နေသော သူတို့နှစ် ယောက်ကြားမှာကောက်ရိုးတစ်မျှင်လို အတွေးရခက်သော ပုစ္ဆာတစ် ခု ပေါ်လာ၏။

သူ ကိုယ့်ကို ရင်ခုန်နေပြီလား။

ကိုယ် သူ့ကို ရင်ခုန်နေပြီလား။

ရင်ခုန်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘အချစ်’ဖြစ်သည်။

အချစ်၏အဓိပ္ပာယ်မှာမူကား...

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဈေးသူဈေးသားတွေ သောက်သုံးလေ့ရှိသော ကိုဒုတ်ထိုး၏ ဆောင်တော်ကူးလက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ အသိကဗျာဆရာတစ်ယောက်နှင့် လက်ဖက်ရည်သွားသောက် ရင်း လေကန်မိကြ၏။

‘ကဗျာဆရာဖြစ်သူသန်းထိုက်ရဲ့ ကလောင်အမည်မှာ ကိုရင်ရွှေ ဖြန်မာပြည်ရှိ မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံသာမက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မဂ္ဂဇင်းတချို့နဲ့ ကဗျာစာအုပ်များမှာ ကိုရင်လွန်းရွှေကဗျာ လုံးဝ မပါဖူးခဲ့။’

ကဗျာနဲ့ နေထိုင်၊ ကဗျာနဲ့ ရှင်သန်၊ ကဗျာနဲ့ သေဆုံးချင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ကြွေးကြော်ပြီး ကဗျာစာအုပ်မှန်သမျှ အာရုံပြန်လို့ရအောင် မျှီချထားသူလည်းဖြစ်၏။

လူပုံက အသားဝါပြီး ယိုင်နွဲ့နွဲ့။ အရပ်ပုပြီး ခေါင်းလုံးသေး ၏။ မျက်လုံးကို အမြဲတမ်း ပွေးလိုမှေးထားတတ်ပြီး ဂေါ်ပြားပုံချွန်သော မျက်နှာပေါ်မှ ချွန်သေးသေး နှာခေါင်းကို လက်နှင့်မကြာခဏ ပွတ် တတ်သည့် အကျင့်ရှိ၏။

အဝတ်အစားကို ဖိုသီဖတ်သီဝတ်တတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ ဖဝါးထက်လက်သုံးလုံးလောက်ကြီးသော ခုံဖိနပ်ကြီးကိုလည်း တဝှပ် ဝှပ် စီးချင်စီးလာတတ်သေး၏။ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ မြောက်တောက် ကားရားပုံစံ။ စကားလုံးလေထွားကြီးကျယ်သလောက် ပုပုပိန်ပိန် ကွေး ကွေးညှပ်ညှပ် သူ့ခန္ဓာမှာ ခွေးပစ်သည့်တုတ်လောက်သာသာရှိ၏။

ကဗျာအကြောင်း။ သူလိုက်ကြောင်ခဲ့သော မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပါးစပ်မှာ အမြှုပ်စီစီထွက်အောင် ပြောနိုင်၏။

‘ကိုရင်လွန်းရွှေကို တစ်ခုလောက်မေးကြည့်ချင်တယ်’ ဤသို့ သူစကားအစချီပြီးနာမည်ကိုဖျောက်ကာ သူနှင့်ယမင်း

အခြေအနေ အကျဉ်းချုပ်ကို နှုတ်တိုက်ပြောချလိုက်၏။

ကိုရင်လွန်းရွှေ (ခေါ်) သန်းထိုက်အကြောင်းကို သူသိ၏။

သန်းထိုက်ကြိုက်နေသော ကောင်မလေးက သန်းထိုက်ကို

ဘာလယ်မဟုတ်ဘဲ လှမ်းကြည့်သွားလျှင် သန်းထိုက်ရင်တွေခုန်ပြီး

အကြည့်ကို သုံးနေသုံးသလောက် အသေးစိတ်စဉ်းစားတွက်ချက်

နေတတ်၏။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အသေးစိတ်ခံစားတတ်သော

အဓာတ်ဆရာက မေးပေါက်ချွန်းကို လက်နှင့်သပ်ပြီး...

‘ဒီလိုရှိတယ် မောင်မောင်၊ အဲဒီကောင်မလေးက မင်းထက်

မြင့်ပေမယ့် လိုအပ်ရင်ခုန်ချရတဲ့သတ္တိ သူ့မှာရှိတယ်၊ သူ အခုလို

အရေးပေးဆက်ဆံတာ တကယ့်ဆန္ဒအမှန်ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းရဲ့အကြောင်း

အရာတစောင်းလေ့လာပြီး မင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့လုပ်ရပ်ကို ခိုက်နေရင်

သည်း ဒီလိုမိန်းကလေးစိုက်လာဟဲ့ သာဓကတွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူး

တယ်။ ဥပမာ ငါ့အဖြစ်လိုပေါ့ကွာ၊ သင်းသင်းနွယ်ကို ငါငိုက်တယ်၊

အားလည်း မကပ်ရဲ၊ နောက်ကလည်း တစ်ကောက်ကောက်လိုက်

ကြည့်မိတယ်၊ သင်းသင်းနွယ်က ပထမတော့ ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊

နောက်တော့ သမင်လည်ပြန် ခိုးခိုးကြည့်လာတယ်’

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားလိုက်နေတဲ့ သင်းသင်းနွယ်က အိမ်ထောင်

ကျသွားပြီ မဟုတ်လား’

‘အေး...’

‘နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ၊ သာဓကကြီးကို ဆက်ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ’

‘ဟာ... ဖဲ့လှချည်လား၊ ငါသိကွာလည်း အားနာပါဦးကွာ’

‘အားနာချင်ပါတယ်၊ မော်လမြိုင်က မိချမ်းကို ခင်ဗျား တမ်း

တမ်းတတ လှမ်းနေတုန်းကလည်း ခင်ဗျား ဆိုင်တံခါးကြီးဖွင့်ပြီး

ဆိုင်ပြင်က မြက်ခင်းပေါ်မှာ လမင်းကြီးကိုကြည့်၊ မိချမ်းတိဗ္ဗိမှာ ဆိုခဲ့တဲ့

မိချမ်းကောက်လှယ်မွန်သီချင်းဆိုပြီး လွမ်းလွမ်းငိုတာ ဆိုင်ထဲဝင်ဟောသွားတာ။ ခင်ဗျားအဖေ ဘိုကံရဲ့အတွင်းခံနဲ့ ပဉ္စည်းတွေပါသွားတယ်။ ဘိုကံ ထပြီးကြိမ်နဲ့ဆော်မှ ခင်ဗျားငိုတာ ပိုပြီးအသက်ဝင် ပီပြင်လွန်းလို့ကတည်း။

‘ငယ်ကျီးငယ်နာတွေ ပြန်ခေါ်မနေနဲ့ကွာ၊ အချစ်ကြောင်းရဲ့ တဲ့ ဒဏ်ရာတွေ အခုကဗျာဖြစ်သွားပြီး ငါ့စာအုပ်ထဲမှာ ကဗျာအပို တစ်ရာမက ရှိတယ်။ ရေမရောတဲ့ခံစားမှုစစ်စစ်တွေ ချည်းပဲ။ ထုတ်ပေးသူကောင်းကောင်း မရှိသေးလို့ မထုတ်ဖြစ်သေးတာ သဘောပေါက် မိန်းမတစ်ယောက်အချစ်ကို စိစစ်တဲ့နေရာမှာ ငါ့ပညာကို မင်းအထက် သေးသလား မောင်မောင်’

‘အထင်ကြီးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုမေးနေတာပေါ့’

‘ဒါများ အဲဒီကောင်မလေးကိုတွေ့ရင်လိုက်’

‘စွတ်လိုက်တာ မကြိုက်လို့ ပါးရိုက်ရင်ကော’

‘ရိုက်ရင်ဆွဲကာ’

‘ပြီးရင် အချုပ်ထဲ ဂိုးရမယ်မဟုတ်လား’

အဟေးဟေးဟု သွားမရှိသည့် အဘွားအိုရယ်သံကြီးနှင့် သန်းထိုက် ရယ်၏။

‘ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမေးနေတာဗျာ၊ တော်ပါပြီ၊ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ်ပဲ အားကိုးတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနယ်မှာ အလုပ်ဝင် နေတယ်ဆို၊ ကျေးရွာရေရရှိရေးရုံးမှာ လုပ်သက်ကြာပြီဆိုတော့ ရာထူး လည်းတက်လောက်ရောပေါ့’

‘တက်ပါတယ်၊ ဂျင်းအင်္ကျီခေါင်းပေါ်အုပ်ပြီး မြို့လေးပတ် ပတ်ပြီး လျှောက်သွားနေလို့ ရာထူးမပြုတ်တာတောင် ကံကောင်း’

‘ခင်ဗျားက ဒီအကျင့်ကို မဖျောက်သေးဘူးနော်၊ လက်ဖက်

ချည်းဆိုမှာဆိုရင်လည်း ရေခဲခဲကြမ်းတောင်းသောက်လွန်းလို့ အကြမ်း အရာကြီးတဲ့ရတယ်၊ မနက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထပြီး မြို့ထဲကို ခုနဲ့အောင်ပတ်လျှောက်ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ ဘာအလုပ် အကိုင်မှ စိတ်မဝင်စား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မြို့ထဲက လူငယ်တွေက “မြို့ပတ်ကြီး” လို့ ခေါ်တာ ခံရပြန်ရော’

‘ဒါနဲ့တင် မပြီးသေးဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့တွဲတဲ့ ဖော်တိုဖိုက်မျိုးလွင် တို့(နှစ်လမ်း)က ကိုကျော်ဖေ(ခေါ်) ကိုဝင်းအောင်ကြီးတို့ ကြက်ရိုး ခောင်ကာယဗလပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရထားတဲ့ မိုးကိုကိုတို့၊ မော်စကိုပြန် ခဲဝင်းတို့၊ လအော့လအယ်တရုတ်ကပြားလေးကျော်မိုးနိုင်တို့တွေဆီက ဆေးလိပ်တို့ တောင်းတောင်းသောက်တယ်ဆို၊ ဆေးလိပ်အသစ်ပေး လည်း အသစ်မသောက်ဘူး၊ သူများသောက်ပြီးသား ဆေးလိပ်တို့ပဲ သောက်လွန်းလို့ အဲဒီလူတွေ အားလုံးက ခင်ဗျားကို ‘အတိုကြီး’ သန်းထိုက်၊ အတိုကြီးသန်းထိုက်နဲ့ နာမည်တွင်ပေးတာ ခင်ဗျားခံရတာ ဝဲမဟုတ်လား’

‘ဒီတစ်ခေါက်လာတာမင်းပြောသမျှ ခံဖို့များ မှတ်နေသလား၊ သန်းထိုက်က ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကိုယ်ရှင်သန်နေတဲ့ကောင်ပါ၊ တစ် ကောင်တည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကြွက်ပျင်းလို့မင်းထင်ရင် လုံးဝမှားသွားမှာ ပေါ့၊ အရင်တုန်းကလိုမြို့မပတ်တော့ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတွေ အရမ်းတောင်းမသောက်တော့ဘူး၊ ဆေးလိပ်တိုတောင် မော်စကိုရဲဝင်း နဲ့ လအော့လအယ်တရုတ်ကပြားကုလားမင်းသားလေး ကျော်မိုးနိုင်ဆီ ကပဲ တောင်းသောက်တော့တယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ကောင်ဆီကတောင် ခုနောက်ပိုင်း တောင်း မသောက်ရဲတော့ဘူး၊ ကျော်မိုးနိုင်က သူ့ရဲ့ဖွက်ချက်ဒေဗစ်ဆန်ဆိုင် အယ်လ်နဲ့ ရဲဝင်းကိုတင်ပြီး မြို့ထဲက ကာရာအိုကေအလတ်စားလေး

မှာ အပြတ်ဖြဲနေလို့ တံတွေးကနေ ကူးစက်နိုင်တဲ့ရောဂါကို ကြောက်
တာနဲ့ မသောက်ဖြစ်တော့တာပဲ

သူနှင့်သန်းထိုက်တို့ လေဖောင်၍ ကောင်းနေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့
ကိုလူဘ၊ ကိုမွတ်တား၊ ဦးဖော့တို့ လှမ်းဝင်လာ၏။ ဆိုင်အတွင်း
ဝိုင်းများမှာ ထိုင်နေကြသူများကို သူမျက်မှန်းတန်းမိရုံသာရှိ၏။ ဦးဖော့
တို့ ဝင်လာမှ ပွဲဝိုစည်သွား၏။

သန်းထိုက်မှာ ရပ်ကွက်သားဖြစ်သော်လည်း ဈေးအနီးအနားမှ
နေ၍ သူနှင့်နွယ်သော ဈေးသူဈေးသားအချို့ကို ခင်မင်နေ၏။ ယခု
ဝင်လာသူသုံးယောက်မှာ သန်းထိုက်နှင့်ရင်းနှီးပြီးသားလူတွေ။ သန်း
ထိုက်ကိုတွေ့သည်နှင့် ကိုလူဘလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...

‘မတွေ့တာကြာလို့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်၊ ခင်ဗျားလက်
တွေပူနေတယ်၊ မနက်ဖြန်သေလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်၊ သပိတ်သွတ်
ဖိတ်စာပို့လိုက်ဦးနော်၊ လာပြီး ဝါးတီးဖွင့်ရအောင်လို့’

ကိုမွတ်တားက...

‘လူဘကလည်း သန်းထိုက်ဆို အမဲကျနေတာပဲ၊ ဟေ့...
ကိုသန်းထိုက် မခဲနဲ့ဗျာ၊ ချိနဲ့ပြန်ခွေ’

တဝါးဝါး တဟားဟား ကြားမှ ဦးဖော့က...

‘မင်းတို့ကလည်း မောင်သန်းထိုက်ကိုခင်တိုင်း ဝိုင်းနောက်နေ
တယ်၊ ခမျာ မျက်နှာလေးကို နီရဲနေတာပဲ၊ တရုတ်မ ပုရွက်ဆိတ်ဝင်
ကိုက်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်’

ဦးဖော့စကားကြောင့် တစ်ဝိုင်းလုံးဟား၏။ သန်းထိုက်ကမခဲ။

‘ဟေ့ကောင် မောင်မောင် မင်းတကယ်နည်းယူသင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကတော့ ဒီကဆရာဖော့ကွ၊ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျမ်းကျေနေပြီ၊
ကျေလွန်းလို့ ဦးဖော့အိမ်ရှေ့ဆို ဝါးလုံးတွေတင်တဲ့ကားတောင် ဖြတ်

ဆင်းမသွားရဲဘူး’

အထာနှင့်ထရယ်ပြန်၏။ သန်းထိုက်ကဆက်၍...

‘လူဘဆိုတာ ဟိုတုန်းက မင်းသားကြီးရွှေဘကို အားကျလို့

သူ့ခါဘတွေက နာမည်ပေးထားတာဆိုပဲ၊ ကြည့်ပါလား၊ ရုပ်ကလည်း

ရွှေဘနဲ့တူတယ်ဗျ၊ ဆယ်မိုင်ရွှေဘ၊ ဆယ်မိုင်ရွှေဘနဲ့ လူဘကို အများ

က ခေါ်ကြသေးတယ်၊ ဆယ်မိုင်လောက်ကကြည့်မှ ရွှေဘနဲ့တူလို့

ဆယ်မိုင်ရွှေဘလို့ခေါ်တာ၊ အခုတော့ အဲဒီနာမည်ပြောင်းလိုက်ပါပြီ၊

အခုဆယ်မိုင်က ရွှေဘအောက်ဆွဲ မျောက်လွှဲကျော်ကြီးလူဘတဲ့၊

ဟေးဟေး’

သန်းထိုက် သဘောကျပြီး သူ့ဘာသာရယ်၏။ အားလုံးက

အားယခွင်ဆေး အခန်းမှာ ရယ်သံတွေလို ဝိုင်းလုပ်ရယ်ပေးနေကြ၏။

သန်းထိုက်က မွတ်တားကို တိုက်ဖို့ပါးစပ်လှည့်ခိုက်...

‘အဲမယ်... ဒီဝက်မဒမ်းမ နှုတ်သီးဖြတ်ရိုက်ချလို၊ ဆင်အော်

သံသွားရမယ်’

သန်းထိုက်ပြောခွင့်မသာ၍ ယောင်တတ်ယားတတ်သော

ကိုမွတ်တားခါးကို လှမ်းတို့လိုက်၏။

ကစမ်း... က... က...

ကိုမွတ်တားကြီးအော်ပြီး တီကိုဆားပတ်ထားသလို တွန့်လိမ်

နေ၏။ ကိုလူဘက ဘေးဝိုင်းမှကြည့်နေသူများကို လှည့်ပြောလိုက်

၏။

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မျောက်မောင်းမဝက်ရူးပြန်နေတာပါ’

ဦးဖော့က တခွီးခွီး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စနောက်

ပြောသွားသည်နှင့် ကိုလူဘက သူ့ဘက်ကိုလှည့်လာပြန်၏။

အခန်း(၁၄)

‘ကိုယ့်လူရဲ့သတင်းတွေ ကြားနေရတာနော်’
‘ဘာလဲဗျ’

‘တော်ဝင်သဘောကြီး ကိုယ့်လူငယ်ထိပ်ပေါ် ခဏခဏ လာ
ကျောက်ချနေတယ်ဆို၊ သတင်းကတော့ ပြန်နေတာပဲ’
ကိုမ္မတ်တားက ဝင်၍...

‘တော်ဝင်နှင်းဆီနားမှာ ပိတုန်းကြီးပဲနေတာပါဗျာ’

ဦးဖော့က အဖန်ရည် ကျိုက်ခနဲ မော့လိုက်ပြီး...

‘မင်းတို့ သိပ်ဝေမနေနဲ့၊ ဒီမောင်က နဂိုကတည်းက အကြောင်း
ကြောင်ရယ်၊ ရွှေဆိုင်က ကလေးမလေး မင်းဆီလာတာ ဥက္ကာပျံတို့
ဈေးထဲကြွေကျလာသလို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေကြတယ်ကွ’

‘ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြတာပါ’

‘ဘဝတူချင်းမို့လား’

‘ခင်ဗျားတို့ ဒီစကားပြောမယ်ဆိုတာ ကြိုသိသားပဲ’

ကိုမ္မတ်တားက ဝင်၍...

‘မင်းနဲ့ယမင်းက အခြေအနေချင်းကွာပါတယ်၊ မင်း စိတ်
ဝင်စားနေရင် ချင့်ချင်ချိန်ချိန်လုပ်ပေါ့ကွာ’

ဖိုလပြည့်စာပေ

ဦးဖော့က...

‘ဟေ့ကောင် အချစ်မှာ မျက်စိမရှိတဲ့ ကောင်မလေးက ကြိုက်
နဲ့ ဒီမောင်နဲ့လိုက်ကိုလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ မောင်မောင် လိုက်သာလိုက်
မှာ ရရင်အမြတ် မရရင် အရင်းပဲ၊ လူပျိုဘဝဆိုတာ ဘုရင့်သမီးတော်
သည်း မှန်းနိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ’ မွတ်တားစကားနားထောင်ရင် မင်း ဖွတ်
ခြားပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

ကိုလူဘက စီးကရက်ခဲနေရာမှ...

‘ဦးဖော့ကြီးက မဟာသူဌေးမင်းနားမည်ကြီးနဲ့ ဝမ်းဝိုးတူးကမ်း
ဆီလိုရတယ်၊ မောင်မောင်က ပိတ်မသုံးနိုင်ဘူး၊ မတော် ယမင်းကို
ဆိုက်ကြီးလိုက်ပြီး မရခဲရင် နှစ်ခါပြန်အသည်းကွဲနေပါဦးမယ်ဗျာ’

ဦးဖော့ ပြန်ပြောရန်ပြင်ဆင် သန်းထိုက်က ဝင်၍...

‘အခြေအနေကွာတာတို့၊ ငွေရှင် ကြေးရှင်ခေတ်တို့ ကုန်သွား
ပြီး ဒီနေ့ခေတ်လူငယ်တွေက အချစ်နဲ့ဘဝကို ကိုယ်ထူကိုယ်ထလက်
အဓိကျကျ တည်ဆောက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားကြတော့တယ်၊ ဟိုတုန်းကလို
ဆိုတဲ့ပန်း အမြင့်စံပန်းကို တုံးခုလို မလှမ်းဝံ့တာတွေ ဘာတွေ နား
သည်တော့ဘူး၊ မမီရင် လောက်လေးနဲ့ပစ်ချကြမှာပဲ၊ အရေးကြီးတာ
သူချစ်ကိုယ်ချစ်ဖြစ်ဖို့ ဒီအချက်သာနှစ်ဦးနှစ်ဖက် ခိုင်မာရင်
အခွင့်အလမ်းစဉ်းစားခြားခြား သံကွန်ဒြာခုနစ်ထပ်ပဲကာတာ တစ်ဦးနဲ့
အစဉ်းရအောင် ပေါင်းကြမှာပဲ’

ဦးဖော့က လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို လက်ဖျောက်တီး
ဆိုက်ပြီး...

‘ဒါပဲ၊ ဒီခေတ်မှာ အချစ်ကအဓိကပဲ’

ကိုမ္မတ်တားက ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ အချစ်က အဓိကပဲဆို နှင်းလှဲရည်းစားနဲ့’

ဖိုလပြည့်စာပေ

ဘာလို့မောင်မောင့်ကို သစ္စာမဲ့ခဲ့တာလဲ၊ ဘာလို့ချမ်းသာတဲ့ ဝေယံလင် ခန့်ကို ဖုတ်ပူမီးတိုက် ရွေးချယ်ကောက်ယူလိုက်တာလဲ

‘နှင်းလဲ့ရည်နဲ့ယမင်းက မတူဘူးလေဗျာ၊ နှင်းလဲ့ရည်က မချမ်းသာတော့ ချမ်းသာကြည့်ချင်တယ်၊ ယမင်းက မဆင်းရဲဖူးတော့ ဆင်းရဲကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီလိုအာသီသမျိုးတွေ ရှိတတ်တာမို့ အချစ်က ပိုပေးရှင် ဘယ်အရပ်မဆို ရောက်အောင်သတ်မှတ်ပြီး သွားကြမှာပဲ’

သန်းထိုက်စကားအဆုံးမှာ ကိုလူဘက ထပ်ကျောလာပြန်ရင်

‘လူတိုင်း ချမ်းသာချင်တဲ့လူပဲ၊ ချမ်းသာနေရာက ဆင်းရဲကြည့်ချင်တာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောပါ သန်းထိုက် အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူးအင်မတန်ယဉ်လို့ကောင်းပါတယ်၊ အချစ်ဆို လက်တွေ့ကျကျ တည်ဆောက်ချင်ရင်တော့ ဆင်းရဲတဲ့အခြေအနေ ဒုက္ခနဲ့သောကတွေ ပေးလာရုံကလွဲပြီး ဘာမှထောက်ကူခြင်းမပြုနိုင်ဘူးဆိုတာ ယမင်း စဉ်းစားတတ်မှာပါ၊ ယမင်းလည်း ပညာတတ်တယ် ယောက်ပဲ’

ဦးဖောက ပေါင်ကိုလက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ပြီး...

‘အဲဒါပြောတာပေါ့ လူဘရ၊ မောင်မောင်ကလည်း ဘွဲ့ရ ပြီးရင် ယမင်းလည်း ဘွဲ့ရပြီးပြီ၊ ကျောင်းပညာတတ်လက်မှတ်နဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး စဉ်းစားတွေခေါ်တတ်နေကြပြီ၊ မှတ်ထား၊ အဲဒီလို ပညာတတ်တွေက အချစ်နဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်ဖို့ သတ်မှတ်ချက် ချပြီးရင် ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတော့ဘူး’

‘ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မယူဘဲ ကိုယ် အိမ်ထောင်လုပ်သားယာအောင် ထူထောင်တတ်ကြတယ်ကွ၊ ယမင်း ဆိုတဲ့ ကလေးမမှာ အဲဒီလိုအတွေးနဲ့ အဲဒီလိုခံယူချက်မျိုးရှိမှာပဲ၊ မောင်မောင့်ကို ရေလာမြောင်းပေးနေဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်က မဖြစ်

တော့၊ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုပြီး မောင်မောင့်အပေါ် စေတနာထားသလိုနဲ့ အကူအညီမပြုတာ မဟုတ်လား’

‘ဟာဗျာ... ဦးဖော၊ အဲလိုဘော့ ကျွန်တော့်ကို မစော်ကားနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က မောင်မောင့်ကို ညီတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်လို့ ဝယ်စေတာ အမှန်နဲ့ ချင့်ချိန်တတ်အောင် လမ်းညွှန်ပြောပြနေတာ ပဲ’

‘မတော် မောင်မောင်အသည်းနှစ်ခါကွဲရင် ခင်ဗျားတို့ ဝယ်လိုပြန်အလျော်ပေးနိုင်မှာလဲ၊ မီးကိုမလောင်ခင်တားရသလို အချစ် ကိုမဖြစ်ခင်က တားရတယ်၊ အေးပေါ့လေ၊ ကျုပ်နဲ့မွတ်တားရဲ့စေတနာ ကတည်း တစ်မျိုးထင်နေကြရင်လည်း ကျုပ်တို့ဒီနေ့ကစပြီး ဘာဝေဖန် နှုတ်မှ မပေးတော့ပါဘူး’

‘မင်းအမြင်မှန်ရလွယ်သားပဲ လူဘ၊ ကိုဖောဆိုတာ မင်းတို့ အဖွဲ့ခင်အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက အချစ်သင်ခန်းစာကို အိမ်က ဘာသာအနေနဲ့ သင်ယူလာခဲ့တဲ့ကောင်ပါ၊ မင်းတို့သိမြင်တာ အတိအကျ တစ်ယူဇနာလောက် ပိုသိမြင်တယ်ကွ၊ ငါလောင်းရတယ် မောင် မောင် ဇွန်ပဲနဲ့လိုက်ရင် ယမင်းပြန်ကြိုက်လာမှာ ကျိန်းသေပဲ’

သန်းထိုက်က ကိုလူဘလက်ထဲမှ စီးကရက်တို့ကို လှမ်းယူ သောက်လိုက်ပြီး...

‘ကျွန်တော်တော့ ဒီလောက်မတွေးမိဘူး၊ စိတ်ပြေလက် ပျောက် အစားထိုးတဲ့အနေနဲ့ မောင်မောင့်ကိုတွဲချင်လို့ လမ်းခင်းပေး တယ်ပဲ အင်အေးတယ်’

‘ဟကောင်ရ... ယမင်းက သူ့စိတ်နဲ့ မကြည့်ဖြူရင် ဘယ် နည်းမှ တွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ ထွေလီကာလီမိန်းမစားမျိုး တည်းမဟုတ်ဘူး၊ စကားကို ပက်လက်မှောက်နဲ့ ပြောပြီး လှည့်စား

ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ညဉ့်ဆိုး ဆိုးတဲ့သူမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရင်ထဲက တကယ်လက်ခံမှ တကယ်ဆက်ဆံတဲ့မိန်းမမျိုးကွ၊ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ လောင်းမယ် ပြောတာပေါ့’

သန်းထိုက်က စီးကရက်မီးခိုးတွေ့ အကွင်းလိုက်မှုတ်ထုတ် လိုက်ပြီး...

‘မလောင်းပါဘူးဗျာ၊ ယမင်းအနေနဲ့ စိတ်ဖြေရာကို တခြား ယောက်ျားလေးတွေအစားထိုး ဖျော်ဖြေတွဲလည်းရတယ်၊ အတည် သဘောနဲ့ သတ်မှတ်တဲ့လို့လည်းရတယ်၊ မောင်မောင်ကိုလာတဲ့ဟယ် ဆိုတာ ဘဝတူချင်းမို့ ကိုယ်ချင်းစာနာသနားစိတ်နဲ့ ဦးစားပေးတွဲတာနဲ့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တခြားလူတွေထဲက မရွေးချင်တာ အဲဒီအကြောင်း ကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်၊ ငြိမ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဟာ သိပ် ထူးဆန်းတာတွေ အနည်ထိုင်လျှို့ဝှက်သိုသိပ်ထားလို့ပဲဖြစ်လိမ့်မယ် လှုပ်ရှားနေတဲ့မိန်းမမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ အနည်လို အကြောင်းအရာ တွေနဲ့ ဘောင်ဘင်ခတ်ပြီးနေတာပဲ’

ကိုလူဘက ဝင်၍...

‘သန်းထိုက်ပြောချင်တာက ရေရှင်ထက် ရေသေက ပို ကြောက်ရတယ်၊ ရေမကူးတတ်တဲ့ လူအတွက် ရေသေဟာ သေလမ်းပဲ ရေကူးတတ်သူတွေအဖို့မှာတောင် ရေသေဟာ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ အခွင့် အလမ်း အတော်လေး နည်းပါးတတ်တယ်၊ မောင်မောင်က ရေကူး ချန်ပီယံလည်းမဟုတ်ဘူး’

‘ပိုဆိုးတာက သာမန်ရေကူးသမားလောက်လည်း ယက်ကန် ယက်ကန် မလုပ်တတ်ဘူး၊ ပိုသာဆိုးတာက လုံးဝရေမကူးတတ်ဘူး ဗျာ၊ အခုအဖြစ်က ဦးဖော့ကိုယ်တိုင် မောင်မောင်ကို ရေသေအိုင် တွန်းချလိုက်သလို ဖြစ်နေပြီ’

‘မင်းအမြင်မှန်မရသေးပါလား လူဘ၊ အကြောင်းတရား ခိုင်လုံ တဲ့ ဥပမေယျတွေဟာ လက်တွေ့အခြေအနေနဲ့ အမြဲတမ်း အောင်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ယမင်းဟာ တည်ငြိမ်တယ် ပြောရုံနဲ့ ရေသေအိုင်လို့ ဆင်စားနိုင်သလား၊ ယမင်းနဲ့ချစ်သူဖြစ်ဖို့ မောင်မောင်ရေကူးချန်ပီယံ ဖြစ်နေစရာမလိုဘူး၊ မင်းတို့တင်စားပြောချင်တာ ငါသိတယ်၊ ရေကူး အတတ်နဲ့ တူတဲ့ချစ်တတ်တဲ့ ပညာရပ်ကို မောင်မောင် မတတ်သေးဘူး ဆို့ မင်းတို့ ဆိုချင်တာပဲ’

‘ဒီမှာ အချစ်ဆိုတာ ဗီဇအသိကနေ အခြေခံလာတဲ့ ရင်ခုန်သံ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘယ်သူမှ သင်ကြားစရာမလိုပဲ လူသားတိုင်း ချစ်တတ် ကြပါတယ်၊ အချစ်မှာ ပညာမလိုဘူး၊ ရိုးသားစစ်မှန်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ အချစ်မှန်ရင် ဘယ်လိုမာန ဘယ်လိုပယောဂမျိုးမှ မတောင့်ခံနိုင်ပါ ခူးကွ၊ ငါက မင်းတို့လို လေဖန်းဒန်းစီးစိတ်ကူးနဲ့ ပြောတာမဟုတ် ခူး’

‘လက်တွေ့ကျကျ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ပြီးမှ ပြောတာ၊ ငါယူတဲ့ အိမ်မတွေကို ကြည့်၊ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်နာလို့ တစ်ပင်မကောင်း သို့ ပြောင်းပြောင်းပြီး အပင်သစ်ထူခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲဆို တာ မင်းတို့အသိသားပဲ၊ ကဲ... ငါစကားလောက် လက်တွေ့ကျတဲ့ စကားမျိုးမင်းတို့မှာ ရှိသေးတယ်ဆိုမှ ဆက်ပြီးစကားပြောကွာ’

ဦးဖော့ ခပ်မော့မော့စကားကြောင့် ဦးဖော့လောက် မစွဲရှာကြ သော သင်္ကေတသားတွေ လေလုံးမထွားရဲကြတော့။ တစ်ချိန်လုံး ဟော ပြောနေသမျှကို ကောင့်တောင့်ကြီး ရုပ်၍ နားထောင်နေရသော ဟော ပြောခုံကြီးလို သူနေပေးနေရ၏။ သန်းထိုက်က စကားဆက်ရန် အကွပ် အတည်းတွေနေသဖြင့်...

‘ကာယကံရှင်က ဘာမှဝင်မပြော၊ ကျွန်တော်တို့ဘေးအမြင်

က ဝင်ပြောရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို၊ ကဲ... ဦးဖော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဒီ
မောင်ကြီးကိုလည်း ဘယ်လိုသဘောရပြီး ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်မယ် ဘယ်
သူစကားကို လက်ခံမယ်ဆိုတာလေးတွေ မေးမြန်းကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ့

သူ့ဘက်လှည့်လာသော စကားမို့ ယောက်ယက်ခတ်နေသော
အတွေးများကို သူပြန်စုစည်းနေစဉ် ဦးဖော့ အသံဝင်လာ၏။

‘သူတို့ကတော့ မင်းရဲ့အဆုံးအဖြတ်နဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် မူတည်
နေပြီတဲ့၊ ကဲ... မောင်မောင် ကြိုက်တဲ့ဘက်လက်ညှိုးဖောက်ပြီး
မင်းသဘောကို ဖွင့်သာပြောပြပေတော့’

သူ အားလုံးမျက်နှာကို အကြည့်တစ်ချက်တည်းနှင့် ဖတ်လိုက်
၏။ ပြီးမှ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို သူပြန်ပွတ်ပြီး ယမင်းလက်မောင်းသား
လေးတွေကို ဖေးမကိုင်တွယ်ခဲ့တာ ပြန်တွေးမြင်လာ၏။ ထိုနှင့်တပြိုင်
နက် အရောင်မှိန်သော သူ့ဘဝထဲမှာ မူးဝေလူးပျာနေမည့် ယမင်းရုပ်
သွင်ကို စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်တွေးမြင်မိပြန်၏။ သူ ‘ကျွတ်’ ခနဲ စုတ်
သပ်လိုက်ပြီး...

‘ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အဖြေတော့ရှိတယ်၊ ခက်တာက ဘယ်
လိုအသိဗေဒမျိုးနဲ့ ဖွဲ့စပ်ထားတဲ့ အဖြေတစ်မျိုးဆိုတာကို ပြန်ပြီးရှင်းပြ
စရာ ဘာသာစကားမရှိဘူး’

တစ်ဝိုင်းလုံးထဲမှ အပြစ်မြင်သော မျက်လုံးတွေ ပြေးဝင်လာ
၏။ သူ့အဖြေအပေါ် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဘဝင်ကျလိမ့်မည် မထင်။
ယုတ်စွအဆုံး ထိုအဖြေအတွက် သူကိုယ်တိုင်ပင် ဘဝင်မကျ။

နေနဲ့ညဟူသည် ကူးပြောင်းစမှာ ထိတွေ့ခွင့်ရပေငြား ဘယ်
သောအခါမှ တစ်ထပ်တည်းကျခွင့်မရှိဆိုတာ သူတွေးမိပါသည်။

ယမင်းက ‘နေ’

‘သူက ‘ည’

အကယ်၍သာ အိပ်မက်အသွင်အလား။ တစ်ထပ်တည်းကျ
သောအကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးရှိလာခဲ့လျှင် သာဓကအားဖြင့်...

ဝင်ရိုးစွန်းဒေသ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မမှောင်တဲ့ကာလ။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မလင်းတဲ့ဒေသ။

သာဓကအားကိုးဖြင့် ယမင်းရင်ခွင်တံခါးကို သူသွားခေါက်

ကြည့်ချင်၏။

ယမင်းက သူမ အနီးနေခွင့်ကို ကျင့်သားရရုံမက စွဲလမ်း
အောင် ဆွဲပြီးခေါက်ထားလိုက်လေပြီ။ သူ့မှာ မရိုးမရွှေဝေဒနာ
သောကျားကြိုက်၍ စိုက်စိုက်လာရပါလေသည်။

‘ယမင်း’

အတွင်းကောင်တာစားပွဲမှာ ရွှေထည်တချို့နှင့် စာရင်းတိုက်
ရာမှ ယမင်းမော့ကြည့်လာ၏။ အံ့အားမသင့်။ ခံစားမှုကင်းလွတ်
မျက်နှာဖြင့် ပြန်ကြည့်နေဆဲ။

‘ကျွန်တော် ရွှေလာဝယ်တဲ့လူတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဧည့်သည်
ဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတာပါ’

‘ထိုင်လေ’

‘ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီလား’

‘မဟုတ်တာတွေတဲ့အကိုင်ပဲ၊ အလုပ်တွေပုံနေလို့ခုတလော
မှာ လူကျနေတာလဲ သူ့မြင်ရမှာပေါ့’

‘အကယ်၍ ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ကွက်စရာ ကျွန်တော်
ပြောမတတ်လို့ စိတ်ပျက်စရာများရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော့်စေတနာကို
အားပြုပြီး’

ယမင်းထံမှ ရယ်သံတစ်စထွက်ပေါ်လာ၍ သူ့စကားရပ်တန့်
၏။

‘ကိုမောင်မောင်ပြောမှ အထူးအဆန်းစကားတွေ ကြားဖူးနားဝ
တာတယ်၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲရှင်၊ ယမင်းဖြင့် ဘာဆိုဘာ
ထင်မိပါဘူး၊ တကယ်ပါ’

‘ယမင်းကို ကျွန်တော်ပိုပြီး နားလည်လာတယ်၊ ယမင်းရင်ထဲ
ကြည့်လည်း တချို့အကြောင်းအရာတွေ ကျွန်တော် သိနေတယ်၊
ပါလေ၊ ယမင်းစိတ်ခုစရာမရှိဘူးဆိုရင်လည်း နေပါစေပေါ့၊ အခု

အခန်း(၁၅)

သုံးရက်တိတိ။ ယမင်း သူ့ကို သတိပြုမိရုံပင် ကြည့်မလာ
တော့။ သူ့ဆိုင်သို့ လူကြုံနှင့် စာအုပ်အပ်၏။ လူကိုယ်တိုင်ရောက်
လာဖို့ အရေးမှာ ပိုသာဝေးကွာ။ သူစောင့်ကြည့်သည်။ ကြည့်ပြီး
စောင့်သည် မထူး။

တဟူးဟူးနှင့် သက်ပြင်းချပြီး ယမင်းနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့စဉ်
သူစေတနာနှင့် သတိပေးလိုက်သော စကားမှာ ယမင်းအတွက် ရင့်သီး
ခါးသက်စရာဖြစ်သွား၍ ယမင်းမလာခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ လှမ်း
မကြည့်မိအောင် ယမင်း အထူးသတိထားနေပါလိမ့်မည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နေထိ ထိုင်မသာကြီးဖြစ်လာ၏။ ယမင်းထံမှ
စိမ်းသောဟန်ကို သူ ရင်ပြန်မလှန်ရဲ။ ဆန္ဒစွဲသည်အထိ ယမင်းပြုစား
မှုမှာ သူ အလူးအလဲပြာဝေချင်လာ၏။ ယမင်းအပြုံးစတွေ သူ့မျက်လုံး
ထဲ ထင်ထင်စွဲနေ၏။

သူ့ရင်ဘတ်ကို တစ်လွှာချင်း ခွာကြည့်လျှင် ယမင်း၏ ခပ်
တည်တည်မျက်နှာလေးရှိနေပေလိမ့်မည်။ မဖြစ်။

ကျွန်တော်လာတာ ယမင်းကိုတွေ့ချင်လို့၊

‘အခုတွေ့တော့’

ယမင်းက ခပ်ရဲရဲစကားကြောင်းလမ်း၏။ သူ မရဲ၍မဖြစ်
တော့။

‘ဒီလိုထိုင်မယ်၊ ဒီလိုကြည့်မယ်၊ ဒီလိုစကားတွေပြောချင် တယ်
အဲဒါ ကျွန်တော်တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒပဲ’

‘ဒီလိုထိုင်တာ ရပါတယ်၊ ဒီလိုကြည့်တာ နည်းနည်းဆို
သလားလို့၊ ဒီလိုစကားတွေဆိုတာက တောင်းပန်နေတဲ့စကားတွေထဲ
ပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေမှာမျိုးလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ခပ်ရဲရဲပြောချင်တဲ့စကားတွေကိုပြောမှာ’

‘ကိုမောင်မောင် အရင်လိုမဟုတ်တော့သလိုပဲ၊ အမူအရာနဲ့
လေသံက လူပျိုပေါက်ကလေး ဆန်နေတယ်နော်’

‘ကျွန်တော် လူပျိုရယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ လူပျိုဟိုင်း မဖြစ်
သေးပါဘူး’

ပေါ့ပေါ့လုပ်လုပ်ရယ်သံ ယမင်းထံမှ ကြားလိုက်ရ၏။ ဆိုင်
ထဲမှာ လူရှင်းနေ၏။ ဝယ်သူကျပါးချိန်။ ယမင်း၏မိဘနှစ်ပါးမှာ
နေ့လယ်နေ့ခင်းပိုင်း အိမ်ပြန်အနားယူတတ်၏။ သူက...

‘ယမင်းအသွင်ကလည်း တကယ့်အပျိုဖြစ်လေး သဘောကျ
ပြီး ရယ်မောနေသလိုပါပဲ’

‘ဒီကလည်း အပျိုစင်လေးပါနော်၊ မဂ္ဂဇင်းမဟုတ်ဘူး’

ယမင်းပြန်နောက်၍ သူ ရောယောင်ရယ်ပြလိုက်ရသေး၏။
သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုက ဒီဂရီအတက်အကျ မြန်နေ၏။
လက်ဖဝါးတွေပင် နွေးလိုက်အေးလိုက် ရင်ဘတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ခါပြီး
တုန်ချင်လာ၏။

‘အချစ်ကို ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ ကိုယ်စားပြုလို့ရသလားဟင်’
မထင်မှတ်စဉ်မှာ သူမေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ယမင်း စဉ်းငယ်

■ အံ့အံ့အားအားလေးဖြစ်သွားပြီး...

‘မသိဘူးလေ’ဟု ပြန်ဖြေ၏။ သူက အင်္ကျီအိတ်မှရာကျော်
တန်သော ပန်(လ်)အသင်းကလေးကိုဖြုတ်ပြီး...

‘ဒီပန်(လ်)လေးဟာ တန်ဖိုးတော့ မရှိပါဘူး၊ ထောင်သောင်း
သိန်းသန်းလည်း မတန်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘောပန်(လ်)လေးကို ကျွန်တော်
ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ခံစားမှုတွေမဲ့ ပညတ်လိုက်တယ်၊ ဒါ အချစ်၊ ဒီ
ဘောပန်(လ်)လေးဟာ အချစ်ဖြစ်သွားပြီ၊ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးက အချစ်နဲ့
တူတဲ့ ဒီဘောပန်(လ်)လေးကို လက်ခံမယ့်သူရဲ့ သတ်မှတ်တန်ဖိုးထား
မှုအပေါ်မှာပဲ မူတည်မိမ့်မယ်’

သူ့စကားကို ယမင်းလုံးစေ့ပတ်စေ့နားထောင်ရင်း စဉ်းစား
သွား၏။

‘ယမင်းက လက်ဝတ်ရတနာတွေကို တွက်ချက်ကြေးဖြတ်
တဲ့နေရာမှာ တတ်ပွန်လိမ့်မကွမ်းကျင်တယ်၊ ကျွန်တော်ဘောပန်(လ်)
လေးကို တန်ဖိုးသတ်မှတ်ပေးပါလား’

သူက ယမင်းရှေ့သို့ ဘောပန်(လ်)လေး အသာစွာပေးလိုက်
၏။ ယမင်းမျက်နှာပေါ်မှာ ဆေးရောင်စုံ စာဖျတ်ဖျတ်ဖြာစေသွား၏။

‘ဒီဘောပန်(လ်)ကို ရောင်းဖို့လား၊ ယမင်းက ရွှေထည်လက်
ဝတ်ရတနာအကြောင်းပဲ နားလည်တာ၊ ဒီဘောပန်(လ်)အကြောင်းမှ
နားမလည်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြေးသတ်မှတ်ပေးနိုင်မှာလဲ’

သူဝေ့၍ ခွေ့သလို ယမင်းခွေ့၍ ပြန်ဝေ့သွားတာများလား။
သို့မဟုတ် အခြေအနေခြားနားသော ဘဝနှစ်ခုကို ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်
ဘူးလို့ လှည့်ဖြေပြောလိုက်တာလား။ သူရင်မောပြီး စောချွေးသွေ

စေးကပ်လာ၏။ စိုးရိမ်မိတ်က ငယ်ထိပ်မှာ နေရာယူလျက်။

‘ဘာမှပြန်လည်ရယူလိုမှုမပါဘဲနဲ့ ဒီဘော့ဟန်(လ်)လေးက ယမင်းဘဝအတွက် အမှတ်တရအဖြစ် ပေးခဲ့ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်အဖေ အနေအားလုံးကို နားလည်လိုက်ပါပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်လုပ်သင့်တာက ကျွန်ဟော့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး’

သူလှည့်ထွက်စဉ် ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်သွားမိ၏။ စိုးရိမ်မိတ်က ငယ်ထိပ်ပေါ်မှာ ချော်ရည်ပူလောင်းချလိုက်သလို သူ့မျက်နှာနှင့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထူပူပြင်းပြသွား၏။ ထိုစဉ်နောက်မှ-

‘ကိုမောင်မောင် ရည်းစားစကားကို ပညာသုံးပြီးပြောသွားတာ ယမင်းသိပါတယ်၊ သတ္တိနည်းတယ်ခေါ်မလား၊ အရှက်ကြီးတယ်ခေါ်မလား၊ များသောအားဖြင့် မိန်းမတွေဟာ အဲဒီလိုစကားမျိုးကို သဘောကျသူရှားပါတယ်၊ ကိုယ်ချစ်တာကို ချစ်တယ်လို့ မပြောရဲတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အချစ်ခံရတဲ့မိန်းကလေးက ဘယ်နေရာမှာ သွားအားကိုးမလဲ၊ အဖြေအတွက် မစဉ်းစားခင်က အနုတ်လက္ခဏာပြနေပြီလေ၊ ယမင်းပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား ကိုမောင်မောင်’

‘ယမင်းရဲ့အရှိန်အဝါ ဘေးတွေမိုးထားတဲ့အောက်က ရင်ထဲမှာ တာမဖြစ်သာလွန်းလို့ လျှောက်လဲဝန်ခံရတဲ့အခါ တဲ့တိုးပြောရင်တောင် ရိုင်းပျစော်ကားလွန်းတယ်ထင်ချင်ထင်တတ်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ထားရင်လည်းနေ၊ သတ်ရင်လည်းသေရမယ့်အရေးကို ပြေးတွေ့ပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့သဘောပါ ယမင်းရယ်’

ဆိုင်ဝ ရှိုးကော်ဇာမှာ သူရပ်၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ဝတွင်းစားပွဲမှာ ထိုင်နေဆဲဖြစ်သော ယမင်းက သူ့ဘော့ဟန်(လ်)လေးကို ကောက်ယူပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၏။ နှိပ်ကြည့်သည်။ ရေးခြစ်သည်။ ပြီးမှ မျက်ခုံးလေးပင့်မပြီး...

‘ဒီဘော့ဟန်(လ်)ကို ယမင်းဈေးဖြတ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ တန်ဖိုးဆုံးကို အရှင်ထားမယ်၊ အသေ သတ်မှတ်မထားဘူး၊ ယမင်း ဒီဘော့ဟန်(လ်)ကို လေ့လာကြည့်ရှုစစ်ဆေးရင်းနဲ့ ပိုပေးသင့်တယ်ဆို ဆပ်တိုးပေးမယ် ဘယ်လိုလဲ’

‘ပေးပါ၊ ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခံယူမယ်’

‘၁၃ ဆိုရင် ကံဆိုးတဲ့အဖြေနော်’

‘ယမင်း သဘောအတိုင်းပေါ့’

‘ခု လောလောဆယ်ပေးနိုင်တာ ၅၈ တိတိ’

အဖြေရနိုးနိုးဖြင့် သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ပွတ်လော့ဆူညံနေခဲ့၏။ အချစ်နှင့်အမုန်းကြားမှ (၅၈)မေတ္တာကို ရည်ညွှန်းသတ်မှတ်လိုက်သောအခါ သူလျှာအလိပ်လိုက် ထွက်မကျသွားအောင် မနည်းထိန်းထိုင်ရ၏။

‘ယမင်းထပ်တိုးပေးလာမဲ့ ကိန်းဂဏန်းဟာ ၉၇၂ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတော့မှာပေါ့’

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုမောင်မောင်’

‘ဘာများလဲ’

‘ဒီဘော့ဟန်(လ်)ကို ယမင်းအသေအချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုလို့ တန်ဖိုးမရှိဘူးဆိုရင်လည်း ၁၃ ဂဏန်းထိကျဆင်းသွားအောင် နှုတ်ပစ်ပျက်နိုင်တယ်နော်’

ယခုတစ်ကြိမ်ဖြင့် သူ့မျက်နှာတစ်ဖက်လွဲပြီး ဂျင်းကာရေးလို ချာကြီး အလိပ်လိုက်ထွက်ကျသွားမိ၏။

အခန်း(၁၆)

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရင်ခုန်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူ
ကိုမှ ဖွင့်ဟမတိုင်ပင်သင့်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။ သိုသိပ်လျှို့ဝှက်
တတ်သော ချစ်ခြင်းမှာ အခက်အခဲအတားအဆီးနှင့် အန္တရာယ်ကင်း
ရှင်းနိုင်၏။ သို့တိုင် သူ ယမင်း ဆိုင်သွားခဲ့ခြင်းအပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်
ရှိ စပ်စုတတ်သူများက အမျိုးမျိုး တွေးခေါ်ပြီး ပြောဆိုကြသံတွေ...

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ခြေပုန်းခုတ်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ အခြေ
အနေလွှတ်ကောင်းနေပြီနဲ့တူပါတယ်’

‘လင်းစမ်းပါဦးဟ၊ ငါ့လူရ၊ တို့ကို ဒီလောက်လျှို့ဝှက်နဲ့
မကောင်းပါဘူး၊ မင်းပြောလို့ တို့ သရေကျရင် ကုသိုလ်ရချင်ရမ
မှာပေါ့’

‘ကောင်မလေးကလည်း တို့ရက်စရာမရှိအောင် ဥနေတာပဲ
မောင်မောင်နဲ့တောင် သိပ်မလိုက်ဖက်လှပါဘူး၊ ရွှေဆိုင်မထိုင်ဘဲ
မင်းသမီးလုပ်စားရင် ဖြစ်လျက်သာနဲ့ ဘာလို့ ရွှေဆိုင်ထိုင်နေရသလဲ
မသိဘူး’

‘အိုက်တင်ပေးရဦးမှာပါဟ၊ ငါ့ကောင်ရ... မောင်မောင်...

အနုပညာအချစ်တတ်ကြမ်း

ဘာလားတာကို အားပေးရမှာပေါ့ကွ၊ မလိုက်ရအောင် ဆင်နဲ့ဝက်ဖြစ်
တာမှမဟုတ်တာ’

‘တော်ကြစမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မတော့ သူတို့တစ်ခုခုတော့ တစ်
ခုဖြစ်နေကြပြီပဲ ထင်နေတယ်’

‘ဘာတစ်ခုခုလည်း မတင်ရွှေရဲ့’

‘ငါမသိလို့ တစ်ခုခုလို့ပြောတာပေါ့ဟဲ့ ငတုတ်ကြီးရဲ့’

‘ဟေ့တိတ်စမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို နင်တို့စကားရည်
ထဲပြိုင်ပွဲလုပ်ဖို့ စတိတ်ခုံဆင်ပေးထားတယ်များ မှတ်နေသလား၊ သူတို့
ဘာသာ လူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ နင်တို့အမှုမပါဘူး၊ ဘာလဲ ဈေးထဲ
ဒက်ခနဲ တစ်ခုခုဖြစ်လိုက်တာနဲ့ နင်တို့ပွတ်လောထအောင် ဝေဖန်
တာတာပဲ’

‘မဲလုံးမတို့ရော ပါသလား ဦးလေးဖော့’

‘အဟဲ... နင်ကတော့ ခြင်းချက်ပေါ့’

‘အဲဒါ ရှင့်မယားမို့လို့ ခြင်းချက်ထားတာလားတော်’

‘ဟာ... ဒီမတင်ရွှေ ပြောရတယ်လက်ပေါက်ကတ်ပါလား’

‘တော်ကသာ ကပ်နေ၊ မဲလုံးမက သဘောကျလို့ လက်ဖက်
ရည်တောင် သီးနေပြီ၊ ရယ်လိုက်ပုံများ မိချောင်းကြီး ပါးစပ်ဖြထား
သလိုပဲဟေ့’

‘တိုးတိုးပြောစမ်းပါ မတင်ရွှေ၊ အခု ငါယူထားတဲ့မိန်းမလေး
ငယ်ငယ်လေး၊ သဝန်တိုတတ်တယ်၊ နင်လုပ်တာနဲ့ အိမ်ကျ
သန့်ပွဲကျင်းပနေရဦးမယ်’

‘ယမင်းမိဘတွေက မောင်မောင်နဲ့ သဘောတူကြပါ့မလား’

‘အဲ့... တို့တော့ မထင်ပေါင်’

‘ဒီမှာ ကန်းစွန်းရွက်ကြော်ဆိုတာ လူတွေအတွက် ခိုက်တာပေါ့

ပါဗျာ၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာလည်း လူ့လောကအတွက် မရှိရင်မဖြစ်
တဲ့ ချဉ်ခြင်းရသာတစ်မျိုးပါပဲ။ ကြက်ဝက်ပုစွန်မှ အရသာအာဟာရ
ရယ်လို့ထင်ပြီး အခေါင်းကျယ်အတွေးမျိုးနဲ့ ဘေးမထိုးစမ်းပါနဲ့။

‘အောင်ကျော်နဲ့ အောင်မော်တို့က လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟေ့၊
မောင်မောင်တို့ ဘယ်လောက်တောင်ပေးကျွေးထားသလဲတော့ မပြော
တတ်ပါဘူး။ မောင်မောင်နဲ့ယမင်းတို့ဖြစ်သွားလို့ ညားမယ်ဆိုရင် တောင်
ခိုးပြေးမှပဲဖြစ်လိမ့်မယ်အော့၊ အဲခါကျ ကိုအောင်ကျော်ကြီးတို့ အထုပ်
လိုက်ထမ်းပြပါလိမ့်မယ်တော်’

‘နားပူလိုက်တာကွယ်၊ သူတို့ချင်း ညားသွားလည်း တို့များ
စားရတာပေါ့၊ မောင်မောင်က စေတနာကောင်းရှာပါတယ်၊ ယမင်းတို့
ကလည်း ရွှေရှိငွေရှိဆိုတော့ လက်ဖွဲခြင်းသည်းခံပါဖြစ်မှာသေမှာ တယ်၊
တို့တွေပျော်ပျော်ပါးပါး ဝိုင်းကူမယ်၊ အားရပါးရ စားကြမယ်၊ ပိုတာ
အိမ်ထည့်သွားရင် တစ်နေ့စာဝမ်းရေးတောင် သက်သာဦးမယ်’

‘ဒေါ်ကပ်စီးကြီးကတော့ နေရာတကာ ကပ်ခွာဖို့ပဲ စဉ်းစား
တယ်၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က မောင်မောင်နဲ့ ယမင်းကို ရမရ ဝိုင်းငြင်း
နေကြလို့ လောင်းကြေးထပ်စီနီခေါ်ရမယ့်ကိန်းဆိုက်နေပြီ’

‘ဟေ့... နင်တို့တစ်တွေက မောင်မောင်ကြီး နောက်မှာထား
ပြီး အတင်းတုပ်နေကြပါလား၊ ဒီကောင်ကြီးမို့ ပန်းပဲဖိုက ပေတုံးကြီး
လို နားထောင်ပြီး လှိုမ့်ခဲနေတယ်၊ ငါဆို ထ၊တုပ်ပစ်လိုက်ပြီ ဟင်း...’

‘အယ်တော်... မောင်မောင်နောက်မှာ ရောက်နေတာလည်း
လှည့်မကြည့်လို့ တို့မသိရ’

‘ခမျာ အားနာစရာကြီး’

‘သူကလည်း အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ တိတ်တိတ်ကလေး
ထားနားထောင်နေတာကိုး၊ ဒီတော့ ရင်ထဲရှိတာ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း
ခွင့်ကြတာပေါ့’

‘ကိုမောင် စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ၊ ကိုမောင်ရှေ့တင်ပြောလည်း ကိုမောင်
ထဲ အေးဆေးပါပဲ၊ ဟုတ်ဟယ်နော် ကိုမောင်’

‘မောင်မောင်ရေ... ဒီပြောတဲ့ သူတွေထဲမှာ အကဲဆုံးက
တောင်ရွှေပဲ’

သူ ထရပ်လိုက်၏။ အားလုံးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ရပါတယ်၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေရင် ဒီလိုဝေဖန်မှုပုံစံ အမျိုး
မျိုးကတော့ နည်းလမ်းအဖုံဖုံနဲ့ ရှိနေကြမှာပါပဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုး
ပါဘူး၊ သဘောရှိသလိုသာ ဆက်ပြောကြပါ၊ ဒီလက်ဖက်ရည်လေး
သောက်လို့ ကုန်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဆို ပြန်သွားမှာပါ၊ လူသတင်း
ထုချင်းဆောင်၊ ဖုန်းသတင်း လေညှင်းဆောင်တဲ့၊ ဖုန်းခင်းကြီး ငြိမ်
သက်နေရင် ပျင်းစရာကောင်းသွားမှာပေါ့’

သူပြောပြီး လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်
၏။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး လှည့်အထွက် မတင်ရွှေမျက်နှာကြီးကို
အမှတ်မဲ့ လှမ်းတွေ့၏။ မတင်ရွှေကြောင်ကြည့်နေရာမှ ဆက်ခံအား
နာပါးနာရယ်၏။ မတင်ရွှေကို သူ နောက်ဆုံးစကားလှမ်းပြောပြီး
ဆိုထဲက ထွက်လာလိုက်၏။

‘မရယ်နဲ့ မတင်ရွှေ၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာ’

ဈေးအပြင်လမ်းမပေါ် ဖြတ်အတက်မှာ မိုးသားတွေ ရှစ်ခွင်
ခိုင်းညှိနေ၏။ လျှပ်ရောင်စီးကြောင်းတွေ လင်းခနဲ အက်ကျပြယ်ပျောက်
ထစ်ချုန်းသံနောက်ကောက်မည်လာ၏။ ‘ချိန်း၍မရွာသောမိုး’ လေလည်း။

မိုးဖြူမစဲ၊ မိုးမည်းမရွာ။ မိုးမည်းမရွာ ဖြစ်လေမလား။

သူမော့ကြည့်ရာ ကောင်းကင်လေးအပေါ် အားလုံးစဉ်းစား
တွေးတောနေရစ်ကြလေပြီ။

‘ယမင်းတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောဖို့သင့်
တဲ့နေရာဟာ ဒီနေရာပဲ’

‘ဒါ စုံတွဲတွေအလာများတဲ့ ကန်စောင်းနော်’

‘ယမင်းနဲ့ ကိုမောင်မောင်လည်း ရိုးရိုးသားသား စုံတွဲတစ်တွဲပဲ
မဟုတ်လား’

သူခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးနေလိုက်၏။ ဈေးပိတ်နေလေးတစ်နေ့
ကိုစောင့်ရသည်မှာ တစ်နှစ်လောက်ကြာသည်ထင်လာ၍ ယမင်းတို့
အိမ်ရှေ့မှာ ယမင်းမိဘတွေ မရိပ်မိအောင် ရစ်သီဝေပဲလုပ်နေခဲ့မိ၏။
အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ယမင်းသူ့ကို လှမ်းမြင်ပြီး အပြင်ကိုအဖော်တစ်ယောက်
နှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ကာ မျက်လုံးလေးဝင့်ခနဲ ကြည့်ပြီး မျှားခေါ်
လာခဲ့သည်။

လူရှင်းသော လမ်းမပေါ် အရောက် ကိုမောင်မောင်နဲ့ အေး
အေးဆေးဆေး စကားပြောစရာရှိတယ်။ ခဏလိုက်ခဲ့နိုင်မလားဟု
ခေါ်၍ သူခေါင်းညိတ်ခဲ့၏။ ပြီးလျှင် ယမင်းက အငှားယာဉ်တစ်စီးကို
တားပြီး အဖော်ကောင်မလေးကို ရှေ့ခနဲတင်ကာ သူနှင့်တွဲစီးလာခဲ့
၏။

ချစ်သူများ ဆုံမှတ်ဖြစ်သော ကန်ရေပြင်အစပ်တစ်နေရာမှာ
ကားကိုရပ်တန့်ခိုင်းပြီး ဆင်းနေလိုက်၏။ အဖော်ကောင်မလေးကို
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လမ်းလျှောက်ခိုင်းထားပြီး သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်း
ကန်စပ်မှာ စကားရပ်ပြောဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

‘မကြာခင်မှာ ကိုမောင်မောင် သတင်းဆန်းတစ်ခု ကြားရ
သိမယ်။ ဒီသတင်း ဆိုးသလား ကောင်းသလားဆိုတာကိုတော့
ဆက်ခံနာယူသူရဲ့ ခံစားမှုအပေါ်မှာပဲ မူတည်နေလိမ့်မယ်’

‘ဘာသတင်းလဲ၊ ယမင်းကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့’

‘မဟုတ်ဘူး ကိုမောင်မောင်ရဲ့ အဆက်ဟောင်းကြီးနဲ့ပတ်
သက်တဲ့သတင်းကို ကြားရမှာ၊ ယမင်းရဲ့ အဆက်ဟောင်းကြီးနဲ့လည်း
သက်သွယ်နေတယ်ဆိုပါတော့’

‘သူတို့ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ’

‘သူတို့ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဟော့မယ်’

သူ အံ့သြမှုကို အသံပင်မထွက်နိုင်။ ယမင်းက တစ်ဖက်
အိမ်စပ်ကို မျက်ဝန်းကျဉ်းပြီး မျှော်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆက်တွဲ
မဟာ။ သူ အမေးကို ငဲ့လင့်၍လား။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့လည်း မသိဘူးနော်’

သူ့စကားကြောင့် ယမင်းပါးပါးလေးမဲ့ပြီး သူ့ကို ငဲ့ကြည့်၏။

‘အချစ်မစစ်ကြလို့ပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တခြား
ခံစားမှုတွေ ငဲ့ညှာထောက်ထားပြီး ကြင်နာသနားမိတာမျိုးကိုမှ
နှစ်စစ်ထင်ပြီး ကောက်ကာငင်ကာ လက်တွဲလိုက်ကြတဲ့ ရလဒ်ကို
သူတို့ပြန်ရကြတော့မယ်လေ၊ ဘယ်လောက်ရယ်စရာကောင်းလိုက်
သလဲ၊ အချစ်ကိုစောင့်သိရှိသေတဲ့ နှလုံးသားကိုမှ လှလှပပ စော်ကား
မှုမရှိဘဲသူဟာ ခုနေအခါ ယမင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်လာရောက်တောင်း
ခံလည်း ဝန်မလေးပါဘူးတဲ့၊ မနေ့ညက ဝေယံလင်းခန့် ဖုန်းဆက်
ပြောလာခဲ့တဲ့ စကားပေါ့’

‘ယမင်း... ယမင်း... ဘာပြန်ပြောလိုက်သေးလဲ’

‘ကျွန်မနှလုံးသားရဲ့ အနက်ရောင်စာရင်းမှာ ဝေယံလင်းခန့်’

ဆိုတာ ထိပ်ဆုံးကပါတယ်။ ရှင်သေသွားပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။
 သူ့ရင်ထဲ အပူလုံးကွဲပြီး အငွေ့ပျံလွင့်တတ်သွား၏။ သို့ဖြင့်
 အချိန်မရွေးပြန်လည်လုံးခဲနိုင်သော စွမ်းအားတွေရှိနေသေး၏။
 ‘နှင်းလဲ့ရည်ကို ဝေယံလင်းခန့် ဘာကြောင့်ခိုးပြေးသွားတယ်
 ဆိုတာ ကိုမောင်မောင် မမေးချင်တော့ဘူးလား’
 ‘သိချင်ပါတယ်’

‘ယမင်းက ဝေယံလင်းခန့်ကို ချုပ်ချယ်တယ်၊ ပုံသွင်းတယ်
 ကြိုးကိုင်တယ်၊ အုပ်စိုးတယ်၊ ဒီဒဏ်ကို ကြာရှည်မခံနိုင်တော့ဘူး
 လမ်းဖြတ်လိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ ဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြတ်နိုင်မလဲ၊
 တော့ ဝေယံလင်းခန့် အစားထိုးစရာကို အပူတပြင်းလိုက်ရှာရောဆို
 တော့၊ ဒါမှ ယမင်းကို စွဲလမ်းနေတဲ့စိတ်တွေ ပြန်လည်ချေဖျက်နိုင်
 ထင်ခဲ့တာကိုး’

‘နှင်းလဲ့ရည်ကို အစားထိုးလိုက်တာ အရမ်းလွယ်နေသလို့
 နှင်းလဲ့ရည် သိပ်တော်တယ်၊ ကျွန်တော် ရိပ်မိလို့ စိုးရိမ်တားမြစ်
 စကားတွေကို ဖြစ်နိုင်ချေများတဲ့အပေါ် စကားလုံးတွေနဲ့ လွှမ်းမိုး
 ဖျက်သွားတယ်၊ ဝေယံလင်းခန့်နဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားပြီဆိုမှပဲ သူ့
 ကွက်ကို သိလိုက်ရတာ ဘယ်လောက် ခံပြင်းနာကြည်းစရာ တော
 သလဲ’

‘ကိုမောင်မောင်သိထားတာ တစ်ကွက်လိုနေသေးတယ်၊
 တစ်ကွက်ကို ဝေယံလင်းခန့်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံရှင်းပြလို့ သိခဲ့ရတာ
 ဆိုပါတော့လေ၊ လိုနေတဲ့တစ်ကွက်ဆိုတာက ဝေယံလင်းခန့်က ရှင်
 ရည်ကို ခင်မင်အောင်ပေါင်းပြီး ယမင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မကျေနပ်

တွေကို ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပုံစံဆင်ပြီး ရင်ဖွင့်ပြောပြတယ်၊ နှင်းလဲ့ရည်
 ‘မိန်းမသားချင်းဆိုတော့ ယမင်းသဘောကို နားလည်သိတဲ့သလောက်
 လည်မယ်ပေါ့’

‘သူနဲ့ယမင်းရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ဘယ်လိုပူဇွန်းအောင် လုပ်ရင်
 တောင်းမလဲဆိုတာ နှင်းလဲ့ရည် အကြံပေးစေချင်ပါတယ်ပေါ့၊ ခင်မင်
 သာအားဖြင့် အခွင့်အရေးတွေတောင်းဆိုပြီး နှင်းလဲ့ရည် သူ့အပေါ်
 အနားလာအောင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းခဲ့တယ်လေ၊ သူတို့ခိုးရာလိုက်
 ပြေးတယ်ဆိုတာကလည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လက်ခံပြီး စီစဉ်ထားခဲ့ကြ
 ဘာမဟုတ်ဘူး၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကြတာ’

‘ဝေယံလင်းခန့်က နှင်းလဲ့ရည်ကို အကြောင်းတစ်မျိုးပြပြီး
 ခြိစ္ဆာန်က သူတို့ပိုင်တဲ့ အိမ်တစ်လုံးဆီ ခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ ဟိုရောက်
 တော့ နှင်းလဲ့ရည်ကို ရုမ္မက်စောင့်ပြီး သူ့စိတ်လိုအပ်ကို လိုက်ခိုင်း
 တယ်၊ မရရင် ပြန်မလွှတ်ဘူးပေါ့၊ ယုတ်မာတဲ့ လှည့်ကွက်ကလေး
 ‘မပိုင်ဘူးလား’

‘နှင်းလဲ့ရည် ပြန်နိုင်ဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားပေမယ့် ကူညီသူ
 သူလေးပါးကင်းရှင်းတဲ့အရပ်မှာ ဝေယံလင်းခန့်ဆင်တဲ့ အကွက်ထဲ
 ထိုးလုံးကျသွားခဲ့ရတော့တာပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ခိုးပြေးတယ်သတင်းဖြစ်၊ နောက်
 တော့ မထူးတဲ့အခြေအနေမှာ ဇွတ်မှိတ်လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်ပေါ့
 လေ’

‘နှင်းလဲ့ရည်ရဲ့ ချမ်းသာချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒက ဆင်တဲ့အကွက်
 ဆဲတို သိက္ခာရှိရှိ ကျပြလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ် ယမင်း၊
 ဘယ်လိုလူနဲ့ယူရင် ဆင်းရဲတွင်းနက်မယ်လို့ နှင်းလဲ့ရည် တထင့်ထင့်
 ချခဲ့တယ်လေ’

‘ဒီတစ်ကွက်ကို ယမင်းမပြောဘဲ ထားလိုက်လည်း တစ်နေ့

နှင်းလဲ့ရည် ပြောလာလိမ့်မယ်၊ ကိုမောင်မောင် စိတ်ပျော့ပြီး ပြန်လည် လာတဲ့အထိကို နှင်းလဲ့ရည် ပြောချင်ပြောပြလာလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ယမင်းက ကြိုရှင်းပြီး ထောက်ပြချင်တာနဲ့ ဒီအကွက်ကိုဖွင့်ပြောပြ တာ၊ အကယ်၍သာ ကိုမောင်မောင်ဘဝထဲကို နှင်းလဲ့ရည်တကျော့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရင်...

‘တစ်ခါကွပေမယ့် အဲဒီအသည်းဟာ ရဲရဲကြီးမာပါတယ် ယမင်း’

‘တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား ကိုမောင်မောင်’

‘တကယ်ပါ ယမင်း၊ ကိုယ်တကယ်ချစ်မိလာသူက ယမင်း ပါပဲ၊ ယမင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ယမင်းရဲ့စည်းစိမ်ရဲ့အရှိန် အဝါ တွေကို မက်မောလို့ ချစ်တာ လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ယမင်းကို အကောင်းဆုံးပျော်ရွှင်အေးချမ်းနေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒသက်သက် နဲ့ ချစ်တာပါ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ တူနစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ ထမင်းရည် ပူမလျက်ရစေပါဘူး၊ သင့်တင့်လှပတဲ့ အိမ်ထောင်လေးတစ်ခုကနေ စပြီး တင့်တယ်ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကြီးကို ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ကြိုးစားပြီး တည်ဆောက်ပြချင်တယ်၊ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးကပဲ ယမင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားနေတာပါ’

‘အားရှိစရာကောင်းသား၊ လှောင်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ စိတ်ထဲ ကအတိုင်းပြောတာ’

‘လှောင်ခဲ့ရင်တောင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က ဘာမှ ဖြစ်အောင် မလုပ်ပြန်သေးတဲ့လူလေ’

‘အဲဒါတွေ အသာထား၊ ယမင်း အဓိကပြောချင်တဲ့ စကား က ဒီလိုရှိတယ် ကိုမောင်မောင်၊ ကိုမောင်မောင်နဲ့ ယမင်းတို့ မြို့ ထဲမှာ စတွေ့တဲ့နေ့ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

‘မှတ်မိတယ်လေ’

‘အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းအိမ်က အပြန်မှာ ဝေယံလင်းခန့်နဲ့ အရင်ဆုံးတယ်၊ တစ်လမ်းလုံး ယမင်းကို စကားလိုက်ပြောတယ်၊ အမင်းက နှင်းလည်း မသွားဘူး၊ နားမထောင်ချင်ဘူးပြောလည်း မရ ဘူး ဝေယံလင်းခန့်ပြောတဲ့စကားတွေက နားမထောင်လည်း ကြားနေ ကော့ မှတ်သားမိသလို ဖြစ်စရာတွေ မှတ်မိခဲ့မိတယ်၊ ဝေယံလင်း ခန့် ပြောတာတွေက နှင်းလဲ့ရည်ကို ရမွှက်အခြေခံစိတ်သက်သက်နဲ့ ခေါင်းဖက်မိတာပါ’

‘နှင်းလဲ့ရည်က သူ့ကို အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်လွန်းလို့ သူ့သောက်စားတာ မတားတာနဲ့ ယစ်ထုပ်ကြီးဘဝရောက်ခါနီးနေပါ ပြီ မူးယစ်ဆေးစွဲမိရင်တောင် မတားဘဲ ပညာရှိနည်းနဲ့ သူ့ကို ဖြုတ် ပြီး သူပိုင်သမျှကို ရသရွေ့ကုတ်သွားမယ့် မိန်းမပဲတွေဘာတွေ၊ အို... ခိုနေတာပဲ၊ ဟိုတစ်မျိုး ဒီတစ်မျိုးပြောတတ်တဲ့ ယောက်ျားပလောင်း တစ်စကားကို ဘယ်သူက ယုံမှာတဲ့လဲ၊ ဒါပေမဲ့ ယုံလောက်စရာ စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောသွားခဲ့သေးတယ်’

‘ဝေယံလင်းခန့်က သူ့အိမ်ထောင်ရေး မသာယာဘူး၊ အိမ် သည်းလည်းဖြစ်တဲ့ ကလေးလိုချင်လို့ ကြိုးစားတော့ နှင်းလဲ့ရည်က ကလေးမွေးလို့မရဘူး၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ရောဂါရှိတယ်၊ နှလုံး အနည်းလွန်းတယ်ပေါ့နော်၊ အဲဒါကြောင့် ကလေးယူရင် အသက် အန္တရာယ်ထိခိုက်နိုင်လို့ ကလေးယူဖို့ ငြင်းတယ်’

‘အဲဒီအပေါ် သူ့အရမ်းစိတ်ညစ်ပြီး လေလွင့်နေတာပေါ့၊ ပြီး ကော့ မိဘရဲ့ အလုပ်အကိုင်လည်း သူ ဦးစီးလုပ်ကိုင်မှ အရုံးတွေ အခြေပြနေလို့ တစ်ပူပေါ်နစ်ပူဆင့်ပြီး သူ့မှာဘယ်လောက်သောတာ ကျက်နေရတယ်ဆိုတာတွေ ပြောလိုက်တာ ယမင်းနားပြီးပြီး သူ့ကြီး

ထဲ ပိတ်အော်ပစ်လိုက်မှ သူ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာတော့ ယမင်းစိတ်မကြည်လင်လို့ ကားငှားမပြန်သေးဘဲ မြို့ထဲလျှောက်ကြည့်နေရာက ကိုမောင်မောင်နဲ့ သွားတိုးမိတာပေါ့။

‘ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဧကန္တ ဝေယံလင်းခန့်နဲ့ နှင်းလဲ့ရည် ကွဲမယ်ကွာမယ်ဆိုတာ ကလေးမယူနိုင်တဲ့ အဓိကအချက်ကြောင့်ပဲ မလဲထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ညက ဖုန်းထဲမှာ ဝေယံလင်းခန့် ဒီအတိုင်း ပြောသွားခဲ့တယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ လူကြီးတွေ မျက်နှာတုတ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမကွာရှင်းသေးဘူးပဲဆိုပါတော့၊ နောက်နောင်တုတ် ရှင်းလာခဲ့ရင်တော့ ယမင်းကို အရှက်မရှိတဲ့ဝေယံလင်းခန့်က တကယ် ပြန် ကပ်လာနိုင်တယ်။ ဒီလိုပဲ ကိုမောင်မောင်ကို အဆက်အသွယ် တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ နှင်းလဲ့ရည် ပြန်ငြိလာနိုင်ကောင်းလာနိုင်တယ်။ အဲဒါ အခါကျရင်သာ ကိုမောင်မောင် စိတ်ပျော့ပြီး ပြန်မလည်သွားဖို့ တယ်။ ဒါကြောင့် နှင်းလဲ့ရည်လေပြည်ထိုးလာမယ့် သနားခံယူနိုင်စေ အကွက်ကအစ ယမင်းဖွင့်ပြောပြနေရတာပဲ’

‘စိတ်ချပါ ယမင်း၊ သင်းသတ်ထားတဲ့ သစ်ပင် ပြန်ရွတ် ထုံးစံမရှိပါဘူး’

‘နောက်တစ်ခုက ယမင်းရဲ့ စိတ်ခံယူချက်ကို ပြောပြ တယ်။ ယမင်းတို့ကို အချို့သတ်ပြီး အရှက်ခွဲ အပြောခံသင့်အောင် အစိမ်းဖြတ်သွားတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဝေယံလင်းခန့်နဲ့ နှင်းလဲ့ရည် တဲ့ နှစ်ယောက်ကို ယမင်းတို့ နာကျင်ကြေကွဲနာကြည်းခဲ့သလို သူ လည်း အလှည့်တစ်ပြန် ခံစားသွားရစေချင်တယ်’

‘အဲဒီစိတ်ခံယူချက်နဲ့ ယမင်း ကျွန်တော့်ကို စတင်စည်း သိမ်းသွင်းခဲ့တယ် ဆိုပါတော့’

‘အစပိုင်းမှာတော့ အဲဒီသဘောအပေါ် အတော်လေးမူတည် ခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုမောင်မောင်အကြောင်းကို သိသင့် သလောက်သိလာရတော့ အဲဒီသဘောတွေ အားမကောင်းနိုင်တော့ ဘူး၊ သမင်းရင်ထဲက ဖြစ်တည်မှုနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကို အလေးပေး ခဲ့မိတယ်။ စိတ်ခံယူချက်သဘောထာ ကိုမောင်မောင်အပေါ် မသက် ဆိုင်ပေမယ့် သွယ်ဝိုက်ပတ်သက်မှုတော့ ရှိနေတယ်’

‘တကယ်လို့ နှင်းလဲ့ရည်က ကိုယ့်ကို ပြန်လည်ရည်ညွှန်းလာ မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က တင်းတင်းခိုင်ခိုင် စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံ နိုင်ဖို့ ယမင်း ဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုမောင်မောင်နဲ့ယမင်းတို့ လက်တွဲထားရင် သူတို့ စိတ်ပြန်လည်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ ယမင်းတို့ လက်တွဲရွှင်ပျဟန် ခိုနေပြလိုက်ရင် သူတို့ရင်ထဲမှာ စိတ်ဒဏ်ရာအခံတွေနဲ့မို့ အထိနာကြ လိမ့်မယ်၊ ဖေးမနှစ်သိမ့်ပေးမယ့် မျှော်လင့်ချက်ရင်ခန့်ဖက် မရှိနိုင်ကြ တော့ဘူး၊ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ဆိုးရဲ့ ရလဒ်အတိုင်း သူတို့ပြန်ခံနေရ တာ ယမင်းတို့ အရသာရှိရုံနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေရပဲ’

‘အဲဒီစိတ်ခံယူချက်မျိုးမှာ ကောင်းတဲ့အကျိုး ဘယ်လောက် ပြန်ရနိုင်မှာလဲ ယမင်းရယ်’

‘ယမင်းရဲ့စိတ်ခံယူချက်အပေါ် အပြစ်မြင်ချင်နေတာလား တိုမောင်မောင်’

‘ယမင်းကို အပြစ်အနာအဆာမရှိအောင် ဖြူစင်နေစေချင် လို့ပါ’

‘ယမင်းပြန်လည်ရယူပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့အခွင့်အရေးကို ပြန်လည်ခံစား နားလည်ခွင့်ရှိတဲ့ ရပိုင်ခွင့်လို့ ကိုမောင်မောင်အနေနဲ့ သတ်မှတ်ပေး ခြင်းသင့်တယ်’

‘အင်းပေါ့လေ၊ ယမင်းကိုယ်ယမင်း ပိုင်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ပြောပိုင်ခွင့်မှမရှိတာ၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ယမင်းစိတ်ကျေနပ်အောင် နှင်းလဲ့ရည်နဲ့ ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်နေပေးပါ့မယ်၊ ပြောမယ့်သာပြောရတာပါ၊ တကယ်တမ်းကျရင် အမှားလုပ်ခဲ့မိတဲ့ နှင်းလဲ့ရည်အနေနဲ့ သူ့လိပ်ပြာသူရှက်နေတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုတောင် ပိုပြီး ဝေးဝေးရှောင်ချင်ရှောင်သွားမှာပါ’

‘ဝေယံလင်းခန့်ရဲ့ စကားတွေအရဆိုရင် အိမ်ထောင်ဘဝမှာ တောင် စာအုပ်လေးတွေဖတ်တိုင်း နှင်းလဲ့ရည် တမှိုင်းမှိုင်း တတွေတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်ဆိုပဲ၊ ဝေယံလင်းခန့်နဲ့ နှင်းလဲ့ရည်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ အချို့မှာ ကိုမောင်မောင်နဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ စကားနာထိုးလို့ ထဖြစ်ကြတာတွေ ပါတယ်’

‘နှင်းလဲ့ရည်အနေနဲ့ အချစ်ချင်းနှိုင်းယှဉ်မှုရလာမှ ကိုမောင်မောင်ပိုပြီး အလေးထားဖွယ်အဖြစ် ပြန်မြင်လာတာနေမှာပေါ့၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်းဆိုတော့ ပိုမြင်တတ်တယ်လေ၊ ယမင်းအထင်နဲ့အမြင်ကို တွက်ကြည့်ရင်မှားဖို့ခဲယဉ်းတယ်၊ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့တော့ ကိုမောင်မောင်နဲ့ တွေ့ထိပတ်သက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အခုအနေကတည်းက ကိုမောင်မောင် သဘောပေါက်ပြီး ပြတ်သားနိုင်အောင်လို့ ယမင်း ကြိုတင်ရှင်းလင်းပြောပြထားတာ’

‘ကိုယ့်အတွက် စိတ်ချပါ၊ ယမင်းအတွက် ဂရုစိုက်ပါ၊ ဝေယံလင်းခန့်က ယမင်းကို အတင်းကပ်နေတော့ အန္တရာယ်များတယ်’

သူ့စကားကြောင့် ယမင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ဟားတိုက်ရယ်မော၏။ မျိုသိပ်ထားသမျှ ခံစားမှုကို ရယ်မောခြင်းဖြင့် ဖွင့်ချဖြေသာလိုက်ဟန်တူသည်။ သတိလက်လွတ်ရယ်ခြင်းကို အသိဖြင့် ယမင်း ပြန်ဆယ်ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး သူ့ကို ရဲစူးစွာကြည့်၏။ ပြီးမှ သူ့ရင်ကို

‘ဒိတ်’ခနဲ မြည်ဟည်းသွားသောစကားလုံးတွေ အတန်းလိုက်ပစ်လွှတ်သွား၏။

‘ယမင်းက အဲဒီလို အန္တရာယ်မျိုးနဲ့မှကို ကစားချင်တာသိလား’

အခန်း(၁၇)

မမျှော်လင့်ထားသော တစ်မနက်ခင်းမှာ မျှော်လင့်ထားသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို လှုပ်လှုပ်သံသယ ကြားလိုက်ရ၏။

ဝေယံလင်းခန့်နဲ့ နှင်းလဲ့ရည် လမ်းခွဲပြတ်စဲကွာရှင်းပြီးစီး သည့် သတင်း၊ လက်ထပ်စဉ်က မင်္ဂလာပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မကျင်းပခဲ့ကြသော်လည်း ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းသတင်းကိုဖြင့် သတင်းစာ ထဲ ထည့်သွင်းကြေညာရုံကြ၏။ ဝေယံလင်းခန့်ဘက်မှ ကြေညာခြင်း ပင်။ နှစ်ဦးသဘောတူ စကားပါသော်ငြား နှင်းလဲ့ရည် အတော်အထိ နာသွားမှာ သေချာ၏။

ဈေးသူဈေးသား ထုံးစံအတိုင်း အဆာပြေတက်သုတ်ရိုက်စား သောက်သော မနက်လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ သတင်းကို နာယူမျှီချူ။

ဈေးဝယ်သူစည်ကားချိန်မှာ အလုပ်ထဲတက်ညီလက်ညီ စိတ်နှစ် ကိုယ်နှစ်ရောင်းဝယ်ဖလှယ်ကြ၏။ ဈေးဝယ်သူကျပါးသော နေ့လယ် ပိုင်း ထမင်းပိုင်းမှာ တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် လှမ်းပြောပြီး သတင်းဖလှယ် ကြတော့၏။ ထမင်းစားပြီး တစ်ရေးတမော နားခွင့်ရသောအချိန်တွင် သင့်ရာနေရာမှာ ပိုင်းဖွဲ့ပြီး နားယူမျှီချူထားသောသတင်းကို စိတ်ရှိ

ထိုးအန်ကြတော့၏။ သတင်းဖြစ်တည်ရာ ကာယကံရှင်များနှင့် သောလူ မျက်မှန်းတန်းမိသောလူတွေလောက်သာ ကိုယ့်နည်း နည်းဟန်နှင့် အနားယူပြီး အတင်းမဖွဲ့ကြ။

နားအေးပါးအေးနေလိုသူ တချို့မှာစက်တော်ခေါ်နေကြလေ တချို့က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စနှင့် အရေးကြီးမှုအပေါ်သာ အရံထားနေကြရှာ၏။

များသောအားဖြင့် လေလှိုင်းလွင့်ရန် ပိုင်းဖွဲ့လာတတ်သော နာမာ ကိုတုတ်ထိုး၏ ဆောင်တော်ကူးကဖီးဆိုင်နေရာ။

အကဲဆုံး မတင်ရွှေပင် ပါးစပ်အမြှုပ်စီအောင် အသံစွာလန်လန် လူစုပွဲခင်းနေလေပြီ။ ဦးဖော့၊ ကိုမွတ်တား၊ ကိုလူဘ၊ ကိုမောင် နောင်ရွှေတို့က တစ်ပိုင်း၊ ကိုဘာကွန်၊ ကိုတုတ်၊ ကိုဘာကျော် ကိုထောင် နောင်တို့က တစ်ပိုင်း၊ တဂျီး၊ ကိုတောက်ထွန်း၊ ကိုဝက်၊ ကိုအောင်မော် နောင်တစ်ပိုင်း၊ မတင်ရွှေနှင့် ကုန်စိမ်းတန်းမော်ဒယ် (ခေါ်) မယ်ဒေါ် မင်းများဖြစ်ကြသော မဲလုံးမ၊ ရီရီမာ၊ ညွန့်ညွန့်ဆွေ၊ နွယ်နွယ်၊ ဒေါ်လေထိုးတံတို့က တစ်ပိုင်း။

ဆိုင်ရောင်းကောင်း၍ မျက်နှာကြီးစကောလောက်ပွင့်နေသော ကိုတုတ်ထိုးနှင့် သူ့မိန်းမ ပူစီခင်တို့က လက်ကြိတ်ထိုးပိုင်းလေးတစ် ပိုင်း၊ စသည်ဖြင့် သိုင်းပိုင်းချဲ့ထွင်သူထက် ငါ အရင်သတင်းအမဲဖျက် နေကြလေသည်။ အထည်တန်းအဖွဲ့တွေမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သိပ် မထိုင်ကြ။ ပါဆယ်ဆွဲ၍ သောက်ကြ၏။ ဈေးထဲမှာ အနံကြီးကွင်း ကျယ်၊ လုံချည်ပွင့်များကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ဥပမာ ဆန်၊ ဆီလက်လီလက္ကားပိုင်ရှင် ဒေါ်ငွေငွေလှိုင်၊ အလှကုန်ဆိုင်မလေးမြိုင်နှင့် ညီအစ်မတစ်စု၊ နေပြန်တိုးချပြီး ပြိက္ခာ ကြီးလိုဖြစ်ကားကားထိုင်ပြီး ငွေသွင်းတတ်သည့် ဒေါ်တလုတ်မ (ခေါ်)

ဒေါ်ရှင်းတီနှင့် စတိုးဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားသည့် ပိုးဟတ်ဖြူရောင်ဆေး
နေသည့် သမီးတော်များ။ အခြားသော အထွေထွေရောင်းကုန်ပစ္စည်း
စုတင်နိုင်သည့် ဆိုင်ပိုင်များဖြစ်ကြသော ပါပီ၊ မာမီ၊ မလဲ့၊ ဂုတ်ကြ
တို့အဖွဲ့စသည်ဖြင့် ရှိကြ၏။

‘ချောင်းကိုပစ်ပြီး မြစ်ကိုရှာတဲ့မိန်းမ၊ ခုတော့ ရေသာမန်
တယ်၊ ငါးတွေခွဲရလို့လားအေရဲ့’

‘ငါးစိမ်းမြင်ပြီး ငါးကင်ပစ်တဲ့မိန်းမ၊ ခုလိုထိမှ မှတ်ကရော’

‘ကျုပ်က အစကတည်းက ထင်သားပဲ၊ ဒီကောင်လေးဟာ
လင်ပါးဝမယ့်ကောင်လေးဆိုတာ’

‘သူ့အမေချမ်းသာချင်တဲ့ မအာမတော့ ဆိုင်တောင်မထွက်
ရတော့ဘူး၊ ရွှေသမက်၊ ငွေသမက်ဆိုပြီး ကြွားလိုက်ဝါလိုက်တာ ခုတော့
ငါးရဲ့ခေါင်းထုခံရသလို အိမ်ထဲမှာ ဖျတ်ဖျတ်လူးနေလောက် ကရောမ’

‘ဝေယံလင်းခန့်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ ဘာမှလက်ကြောတင်
တာမဟုတ်ဘူး၊ မိဘချမ်းသာလို့ခံသာနေတာ၊ အလကားရေပေါ်ဆီလေး
ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြံထွင်သွားတာ၊ အခုတော့ မိနှင်းလဲ့ပဲ နစ်နာခဲ့ရတယ်’

‘ဟဲ့... ဟိုကြေးဒီကြေးမတောင်းဘူးလား၊ နှစ်ဦးသဘောတူ
ဆို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ဆိုင်တယ်လေဟယ်’

‘ဘယ်ကြေးမှမရဘူး၊ သူတို့လက်ထက်ပွားဆိုလို့ အရင်းပြုတ်
ဖြုတ်သွားတာနဲ့ မိဘတွေမသိအောင် ဆွဲဆွဲသုံးထားတဲ့ အကြေးစာရင်း
ပဲရှိတယ်၊ ဒါမှ မိနှင်းလည်း တစ်ဝက်ဆိုင်ချင်ရင်တော့ အကြေးတစ်
ဝက်ခွဲယူပြီး ဆပ်ရပေတော့မပေါ့အေ’

‘ဗျို... မတင်ရွှေတို့အဖွဲ့ ပြောထား၊ ပြောထား၊ ခင်ဗျားတို့
သားသမီးတူမတွေ အလှည့်ကျန့်သေးတယ်နော်၊ အားရအောင်ပြော
ထားကြ’

‘အဲဒီသေနာကျ လူဘာက တစ်မှောင့်’

‘မောင်မောင်အတွက်တော့ မောင့်တစ်ပတ်နှိမ်းလေးဖြစ်ရတာ

မဟုတ်ဘူးလား ကိုပြတ်’

‘မောင်မောင်အဖြစ်က လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဝေလငါးရော

ယလုံးရော ဖမ်းရသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ယမင်းလေးကတစ်ဖက် နှင်းလဲ့

လေးကတစ်ဖက်’

‘တပြိုင်နက် ငါးရဲ့နှစ်ကောင်ဖမ်းလုပ်စမ်းပါ ဦးဖော့ရာ၊ ပွဲက

တာ ကြည့်ကောင်းလာတာဗျ၊ ဘယ်ခြောက်ကာ ညာလှမ်းမလား၊

ခြောက်ကာ ဘယ်လှမ်းမလား၊ မင်းသားဇာတ်က အခုမှအသက်ဝင်

‘မွတ်တားဆိုတဲ့အတိုင်း စကားလည်အောင်သိပ်ပြောတဲ့

မောင်မောင်ဘာသာဘယ်လှမ်းလှမ်း မင်းခယ်မလေး ပါမသွား

အင်သာ ဂရုစိုက်’

‘အောင်မော်... မင်းစကားပြောတာ ဘောင်ကျော်လာပြန်ပြီ

ငါ့ခယ်မကို ချောင်းနေတာမင်းပဲရှိတယ်၊ မင်းကိုပဲ ဂရုစိုက်ရမှာ’

‘ခင်ဗျားတို့ရှေ့နောက်မကြည့်ဘဲ ရမ်းပြောနေကြ၊ ဟိုတစ်ခါ

အောင်မောင်နဲ့တိုးလို့ ဟက်တက်ကြီးကွဲပြီး ကြက်သေသေခွဲရပြီးပြီ၊

ရှေ့နောက်လည်း ကြည့်ပါဦး’

‘ရှေ့နောက်ကြည့်မနေကြပါနဲ့ဗျာ၊ ဆိုင်ဘေးမှာ ကွမ်းယာ

သီးနှံရင်းနဲ့ ကျွန်တော် အားလုံးကြားပါတယ်၊ ထရံတစ်ချပ်ခြားလို့

အားတို့မမြင်ပေမယ့် ဘယ်သူတွေလည်းဆိုတာ ခွဲခြားသိနေပါတယ်’

‘ဟ... မောင်မောင်’

‘ဟယ်...’

‘ဟိုက်...’

‘ဆက်ပြောကြပါ။ အားမနာပါနဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ နားလည်မှုနဲ့ နေတတ်တာမို့ အားလုံးကိုကျေနပ်ပါတယ်။ ဆက်ပြောကြပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုင်ပြန်ရဦးမယ်’

ပြောပြီး သူလှည့်ထွက်လာသောအခါငြိမ်နေရာမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံတွေ စိည့်ထွက်လာ၏။ ‘ဈေးပေါက်မှအထွေစွာဆိုင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ မနက်ကတည်းက ယမင်းတို့ ဆိုမထွက်။ ဆိုင်ပိတ်ထားခဲ့ကြသူများမို့ အများက သတိထားချင်စရာသတင်းတစ်ခုကို ဂယက်ကလည်း လျှံထွက်လာချိန်။’

ဤသို့သတင်းမျိုးကို အရသာရှိရှိ သုံးဆောင်ချင်သော ယမင်းတစ်ယောက် ဘယ်ဆီဘယ်လိုအကြောင်းနှင့် ရောက်နေပါသလဲ။ ဂေယံလင်းခန့်လည်း ခြေငြိမ်၍ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေ၏။

ချစ်သူမရှိသော အရပ်သည် ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဖွယ်ရာတွေနဲ့ ရှိမြင်လေရာ ကပ်ငြိနေ၏။

ဗေဒင်မေးရုံဖြင့် သူ့အနာဂတ်ကို သူ့အပ်ချမတ်ချမသိနိုင်သူ၊ သူ့အနာဂတ်ကို သိနိုင်အောင် မေးခွန်းတစ်ခုမှာ...

‘ငါရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ’

ယမင်းတို့မိသားစုအပျော်ခရီးထွက်သွားကြောင်း သိရ၏။ သူ့ကို အသိလေးမျှ ပေးမသွား။ ပေးသင့်သည်ဟု သူမသတ်မှတ်ခဲ့ပါ။ များလား။ ယမင်းနှင့်လမ်းတွဲလျှောက်သည့် အဖော်ကောင်မလေး စကားအရဆိုလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျန်းမာရေးအတွက် အနားယူရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ယမင်းတို့မိသားစုလိုက် ငပလီကို ခရီးထွက်သွားကြခြင်းပင်။ အပျော်ခရီးရာသီလည်းမဟုတ်။ ဘန်ဂလိုအနီး

ဆွေ ဈေးချိုချိန်မှ ရွေးသွားလေရောသလား။ ယမင်းတို့မှာ ငွေကြေးဒီကပ်သူများမဟုတ်၍ ထိုအချက်လည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်။ ကျန်းမာရေးကြောင့် သက်သက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့ကို အသိလေးဖြင့် ပေးသွားစေချင်မိ၏။ ရှိပါစေတော့။ သူက စတင်ချစ်စိတ်ဝင်ခဲ့ရာလုပ်လေ။

‘ကိုမောင်မောင်’

‘ဟော... စကားဝါပါလား၊ စာအုပ်ငှားမလိုလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီလ ဘုတ်မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေ ရှိလား’

‘စတိုင်သစ်ရှိတယ်၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံရှိတယ်’

စကားဝါက သူ့ဆိုင်မှာ အငှားကျွဲ၏။ စာဖတ်နည်းသူတစ်ယောက်မို့ စာအုပ်လာငှားခြင်းမှာ သတိပြုချင်စရာ။ စာအုပ်တွေကို လှန်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ဒီဇိုင်းတွေလျှောက်ကြည့်၏။ သူက...

‘သူတစ်ယောက်ပဲဟာလား၊ သိပ္ပံမဂ္ဂဇင်းလည်း အရမ်းကောင်းတယ်၊ အကျိုးပြုစာပေစစ်စစ်တွေ ဖတ်တာ အချိန်ကုန်ငွေကုန်ရကျိုးနပ်တယ် စကားဝါ’

စကားဝါက လှမ်းယူပြီး လှန်လှောကြည့်၏။

‘ဒါဆို ဒီစာအုပ်တွေ ငှားသွားမယ်၊ စတိုင်သစ်နဲ့ အောင်လံစာအုပ်လည်းပေး’

‘တစ်ယောက်တည်းနဲ့ စာအုပ်တွေများလှချည်လား’

စကားဝါ မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ နှမ်းသွား၏။ ပြီးမှ...

‘အိမ်တွင်းပုန်းနေရတဲ့ ကိုမောင်မောင် အဆက်ဟောင်းကြီးအတွက် သက်သက်လာငှားပေးတာပါ၊ သူ့ခမျာ သနားစရာပါ ကိုမောင်မောင်ရယ်၊ တော်တော်လေး စိတ်ဆင်းရဲပြီး ညှိုးချုံးသွားရှာတာပဲ၊ စကားဝါကိုတောင် ကိုမောင်မောင် ဘယ်လိုနေလဲ ဘာလုပ်လုပ်နေ

သလဲတွေ စုံအောင်မေးသေးတယ်’

သူမဖြစ်သာ၍ ‘ဪ’တစ်လုံးဖြင့် လိုက်လျောလိုက်ရ၏။

စိတ်မကောင်းမဖြစ်မိသော်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ရမိ၏။

စကားဝါက...

‘ကိုမောင်မောင် နှင်းကို စိတ်နာနေမှာပဲနော်’

သူပြန်မဖြေမိ။ စကားဝါ စကားလာနှိုက်နေခြင်းများလား။

‘အင်းပေါ့လေ၊ နှင်းအဖြစ်ကလည်း ဘယ်သူမှနားလည်အောင် မရှင်းပြနိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ တိုးသွားခဲ့ရတာကိုး၊ နှင်းခမျာလည်း သူ့ဘာသာနေတတ်အောင် ကြိုးစားနေရပါတယ်’

သူ ပြန်မပြောမိ။ စကားဝါက သူ့မျက်နှာကို အသေစိတ်လေ့လာနေ၏။ သူခေါင်းငုံ့ပြီး စကားဝါ ငှားသော စာအုပ်တွေကို စာရင်းမှတ်နေလိုက်၏။

‘နှင်းရဲ့အမေလည်း မမာရှာဘူး၊ အခြေအနေကောင်းမယ့်ပုံမရပါဘူး၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ရောဂါပဲ နေမှာပေါ့လေ’

‘ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောစေချင်လို့ စကားဝါ ဒီစကားတွေ ပြောနေတာလဲဗျာ’

‘သတိထားစေချင်လို့ပါ၊ နှင်းတို့ စကားဝါတို့က အရင်ကတည်းက ကိုမောင်မောင်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အားကိုးအားထားသဘောထားခဲ့ကြတာပါ၊ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမုန်းမရှိစေချင်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတွေအနေနဲ့ ရှေ့ဆက်ခင်မင်သွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒအမှန်နဲ့ စကားဝါပြောနေတာပါ၊ အရင်ကလို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ဘဝမျိုး ရိုးရိုးသားသားပြန်ရရင်ကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ၊ ဘာလဲ စကားဝါပြော

တာတွေ ကိုမောင်မောင်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလို့ထား’

သူ ပြုံးပြလိုက်၏။ စိတ်ဆိုးချင်ချင်ဖြစ်နေသော စကားဝါကို

သူ ပြန်ချော့ရ၏။

‘ညီမလေးတွေလို အခုလည်း ခင်နေပါတယ်၊ ပျော်သွား အောင် နောက်ပြောပေးရမလား-ဟဲ့’

‘ဆိုင်ကို ဘာလို့လာမလည်တော့တာလဲ၊ ဆိုင်မှာပြောပေါ့’

‘အလုပ်မအားလို့ပါ’

‘ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ ညီမလေးတွေလိုခင်တဲ့ အထဲမှာ နှင်းပါရဲ့လား’

ချောင်ပိတ်ဖမ်းလိုက်သော အမေးစကား။ သူ့အတန်ငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ထိရောက်သောစကားကို တစ်ခွန်းတည်းဆိုလိုက်၏။

‘သူကတော့ ခြင်းချက်ပေါ့’

အခန်း(၁၈)

‘အရေးတော့ ပေါ်လာပြီ မောင်မောင်ရဲ့’

သူ့ဆိုင်ထဲကို ဈေးလူကြီးအဖွဲ့ဝင်တွေ ဝင်လာ၏။ ဦးဖော့ ကိုပြတ်၊ ကိုမွတ်တား၊ ကိုထောင်ပိတ်၊ ကိုလူဘာတို့ပါဝင်သော အဖွဲ့ထဲ မှ ကိုပြတ်က စတင်ပြောလိုက်သော စကားကို သူကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဘာဖြစ်လာကြပြန်ပြီလဲ၊ ဈေးသူဈေးသားတွေရဲ့ အရေးဆို တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က အင်တိုက်အားတိုက် ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ’

‘သိတယ်၊ မင်းစိတ်ဓာတ်ကို သိလို့၊ ဈေးလူကြီးအဖွဲ့ထဲမှာ မင်းမပါပေမယ့် လာလာခေါ်ရတာပဲ၊ မင်းက လူငယ်ဆိုတော့ ဖျတ်လက် တက်ကြွတယ်လေ၊ အခုအရေးက မတော်လိုက်ရတဲ့ မင်းယောက္ခမ ကြီး ဆုံးသွားလို့ဟေ့’

‘ဟာ... ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘နေ့လယ်တစ်နာရီကတဲ့၊ အခုနစ်နာရီထိုးခါနီးနေပြီ၊ ဈေးသူ ဈေးသားအသင်းဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တို့လူကြီးတွေအဖွဲ့အရင်သွား ပြီး ပြင်ဆင်စီမံပေးရဦးမယ်၊ မင်းဆိုင်ကို ဘေးအခန်းအပ်ပြီး ခဏ

ဖိုလပြည့်စာပေ

နောက်အချစ်ဇာတ်ကြမ်း

၁၉

ထိုင်ခဲ့ပါကွာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာခံစားချက်တွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်၊ ဈေးသူဈေးသားတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးအတွက်လို့ပဲ သဘော ထားပြီး မင်းလိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ပါ’

‘မောင်မောင် မင်းက ဘယ်နေရာမဆို ပြောတတ်ဆိုတတ် ပြီတယ်၊ စာရင်းဇယားလည်းနိုင်တယ်၊ အကွက်မြင်တယ်၊ အသုဘမှာ ထိုသမျှမင်းလိုက်မှတ်ပြီး စာရင်းအကြမ်းကို ဈေးခေါင်းဆီ တင်ပြရမှာ ပဲ’

သူငြင်း၍မဖြစ်တော့။ လူကြီးအဖွဲ့နှင့်ထလိုက်သွားမိ၏။ ဈေး နှင့် မနီးမဝေးရပ်ကွက်မှာရှိသော ပျဉ်ထောင်၊ သွပ်မိုး၊ တစ်ထပ်အိမ် သောင်းလေးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။ တစ်ခါက အမှတ်သညာရှိခဲ့ဖူးသော အိမ်ကလေးဟု စိတ်၌ သတိပြုမိတာတွေ အသိနှင့်ခွာခြွေချလိုက်ရ၏။ အိမ်ထဲမှာ လူလေးငါးဆယ်လောက်တွေ့၏။ ယာယီပြင်ဆင် ထားသော အလောင်းကိုဖက်တွယ်ထားသည့် နှင်းလဲ့ရည်ရယ်လေ။ နီတာပင်ပန်းလွန်း၍ အမောဖြေနေလေရောသလား။ နှင်းလဲ့ရည်ဘေး မှ အိမ်နီးချင်းမိန်းမကြီးတွေ ရှိ၏။

စကားဝါနှင့် စက်ချုပ်သင်တန်းသူ သုံးလေးဦးရှိ၏။ အိမ် နှင်းလူကြီးတွေက အိမ်ရှင်းနေ၏။ ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်ဟန်တူသူက လေးထိုးဖို့ လူအချို့ကို မြေကျင်းတူးခိုင်းနေ၏။

‘အမေ... အမေရေ’

အစရှိသည့် ငိုသံနှင့် နှင်းလဲ့ရည်တစ်ကျော့ပြန်တစ်ဖန် ငိုပြန် သောအခါ သူ့ရင်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရ၏။ ဟိုလူ ဘီလီတည် ဒီလူတိုင်တည်ပြီး ကယ်ပါ၊ ယူပါ တစာစာငိုနေရာမှ သူ့ကို သွားသောအခါ...

‘အစ်ကို... အစ်ကိုရေ... အမေ့ကို ပြန်ခေါ်ပေးပါဦး’

ဖိုလပြည့်စာပေ

မရှိရင် မိနှင်း ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲ၊ မိနှင်းဘဝတော့ အားကိုးရာမဲ့ပြီး ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်ရပါပြီ'

ပြောပြီး ငိုချလိုက်သည်မှာ ရှိက်ကြီးတင်။ အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက သူ့အပေါ် ပြိုကျလာ၏။ ကိုလူဘက သူ့နောက်ကျောထဲ အသာတွန်းပို့၏။ နှင်းလဲ့ရည်အနားမှ စကားဝါနောက်သို့ ယိုယိုခွာဆုတ်ပေး၏။ ကိုမောင်မောင်ရွှေက သူလက်ကိုဆွဲပြီး နှင်းလဲ့ရည်အနားမှာ ထိုင်ခိုင်း၏။ ဦးဖော့က သူ့ပခုံးကိုကိုင်ပြီး...

'ကလေးမ... ရင်ကွဲနာကျသွားမှာ စိုးရတယ်၊ ငိုလိုက်တာ ကျကျပါနေတာပဲ၊ သိပ်ငိုလွန်းရင် မကောင်းဘူး၊ ချောလိုက် မောင်မောင်၊ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ပါကွယ်'

'နှင်း'

ကြင်နာစိတ်ဖြင့် ပထမဆုံး ခေါ်လိုက်မိ၏။

မိခင်အလောင်းအပေါ် မှောက်လျက်ဖက်ပြီး ရှိက်မောမောရာမှ ကိုယ်ခန္ဓာအသာကြွပြီး သူ့ကို အံ့အားဆိုနှစ်စွာ နှင်း ပြန်ကြည့်မိ၏။

'တို့အားလုံး သေကြရမယ့်လူတွေပါ၊ ဘဝတွေ အဖန်အထပ်ထပ် မရပ်မနား သေခဲ့ကြဖူးပြီပဲ၊ သေခြင်းရဲ့အခြားတစ်ဖက်က ရောက်သွားတဲ့ အနန္တငါးပါး၊ ဂိုဏ်းဝင် မိခင်ကြီးအတွက် ကောင်းကုသိုလ်တွေ လုပ်ခဲ့သမျှကို အမျှပေးဝေပြီး သာဓုခေါ်ပါစေ နှင်းရယ်၊ အားရအောင်ငိုကြွေးပြီးပြီမို့၊ ထပ်ငိုဖို့ မလိုတော့ဘူးကွယ်၊ တိတ်တော့နော်'

သူ့စကားကို ဆံပင်ဖရိုဖရဲနှင့် မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြည့်ရင်း နားထောင်နေရာမှ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။ ပြီးလျှင် ပမ်းနည်းကြေကွဲတွေ ပွက်ထသွားသော အသံနှင့်ရှိက်ငင်ကာ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

သူ့လက်ဖြင့် နှင်းမျက်ရည်တွေကို လှမ်းသုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ငိုနေရင်းမှ နှင်းခန္ဓာကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ အိပ်ပြိုကျလာ၏။

သူ့အသာဖေးလိုက်ရင်း...

'တရားနဲ့ ဆင်ခြင်ပါ နှင်းရယ်၊ တိတ်ပါကွယ်၊ မငိုနဲ့တော့'

'ငိုမယ်၊ နှင်းဘဝမှာ အဟင့်... အားကိုးစရာလူမရှိတော့ဘူး၊ နှင်းကိုချစ်တဲ့မေမေ နှင်းကိုလေ နှင်းကိုတစ်သက်လုံးထားသွားပြီး အစ်ကိုရဲ့'

နှင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိက်၍ငိုရင်း သူ့ရင်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို မျက်နှာကပ်၏။ မျက်ရည်စိုလူးသော သူ့ရင်မှာ ထိန်းချုပ်နိုင်သမျှသော အရာမှန်သမျှ ပျက်ပြိုလဲကျ။ နှင်းနှင့် အမျှကြေကွဲရပါသည်နှင်း။ နှင်းရဲ့ဝမ်းနည်းခြင်းက သူ့ရင်တွင်းကခံစားမှုကို လှုပ်ခါနီးထစေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရင်ဘတ်မှာ မျက်ရည်နှင့်စေးလူးကပ်ထားသော နှင်းမျက်နှာလေးကို အသာဆွဲမော့လိုက်ပြီး လူအများရှေ့မှာပင် ပြောချလိုက်၏။

'နှင်း... ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ ကိုယ်ရှိတယ် နှင်း၊ ကိုယ် ဒီနေ့ထစပြီး ညီမလေးလို စောင့်ရှောက်မယ်။ ကိုယ်ကတိပေးတယ် နှင်း၊ ဘာဒီလူတွေအားလုံးရှေ့မှာ ကတိပေးတယ်'

သူ့စကားကြောင့် နှင်းထံမှ ငိုသံတွေပါးလျှသွား၏။ မိခင်ဖြစ်သူ တမလွန်မှ ကြားသိသာခေါ်နိုင်စေဖို့ ဘဝမှာပြုခဲ့သမျှသော တောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို နှင်းအာရုံပြုလိုက်ဟန်တူ၏။ အမျှပေးဝေသံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ရှင်သတင်းတွေ ယမင်း ဒီကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အားကြားပြီးပြီ ကိုမောင်မောင်’

‘ဒါက ဒီလိုပါ ယမင်း၊ နှင်းလဲ့ရည်အမေရဲ့အသုဘဈေးသူဈေးသားအချင်းချင်းအနေနဲ့ ဝိုင်းဝန်း ရိုင်းပင်းကြတာပါ။ ကြောင့်...’

‘တော်စမ်းပါ ကိုမောင်မောင်၊ ရှင် ယမင်းအမုန်းဆုံးအလှူကို လုပ်ခဲ့တာလည်း ထည့်ပြောစမ်းပါဦး၊ ဈေးသူဈေးသားအချင်းချင်းဆိုပြီး လူရှေ့သူရှေ့မှာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ အားပေးစကားတွေ လှိုင်းလှိုင်းပြောခဲ့တာမျိုးကတော့ သိပ်ကို အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လွန်းတယ်၊ ယမင်းမကြိုက်ဆုံးဆိုတဲ့အလုပ်နဲ့ ယမင်း သတ်မှတ်တားမြစ်ထားသမျှကို ကိုမောင်မောင် ပြတ်ပြတ်သားသား ချိုးဖောက်လိုက်ရာရောက်နေပြီ’

သူ သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။ နှင်းလဲ့ရည်မိခင်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို ပို့ဆောင်ရမည့်နေ့မှာ ယမင်းတို့ဆိုင်ဖွင့်၏။ မနေ့ကတည်းက ခရီးဝေးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်နေကြဟန်တူ၏။ နှင်းလဲ့ရည်တို့အိမ်မှာ ဈေးသူဈေးသားတချို့နှင့် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်နေနေရ၍ သူ မသိလိုက် ယနေ့မနက်ခင်း ဆိုင်ဖွင့်ပြီးကြသည်နှင့် ယမင်းကို သူသွားနှုတ်ဆက်မိ၏။ ယမင်းက တည်တည်တင်းတင်းပင် ဆက်ဆံလွှတ်လိုက်၍ သူ ဆိုင်ပြန်လာပြီး ဝိုင်းနေမိခဲ့၏။ သို့ဖြင့် နေ့လယ်ပိုင်း နှင်းလဲ့ရည် မိခင် နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့ရန် သူ့ဆိုင်ခဏပိတ်ဖို့အပြင်မှာ ယမင်း ရောက်လာပြီး ရှင်းချက်ထုတ်လာခြင်းပင်။

‘လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပါရစေ နောက်မှ ကိုယ့်ကို ယမင်းပြောချင်တာပြောပါ၊ မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်သလို လုပ်ပါ၊ ယမင်းကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ပေးမယ်’

‘ဟင်... ရှင်... ရှင်... ပြင်မလားလို့ အောက်မေ့တယ်၊ ဒီလိုတောင် အတင်းနေပါလား၊ အံ့သြပါရဲ့၊ ရှင့်ဘက်က ဒီလောက် ဆောင် အဖြစ်သည်း ချစ်သည်းနေရာပြီကိုး’

‘ကိုယ့်ကို ဒီတစ်ကြိမ်တည်းသွားခွင့်ပြုပါ’

‘မသွားရဘူး၊ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စိတ်ချပါ နောက်ဘယ်တော့မှ ဆက်သက်စေရပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိဆန်တဲ့ ရှင့်စကားတွေ ခုတော့ အလကားဖြစ်သွားပြီ၊ အလကားလူပြောတဲ့စကားကို ယုံမိတဲ့ ကျွန်မလည်း အလကားမိန်းမဖြစ်သွားအောင် ရှင်လုပ်လိုက်တာလား၊ ဟင်း... ဘယ်လောက်ခံပြင်းဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ၊ ကျွန်မကို အန္တရာယ်နဲ့ စားစားရင်ရှင်စိတ်မချမှာစိုးလို့ ဝေယံလင်းခန့်ဆိုရင် လေသလပ်တောင် ခံခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့လိုက်လျောမှုတွေ ရှင်ယုံကြည်စေချင်လို့ စောင့်ညည်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့လိုက်လျောမှုတွေလေ၊ ရှင်ဘက်ကကျတော့ တားလည်းရအောင်သွားမယ့် ပုံစံမျိုးတောင် ဖြစ်နေပါလား’

‘မသွားလို့ မသင့်တော်လို့ပါ၊ သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ် ယမင်းရယ်၊ ယမင်းပြောတာတွေအားလုံး မှန်တယ်၊ ကိုယ့်အမှားကိုယ့်ရဲ့ အမှား၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့နောက်ဆုံးကို လိုက်ပို့ရုံလေး လိုက်ပို့တာဟာ ဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး’

‘ရှင်မသွားလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင်သွားမှ အဲဒီအသုဘ နှုတ်မယ့်ပုံစံ ဖြစ်နေပြီလား’

‘နှင်းလဲ့ရည် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာ ကိုယ်ပဲ တားဆီးနိုင်တယ်’

‘ဪ... လက်စသတ်တော့ အဖြေက ဒါကိုး၊ ဒါကြောင့် ဒီအသုဘကို ရှင်လုံးဝလိုက်မပို့ရဘူး၊ ဒီမှာကိုမောင်မောင် အသုဘမှာ ယမင်းရဲ့ပြောစကားကို နားထောင်မယ်ဆိုရင် ကိုမောင်မောင်

လိုချင်တဲ့အဖြေကို ယမင်းအကောင်းဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်အဖြေပေးမယ်၊ ဒါကြောင့် မပတ်သက်ပါနဲ့၊ နှင်းလဲ့ရည်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ဘယ်လိုသေရေးရှင်ရေးဖြစ်စေ ပတ်ကိုမပတ်သက်ပါနဲ့။’

သူ ထူပူလာ၏။ ယမင်းက ဆတ်ဆတ်ကျဲအသွင်ဆောင်နေ၏။ ဆိုင်ခန်းထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိ၏။ ဆိုင်ဖွင့်ထားဆဲမို့ အပြင်က လှမ်းမြင်နိုင်၏။ သူ မသွား၍မဖြစ်။ လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ နှင်းလဲ့ရည်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကတိပေးထားခဲ့ပြီးပြီ။

နှင်းလဲ့ရည်ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးသော မိခင် ဈာပန နောက်ဆုံးခရီးမှာ သူ မပါဝင်မကူညီ မပျောင်းဖျ ပေးနိုင်ခဲ့လျှင်...

သူဆက်၍ပင် မတွေးရဲချင်လောက်အောင် အရှက်တွေ ထူအိမ်မွန်းကျပ်လာမိ၏။ ယမင်းကတော့ စင်းလှသော မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကို ယောင်၍မျှ မပုတ်ခတ်။ သူ့ထံမှအဖြေကို သဲကြီးမဲကြီး နာခံလိုနေ၏။

‘ကိုယ့်ကို ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လိုက်လျှောပါ ယမင်းရယ်’

ယမင်းမျက်နှာပေါ်မှာ ခံစားမှုတွေ လျှပ်ပြက်သလို တဖျတ်ဖျတ်ယှက်ဖြာသွား၏။ ယမင်းမဲ့ပြုံးနှင့် ခေါင်းကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ခါယမ်း၏။

‘ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ယမင်းတားတဲ့ကြားက ရှင်မဖြစ်ဖြစ်အောင် သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင့်အတွက်ဆိုးကျိုးကို လက်ငင်းချက်ချင်းရစေရမယ်’

သူ သက်ပြင်းမောကြီးချရင်း ဈေးဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့ထံလာရန် ပြင်ပြီးမှ သူတို့အခြေအနေကို လှမ်းတွေ့မြင်သွား

သော ဈေးလူကြီးအဖွဲ့နှင့် ဈေးသူဈေးသားအချို့။ ကျန်သော ဈေးသူဈေးသားတွေ အသုဘအိမ်မှာ သွားစုနှင့်နေကြလောက်ပြီ။ ယခုတစ်ကြိမ် ခေါင်းခါယမ်းရသူမှာသူ။

‘ယမင်း နောက်တော့ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်လာမှာပါ’

‘ဘာလဲ ရှင်ငှာ ဘယ်မသွားတော့ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား’

‘အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်သွားရလိမ့်မယ်’

ယမင်းက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် ကိုက်၏။ မျက်ရည်ကြည်စေ့သော မျက်ဝန်းနှင့် ပန်းသွေးရဲရဲစွန်းသော ပါးပြင်မှာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်စိတ်တွေ လက်လက်ဖြုတ်နေ၏။

‘တောက်’

တက်ခေါက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ယမင်း။ သူ့ရင်ခွင်းဖောက်လျှောက်ထွက်သွား၏။

အခန်း(၁၉)

ယမင်းပေးသော ဆိုးကျိုးကို (နှင်းလဲ့ရည်ရဲ့မိခင်နောက်ဆုံး ခရီးကို လိုက်ပို့ပေးအပြီး) နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းမှာ မထင်မှတ် သည့်နေရာ၌ သူရလိုက်၏။

သူ့အိမ်မှ ကားနှစ်မှတ်တိုင်စာခန့်ကွာဝေးသော ဈေးကို သူ လမ်းလျှောက်လာစဉ်။ အဝေးရှိ လမ်းချိုးလေးမှာရပ်ထားသော ယမင်း ရဲ့ ကားကို မြင်၏။ သူ့ကို အကြောင်းတစ်ခုခုရှင်းလင်းဖို့ လာစောင့် နေသည်အထင်နှင့် သူ သွက်သွက်ပင် လျှောက်သွားလိုက်သေး၏။

ကားနားရောက်၍ ကားထဲကြည့်လိုက်သောအခါ ယမင်းနှင့် သူမပဲခုံးကို ဖွဖွလေးဖက်ထားကာ စကားပြောနေသော ဝေယံလင်းခန့်၊ ငုပ်ကောင်ကို ရှောင်ပုန်းနေရာမှ ဘယ်ကဘယ်လို ပြန်အနားရောက် သည်မသိသော ဝေယံလင်းခန့်။ နှစ်ဦးသား ချစ်သူရည်းစားစစ်စစ် ကြီးတွေအလား ပြုံးရွှင်ရယ်မော ဟားတိုက်လျက်။

သူ့စိတ်ထဲ ဒေါသတွေ လင်းခန့် မျက်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ကို မုန်းသည့်စိတ်ဖြင့် အရိပ်မကျန် အမြစ်လှန်ပစ်ချင်၏။ သို့ငြား

အသိတရားက ဒေါသကိုချွန်းအုပ်ထား၏။ ယမင်းကို သူရင်ထဲ လတ် တလောထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးတွေနှင့် အလဲထိုးလိုက်ဖို့၊ ခဉ်းစားသေး၏။ ထိန်းချုပ်ထားသော အသိတရားကြောင့် အမှားတစ် ထွက်၊ အမှန်တစ်ကွက်မြင်လာ၏။ ငရဲနဲ့နတ်ပြည်။

ဘယ်လမ်း လိုက်မလဲ၊ ကြိုက်တာရွေး။

တင်းတင်းဆုပ်ထားသော သူ့လက်သီးကို ဖြေချလိုက်၏။ အံတစ်ချက်တင်းတင်းကြိတ်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ အနားကဖြတ်လိုက် ရ၏။

သူ့ကိုမြင်အောင် လှမ်းကြည့်ပြီး မမြင်ယောင်ဆောင်၍ ကလိ ထိုးရယ်နေကြသော စုံတွဲ။ သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်ပြင်းရှခံပြင်းသွားအောင် ယမင်းလုပ်ကြံဆွလိုက်သော ဆွကွက်တစ်ကွက်။ ပင့်သက်မောကြီး ဗူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ဆက်လျှောက်လာလိုက်၏။ မကြား တကြားပြောလိုက်သော ယမင်းရဲ့စကားသံကို မသဲကွဲ၍ ဘာမှန်းမသိ လိုက်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ ရယ်လိုက်သော ရယ်သံကိုဖြင့် ကောင်းစွာခွဲခြားနိုင်၏။

ဝေယံလင်းခန့်ရဲ့ လှောင်ရယ်သံ စ၍ပေါ်လာ၏။ ထိုမှ ယမင်း ရယ်သံတွေ ရောနှောသွား၏။ ယမင်းမကြိုက်နှစ်သက်တာကို ယမင်း အကြိမ်ကြိမ်တားသည့်ကြားမှ သူလုပ်ခဲ့မိ၏။ သူမကြိုက်နှစ်သက်တာ ကို ယမင်းပြန်၍ လုပ်ပြနေသည်။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်နှင့်ကစား သည့် အမှားကို သူ အကြိမ်ကြိမ် တားကြည့်ရလိမ့်မည်။

တား၍ရလျှင် အမြတ်။

တား၍မရလျှင် အရှုံး။ အရှုံး၌ အသည်းနှလုံးကို အဆင်မပြေ လိုက်ရမှာလည်း ကျိန်းသေ။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ယမင်းဆိုင်မထိုင်။ သူ့မှာ နေမထိထိုင်
မသာ။ အူနုကွဲခတ်သည်ထက် ပိုနာသည်ထင်ရ၏။ သို့ဖြင့် ယမင်းကို
တွေ့လိုတွေ့ငြား ညနေအား၍ လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်ချိန်မျိုးကို
သွားစောင့်၏။ ယမင်းအရိပ်သော်မျှ မမြင်ရ။ အိမ်ဖော် (လမ်းလျှောက်
ဖော်) ကောင်မလေး အပြင်ထွက်လာတာတွေ၍ လူရှင်းရာမှ တွေ့ဆုံ
ပြီး ယမင်းထွက်လာဖို့ အခေါ်လွှတ်ရပြန်၏။

အိမ်ဖော်မလေးအား အနီးအပါး ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဘောလံအိမ်
နှင့် စာရွက်ရှာပေး၍ သူရေးချင်တာရေးပြီး ယမင်းကို ပေးခိုင်းလိုက်
၏။

‘ယမင်းမကြိုက်တာ ကိုယ်ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး၊
ကိုယ် မကြိုက်တာ မင်း ဘာမှဆက်မလုပ်ပါနဲ့၊
လုပ်မိတဲ့အမှားအတွက် မင်း ကျေနပ်အောင် တောင်း
ပန်ဖို့ ကိုယ်လာစောင့်နေတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ထွက်
လာခဲ့ပါကွာ’

မောင်မောင်

အိမ်ဖော်မလေး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားပြီး နာရီဝက်လောက်
အကြာမှာ အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ပြီး လှမ်းလျှောက်လာ၏။ သူ့အနား
သို့ ရောက်သောအခါ...

‘မမယမင်း ပေးခိုင်းလိုက်တဲ့စာ’

သူ့ကို စာတစ်စောင်ပေးပြီး ရှေ့ဆက်လမ်းလျှောက်သွား၏။
စာကို သူ့အမြန်ဖွင့်ဖတ်လိုက်သောအခါ...

ဒီမှာ

အခြေအနေတွေအားလုံး လွန်သွားပြီ။

ရှင်ကိုမှန်းတယ်။ အဲဒါအဖြေပဲ။

နောက်ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။

တားဆီးဖို့အခွင့်အရေးကတော့ ဝေလာဝေးပဲ။ ရှင်နဲ့

ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး။ ရှင် ပြန်တော့။

နောက်နောင် နောင်ယုက်ရင် သက်ဆိုင်ရာနဲ့ အရေး

ယူခိုင်းမယ်။ ဒါပဲ။

အောက်ခြေမှာ ဆိုင်းမထိုးထား။ သူ့ရင်ထဲမှ သံယောဇဉ်ကြီး
တွေ တုန်ခါထွက်သွား၏။ ပြာဝေသော အမြင်အာရုံကို မနည်းစုစည်း
ပြီး နာကျင်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းသော ရင်အစုံကို လက်ခံ
ဖြင့် အမြန်အမြန် တွန်းထားရ၏။ မခံစားနိုင်တော့။ မနေလိုတော့။
တွေ့ခံရတော့။ မချစ်ဝံ့ရဲတော့။

မိန်းမတစ်ယောက် အခွင့်ပေးထားတဲ့ အကောင်းဆုံးအခြေ
အနေဆိုတာ လျှပ်ပြက်သလိုလည်း ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားနိုင်ပါလား။

ချစ်ခြင်းအားဖြင့် လာခဲ့သော ခြေလှမ်းတွေပေါ်သွက်နေခဲ့
သလောက် မုန်းခြင်းအားဖြင့် ပြန်လမ်းလျှောက်ရသည့်အခါ ဆင်တစ်
ဆောင်လုံး ကျောပိုးလာရသလို။

နှစ်ခါကွဲတဲ့အသည်း နာတာကလွဲလို့ ဘာမှလည်းမသိတော့။

ဈေးလူကြီးများ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် နှင်းလဲ့ရည်၏ မိခင်ကြီး ရက်လည်သပိတ်သွပ်မှာ စာရင်းကိုင်ရပြန်၏။ အသည်းကွဲထဲဖြင့် နာလန်မတူနိုင်သည့်ကြားမှ ဈေးသူဈေးသားများဆီသို့ အသံစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကူလုပ်ပေးရတော့၏။ မောင်နှမသဖွယ်အများက သမုတ်လာပြန်သဖြင့် နှင်းလဲ့ရည်အနားနေတာ အားပေး ပေးမနေပြန်၏။ အကြောင်းထူးလာစရာမရှိနိုင်တော့သည့် အချစ်ကံခေမှုကို ယဝ်မိပြတ်နိုင်ရန် စိတ်နှင့်အာရုံပြုနေရ၏။

‘အစ်ကို’

နှင်းလဲ့ရည် ခေါ်သံကြောင့် သူ ငေးရီတွေးမောမှုတွေ သွေ့သွား၏။

‘နှင်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နှင်းရဲ့ဒုက္ခတွေကြောင့် အစ်ကိုအရမ်းပင်ပန်းနေပြီနော်၊ နှင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘မပင်ပန်းပါဘူး၊ မနက်ဖြန်တစ်ဈေးလုံး လူလဲနဲ့ လာအုပ်တီးကြမှာဆိုတော့ မုန့်ဟင်းရည်လောက်မလောက် ချိန်ဆကြည့်နေတာပါ။ အချို့ကငွေမထည့်ရသေးတဲ့ဆိုင်တွေက မနက်ဖြန် လာဝါးတီးပေးရင်နဲ့ စုထည့်ကြလိမ့်မယ်လေ၊ နှင်းတို့စက်ဆိုင်လေး ပြန်ထွက်နိုင်အောင် နှင်းလည်း စိတ်ရောကိုယ်ရော ရွှင်လန်းကျန်းမာလာဖို့ ဆေးကုသပေးနိုင်အောင် ရလာမယ့် ငွေတွေကို တွက်ကိန်းချကြည့်နေတာနဲ့ တွေးသလိုငေးသလို ဖြစ်သွားတာပါ’

‘အစ်ကိုကို နှင်းတစ်ခုမေးချင်တယ်’

‘မေးလေ’

‘အစ်ကိုနဲ့ယမင်း ချစ်သူဖြစ်နေကြပြီဆို’

သူ မဖြေချင်ဆုံးမေးခွန်း။ အားနည်းနဲ့လျှပ်လေးနှင့် အိမ်က

ခါးမှာ ထိုင်နေသော နှင်းလဲ့ရည်ကို သူဘယ်လို ပြန်ပြောရပါ့မလဲ။ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်ရောင်ဖြစ်ချင်သော မျက်နှာ၊ မှုန်ရီဖျော့တော့သော ချက်ဝန်း၊ သွေးခြောက်ချင်သော နှုတ်ခမ်းပါး၊ ဆံနွယ်ယဉ်လေးဖုံးသော်လည်း ချိုင့်ဝင်ချင်ချင် နားထင်နှစ်ဖက်နှင့် နှင်းလဲ့ရည်ရဲ့ အကြည့်ဓာတ်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပလပ်လိုက်ချင်၏။

‘ဖြစ်ခါနီးခဲ့တယ်ပဲ ဆိုပါတော့’

‘အခုကောဟင်’

‘ပြတ်သွားပြီ’

‘အို... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူမကြိုက်တာ လုပ်မိလို့ပါ’

‘ဘယ်လိုရယ်၊ သူမကြိုက်တာ ယမင်းမကြိုက်တာ ယမင်းဆံနိုင်တာ၊ အင်း... အင်းလေ၊ ကျွန်မလည်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နာနဲ့ ကြားသင့်သလောက်ကြားပြီးပါပြီ၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မကို ယမင်းအထင်လွဲပြီး အစ်ကိုကိုမုန်းသွားတာ မဟုတ်လား’

‘ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့၊ နှင်းရယ်၊ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားရမယ့်အရေးတွေတွေးထားရမှာ၊ အစ်ကိုအနားမှာ ရှိတယ်၊ ညီမတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပြီး နှင်းဘဝကို သုညက ပြန်စပေးမယ်၊ အဓိကဟာ စိတ်ဓာတ်ပဲ’

နှင်းလဲ့ရည် မျက်နှာလေး လင်းပလာ၏။ တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပလာသော မျက်လုံးတွေ ခဏအတွင်း မှိန်ဖျော့ကာ မျက်နှာနှမ်းရော်သွားပြန်၏။

‘အစ်ကို အခုအရမ်းခံစားနေရမှာပဲနော်၊ နှင်းရဲ့ ဒုက္ခနဲ့ သားဇာပရိဒေဝမီးတွေ အစ်ကိုကို ကူးစက်သွားခဲ့ရပြီ’

မျက်ရည်တွေကျလာသော နှင်းလဲ့ရည်အား...

‘ဟာ... အဲဒီမျက်ရည်တွေကမှ အစ်ကို့ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် နှိပ်စက်နေတာပဲ၊ ကံ... ထ အိမ်ထဲမှာ စကားဝါတို့ ဘဲဥပြုတ်တွေ ခွာနေကြတယ်၊ အဲဒီမှာ သွားထိုင်နေနော်၊ မဲလုံးမတို့အဖွဲ့က ဟာသသိပ်ပြောတတ်တယ်၊ လာ... အဲဒီနေရာ အစ်ကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်’

သူ နှင်းလဲ့ရည်ကို အသာဆွဲထူပြီး လက်လွှတ်ပေးလိုက်၏။ နှင်းလဲ့ရည်က မျက်ရည်ကို လက်ခံနှင့်သိမ်းသပ်ပြီး လက်ခံကိုဖြန့်၍ ခေါင်းကိုကပ်အုံလိုက်ရင်းမှ ယိုင်ထိုးသလိုဖြစ်ကာ ခွေခနဲလဲကျသွား၏။

‘ဟဲ့... လုပ်ကြပါဦး၊ ဘယ်သူရဲ့ ဟိုမှာ မိနှင်းမူးလဲလို့’

‘အို... စကားဝါနဲ့ မဲလုံးမ ပွေထားစမ်း၊ ဟဲ့... မောင်မောင် ကားပြေးငှားလေ၊ နီးရာဆေးခန်းပြေးရအောင်’

‘အားနည်းလို့ မူးဟာနေပါလိမ့်မယ်’

‘အားနည်းမှာပေါ့တော်၊ အစာကကြောင်စာလောက်ပဲ စားတာ၊ ဒီနေ့ဆို ခြောက်ရက်ရှိပြီ၊ မလဲခံနိုင်တော့ရိုးလား’

‘စိတ်ထိခိုက်ပြီး မူးလဲသွားတာ ထင်တယ်၊ ဘေးလူတွေ မဆိုင်ရင် ဖယ်ကြ၊ ဟ... နှင်းနှိပ်ကြည့်ကြပါဦးလား’

အသံတွေအားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး သူပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ ဈေးသူဈေးသားတွေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နှင်းလဲ့ရည်ကိုထားခဲ့ရ၏။

နှင်းလဲ့ရည် မူးလဲသွားသည်မှာ သူ့အကြောင်းကို စိတ်မကောင်းအဖြစ်လွန်သွားရုံလား။

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လမ်းထိပ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိရ။ အတုမဲ့မြတ်သော သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား စိတ်နှင့် ဦးခိုက်ကန်တော့ကာ... နှင်းလဲ့ရည်အခြေအနေ မဆိုးဝါးစေဖို့ ဆုတောင်းအခါခါ ခြွေလိုက်မိသည်။

ဆုတောင်းကားပြည့်ခဲ့၏။ မူးဝေသော အခြေအနေအရင်းခံကို အရာဝန်ရှင်းပြု၍ သိလိုက်ရ၏။ လိုက်ပို့သူအားလုံး အံ့သြတကြီးဖြစ်ကြရ၏။ ကလေးမရရန် အစီအမံဆေးတွေ သုံးစွဲသော နှင်းလဲ့ရည်မှာ တိုယ်ဝန်သုံးလရှိနေသတဲ့။

‘ကျွန်မအထင်... ဒီကလေးမ ဆေးကပ်စားရင်း ဆေးစားရက်ပျက်ခဲ့တယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွဲပြီး ဆက်မစားဖြစ်တော့၊ အခုမှလာပြီး အကောင်အထည်ပေါ်နေတာပေါ့’

‘တော်သေးတာပေါ့ဗျာ’

‘ရှင်က ဘာတော်သေးတာလဲ’

‘ဪ... ကျုပ်တို့ မောင်မောင်ကြီးခမျာ လူကြီးတွေတိုက်ထွန်းလို့ မောင်လိုနမလိုလည်း အနီးကပ်ပြုစုရသေးတယ်၊ ဒီကိုယ်ဝန်ချက်မှဖြစ်လာရင် မောင်မောင်ပဲ ဝိုင်းသမုတ်စွပ်စွဲခံရဦးမယ်၊ ခုတော့ သူတို့ကွာရှင်းပြီးတာမှ တစ်လတောင်မပြည့်တတ်သေးဘူး၊ ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ သူ့ယောက်ျားဟိုကောင်လေးနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ဆိုတာ ခပ်ရှင်းရှင်းဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကိုတော်သေးရဲ့လို့ ကျုပ်ပြောတာပေါ့’

သူ နားထောင်သူသက်သက်အံ့သွင်နေ၍ မဖြစ်တော့။

‘ကျွန်တော် လုပ်သင့်လို့လုပ်ချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါတို့ ဒီကဈေးမိဈေးဖဖြစ်တဲ့ လူကြီးသူမတွေကပဲ အကြံပေးကြပါ’

‘မင်း ဘာလုပ်ချင်တာလဲ မောင်မောင်’

‘ကျွန်တော် ဒီကလေးရဲ့ဖခင် ဖြစ်တဲ့ ဝေယံလင်းခန့်အိမ်ကို အကြောင်းကြားချင်တယ်၊ သူတို့လင်မယားကွဲတဲ့အချက်တွေထဲမှာ ကလေးမယူလို့ဖြစ်တဲ့ ပြစ်ချက်က အဓိကဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးကြပါ’

‘ဟဲ့... သူတို့က သတင်းစာထဲထည့်ပြီးတော့ ကွာသွားတာပဲ’

ကြတာ၊ မင်းသွားပြောလို့ လက်ခံပါ့မလား မောင်မောင်ရဲ့

ဘာလို့မရရမလဲ မတင်ရွှေရဲ့ ဟိုက သူ့သားဟိုက သူ့မြေးဟေ့၊ မောင်မောင် သွားသာပြောလှည့်ကွာ၊ ပြေးတောင်လာဦးမယ်၊ အဓိကကိုရနေပြီပဲ၊ ဘာကွာရှင်းတာတွေမှ ခေါင်းထဲထားမနေနဲ့

ဦးဖော့ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားတွေပြီး ပြောလိုက်ပါကွာ၊ တို့တွေက ဆိုင်သိမ်းအိမ်ပြန်ရဦးမယ်၊ မင်းဆိုင်လည်း ဘေးအခန်းက သော့ခတ်သိမ်းပေးထားဦးမယ်

ကိုမွတ်တားစကားဆုံးသည်နှင့် ကိုမောင်မောင်ရွှေ (ခေါ်) ကိုပြတ်က...

ငါလည်း ဦးစောသာအေးအစည်းအဝေးသွားနေလို့ ရုံးစောစော ပြန်စောင့်နေရဦးမယ်၊ မင်းသွားလိုက်ပါ မောင်မောင်၊ အဆင်ပြေမှာပါ

သူ အားလုံးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ နှင်းလဲ့ရည်ကို သူတို့အားလုံး သူမ အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီး အဖော်ချ၍ စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားကြမှာ သေချာ၏။ ဝေယံလင်းခန့်နှင့် နှင်းလဲ့ရည် ပြန်ပေါင်းထုတ်သွားလျှင်...

သူ့အနာဂတ်မှာ ယမင်းနှင့် ပြန်လည်ပတ်သက်စရာ အခွင့်အလမ်းတွေများစွာ... များစွာ... များစွာ။

ဤအတွေးဖြင့် သူပီတိဖြစ်ကာ လမ်းလျှောက်ရင်း လေထဲမြောက်မြောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

အခန်း(၂၀)

တောင်းအော်(စ်)ကားတစ်စင်းလုံး လှုပ်ခါနေတာတွေ့၍ သူချုတ်လုံးပြူးထွက်သွား၏။

နင်... လွတ်... ဖယ်... သုတ်မာတဲ့ကောင်၊ ငါ့ကို လွယ်လွယ်ရမယ့်မိန်းမမှတ်နေသလား၊ အသက်ချင်းထပ်လဲပစ်လိုက်မယ်၊ အား... မေမေရေ

ယမင်းကလည်းကွာ ကိုယ့်တကယ်လက်ထပ်မှာပါ၊ ကိုယ့်တို့က ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသူတွေပါ၊ မစိမ်းပါဘူး၊ ကိုယ့်ကို လိုက်လျောပါကွာ၊ မရရင် ကိုယ် ဒီထက်ပိုကြမ်းရလိမ့်မယ်

သူ သဘောပေါက်သွားပြီး တောင်းအော်ဆွဲတံခါးကို အားနှင့် ခြေကန်ဆွဲပစ်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် ကားတံခါးဖွင့်သံကြောင့် ယမင်းကိုယ်ပေါ်မှ ဝေယံလင်းခန့် ဆတ်ခနဲခွာပြီး လှည့်အကြည့်...

ဝေယံလင်းခန့် မျက်နှာတည့်တည့်ကို သူ့နှုတ်ပျံနှင့် ပစ်တိုက်ချလိုက်၏။ အသံပင် မထွက်နိုင်။ ကားနံရံကို ဝုန်းခနဲ တိုက်ကျပြီး ဝေယံလင်းခန့်ပျော့ခွေ၍ ယာယီမေ့သွား၏။ သူ ယမင်းကို အတင်းအဓိက ထုပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ တပ်ပေးရင်း...

‘ယမင်း... ယမင်း... ယမင်း... ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ စိတ်မရှိနဲ့တော့၊ ယမင်း ဘာလို့ကိုယ့်ကို ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက်၊ ပြောချင်ရင် ပြောချလိုက်၊ တင်းမထားနဲ့၊ အောင့် မထားနဲ့လေ’

အသိမဲ့သလို ပြူးကြည့်နေသော ယမင်းပုခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ လှုပ်ယမ်းလိုက်သောအခါ ‘အင့်’ခနဲ အသံမြည်ပြီး ယမင်းသတိပြန် ဝင်လာ၏။

‘ရှင်... ရှင်...’

‘ယမင်း... ကိုယ်လေ မောင်မောင်၊ ယမင်းကို ဟိုကောင် စော်ကားတာ ဘာမှအရာမမြောက်ဘူး၊ ကိုယ် ဆုံးမလိုက်ပြီ’

ယမင်း အိခနဲ ငိုချလိုက်၏။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက် နှင့် အပ်ငိုရှိုက်၏။ လှိုက်၍လှိုက်၍ ရှိုက်ငို၏။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် သူ့ရင် ခွင်ထဲ ယမင်းကို ဆွဲကပ်ထားလိုက်၏။ ယမင်းက သူ့ရင်ကို ပြန်တွန်း ပြီး...

‘ကျွန်မ ရှက်တယ်၊ အရမ်းရှက်တယ်၊ သေချင်အောင် ရှက် တယ်’

‘ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ကိုယ် ယမင်းရဲ့ချစ်သူပါ၊ ကိုယ် သိတာ ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့တွဲရင် တစ်နေ့ ဒီလို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ယမင်း မင်း ဘာမှမဖြစ်ခင် အချိန်မီကယ်လိုက်နိုင်လို့’

‘ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို သိလို့လိုက်လာတာလား ဟင်’

‘ဝေယံလင်းခန့် မိဘတွေ ပြောပြလို့ပေါ့၊ ဒီဆိုင်ဟောင်းကြီး က သူ့အမေလုပ်ငန်းငွေဖြတ်လို့ ရပ်ထားတဲ့ဆိုင်၊ ဒီဆိုင်မှာ ဒီကောင်

သူ့အဖွဲ့တွေနဲ့ လာလာအချိန်ဖြုန်းတတ်တယ်၊ ဒီမှာ ဒီကောင်ရှိမယ် ဆင်ပြီး လိုက်လာရင်းနဲ့ အခုလို တွေ့ရတာပေါ့ ယမင်းရယ်’

‘အဲဒီကောင် ယမင်းကို ညာခေါ်လာတယ်၊ ကားကို တရ ကြမ်းဆိုင်ထဲ မောင်းဝင်လာပြီး ဒီလိုသောင်းကျန်းတော့တာပဲ’

‘အခု ဒီကောင်မှာ သူလိုချင်တဲ့သား ရနေပြီ’

ယမင်း အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့အမြန်ဆက်ရှင်းမှ သံသယ ဆင်းမည်မို့...

‘ဟုတ်တယ် နှင်းလဲ့ရည်ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားတာ သုံးလ ရှိပြီ၊ ဒါကို ဒီကောင်သိစေချင်လို့ သူ့မိဘတွေ အိမ်ဝင်ပြီး ပြောပြတော့ သူ့မိဘတွေ သဘောပေါက်နားလည်လက်ခံကြတယ်၊ သူတို့ချွေးမကို သူ့သားဆန္ဒအရ ကွာရှင်းပြတ်စဲပေးလိုက်ရပေမယ့် တစ်နေ့မှ စိတ် မချလို့ သူ့လူယုံအမျိုးမျိုးချပြီး စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဒီ လေးရှိတဲ့အကြောင်းတောင် ကိုယ့်အရင် လူယုံက လှမ်းဖုန်းဆက် ညီ ကြိုသိပြီးပြီတဲ့၊ ဈေးအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်လောက်တော့ သူတို့ လူယုံဖြစ်ပုံရတယ်’

‘ဒါဆို ဒီကောင်မွန်နေတာတွေ မေ့သွားမယ် ထင်တယ်၊ သူတို့လှုပ်နှိုးပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်ပါဦးလားဟင်၊ အန္တရာယ် မရှိတော့ ရှိမယ်နဲ့တူတယ်’

သူ ထပြီး ရေသန့်ဘူးရှာ၍ ဝေယံလင်းခန့်မျက်နှာပေါ် ဆောင်းချလိုက်၏။ ‘ဟူးဟူးဘရဲ’နှင့် သတိပြန်ရလာသော ဝေယံလင်း ခန့်ကို နံရံပိတ်တွန်းကပ်ပြီး...

‘ငါ့နာမည် မောင်မောင်၊ ငါအခုမင်းဆီလာတာ၊ မင်းကွာ ရှင်းလိုက်တဲ့မင်းဇနီးဟောင်း၊ နှင်းလဲ့ရည်ဗိုက်ထဲမှာ မင်းရင်သွေးသေး ဆုံးလတောင်ရှိနေပြီ၊ မင်းရင်သွေးအစစ်အမှန်ဆိုတာ မင်းမိဘတွေ

မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး လူယုံနဲ့ လိုက်ကြည့်ခိုင်းလို့ သိကြတယ် မယုံရင် မင်းဇနီးကို သွေးစစ်ခိုင်း’

သူ့စကားကို ဝေယံလင်းခန့် မျက်လုံးပြူးကြောင်ပြီး နားထောင်နေရာမှ မျက်လုံးတွေလည်ပတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

‘မင်း ဒီလိုမိုက်ရိုင်းတာ ကောင်းသလား၊ အခု ရာဇဝတ်မှု မြောက်နေပြီကွ၊ ငါသာ ရဲတိုင်လိုက်ရင် မင်းအချုပ်ထဲရောက်ရတော့မယ်၊ တစ်ဖက်မိန်းကလေးကို မင်းဒီလိုအကြံပက်စက်တာ ယောက်ျားကောင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူယုတ်မာလူညံ့လူဖျင်း လူမိစ္ဆာတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်ပြောစမ်း၊ အခု မင်းဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ပြော’

သူက ဝေယံလင်းခန့်ကို ဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါပြီး မေးလို့သောအခါ ဝေယံလင်းခန့် ဇာတ်ကျိုးပြီး အသံတိုးတိုးနှင့် သက်ပြင်းရှိက်၏။ ပြီးမှ...

‘ကျွန်တော် လူပါ၊ လူ့လောကထဲရောက်လာတော့မယ် ကျွန်တော့်သားအတွက် သိက္ခာရှိတဲ့ လူပဲဖြစ်ချင်တယ်၊ သားဆို အသိမရခင်က ကျွန်တော့်ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို နေတယ်၊ လူတယ်၊ ကိုင်တယ်၊ အခုသားဆိုတဲ့အသိကို ရမှ ကျွန်တော့်ဇနီး ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်ရမယ်၊ သူ ကိုယ်ဝန်ကို အထူးသမားတော်ကြီးတွေနဲ့ အပ်ပြီး တယုတယဂရုစိုက်မွေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ပြန်ပြီးတည်ဆောက်မယ်’

ဝေယံလင်းခန့်နှင့် သူ ညှိပြီးသွားသောအခါ ယမင်းနှင့် လမ်းထိပ်မှာပင် ဆင်းနေခဲ့၏။ ဝေယံလင်းခန့်မှာ နှင်းလဲ့ရည်တို အိမ်ရှိရာဆီ ကားမောင်းထွက်သွား၏။ အနည်းငယ်ကွန့်ကြေနေသော အဝတ်အစားကို မလုံမလဲဆွဲဆန့်ရင်း...

‘ယမင်းတို့ ကားငှားကြရအောင်’

‘ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး နားလည်ပြီလားဟင်’

‘မပြောတတ်သေးဘူး’

‘ယမင်း စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား’

‘ယမင်း ဒီလိုအခြေအနေအထိ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းရင်းဟာ သူ့ကြောင့်ပဲ’

‘ယမင်းက စိတ်ဆိုးတဲ့နေရာမှာသာ အပြောင်းအလဲမမြန်တယ်၊ အခေါ်အပြောကတော့ အခု ကိုမောင်မောင် အခု ရှင်၊ အခု သူနဲ့ ပြောင်းလဲတာကျတော့ မြန်သလားမမေးနဲ့၊ ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုရင်လည်း ယမင်းကျေနပ်တဲ့အထိ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ’

‘ဒီအချိန်မျိုးမှာ မထင်မှတ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဆက်တိုက် ကြုံလိုက်ရလို့ ယမင်း ဘာမှမပြောချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခုနက ဆိုးဝါးတဲ့ မြင်ကွင်းကို သူမြင်သွားတာ ယမင်းအရမ်းရှက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်’

‘ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ယမင်းရယ်၊ ကိုယ်နားလည်သလို ယမင်းကိုယ်ကို နားလည်ပေးတဲ့အခါ ကိုယ်ဟာ ယမင်းဆိုတဲ့ အောင်းကင်ကယန်းကို မြေပေါ်ကပဲ နမ်းမယ့်သူဆိုတာ ထည့်သွင်းစဉ်းစားပေးပါ’

ယမင်းက ‘အင်း’တစ်လုံးတည်းချပြီး ကပ်ဖက်အကြည့်လွှဲ၏။ အငှားယာဉ်တစ်စီးကို လက်ပြတားပြီး ကိုယ်စီတက်ထိုင်ကာ သွားလိုရာကိုပြောလိုက်၏။

အတော်စိတ်ကြီးသော ကောင်မလေးပဲလား။ ယမင်းမျက်နှာမှာ စူတည်တည်လေးတင်း၍ မျက်လုံးမှိတ်ကာ နောက်ကျောမှီခိုထား၏။ စိတ်နှင့်ကိုယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သမျှကို ပြန်လည်အေးချမ်းဖြေဖျောက်နေခြင်းဖြစ်သည်မို့ ယမင်းကြားစေချင်သော သူ့စကား...

တွေ ဆက်ပြီးပြောကြားရန် အခွင့်မသာ၍ ငြိမ်နေပေးလိုက်ရ၏။ သို့ငြား
ခပ်ပါးပါးလေး ပြောလိုက်မိ၏။

‘ယမင်း ပေးတဲ့ဆုမှာ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး မြုပ်နှံထားချင်
တယ်’

အခန်း(၂၁)

ဝေယံလင်းခန့်နှင့် နှင်းလဲ့ရည်တို့ ပြန်လည်ပေါင်းဖက်သွား
ကြပြီလေ။ သူ့အား အချိန်အတန်ငယ်ဆွဲ၍ စိတ်ဆိုးရှိန်ဖြေယူနေသော
ယမင်းမှာလည်း အထည်ဆိုင်မှ မရှုမိန်ကြားဝင်စေစပ်အောင်သွယ်မှု
ဖြင့် အခြေအနေကောင်းလာ၏။ အထည်ဆိုင်တန်းမှ မရှုမိန်ဆိုင်မှာ
ယမင်းနှင့် သူတွေ့ဆုံစကားပြောဖြစ်ကြ၏။ ရှင်းတမ်းပြန် သုတ်ရ၏။

ထိုကဲ့သို့ စကားပြောခြင်းကို မတင်ရွှေတို့အဖွဲ့က ချောင်း
ကြည့်ကြ၏။ ဒေါ်ငွေငွေလှိုင်တို့က စပ်စုကြ၏။ အထည်တန်းက
နားစွင့်ကြ၏။

ကိုလူဘတို့အဖွဲ့က မယောင်မလည်နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး တိုင်
ယင်ဆွေးနွေးဖို့ လျှာယားနေကြ၏။ မဲလုံးမတို့အဖွဲ့က ခန့်မှန်းခြေတွေ
ယင် ထုတ်ပြန်ပြီးပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် ညားမညား အရေးကို ညားမယ့်ဘက်က
အလေးသာထားကြခြင်းပင်။

‘ယမင်းရယ်... ဒီနေ့ထိအောင် ကိုယ့်အပေါ် စမ်းချင်ခင်ကြီး
ဆက်ဆံနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ကိုပေးမယ့်အဖြေကို တင်ပြန်
ကုပ်ပြည့် မပေးနိုင်လို့လား၊ မပေးချင်လို့လား’

‘မသိဘူး’

‘ကိုယ်စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ရင်ပူနေပြီ၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးလားဟင်’

‘မသိဘူး’

‘ဒါဆို ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပေါ့’

‘မသိဘူး’

ထိုစဉ် အထည်စတွေ ကန့်လန့်ကာလိုချထားသည့်အထဲမှ မရှုမိန့် ခေါင်းထွက်လာပြီး

‘အိုက်လိုက်တာ၊ မြန်မြန်တိလိုက်ပါတော့ ယမင်းရယ်၊ အခု အထည်တန်းက မစပ်စုတွေ ဆိုင်နောက်မှာ ဆန်အလကားဝေတဲ့အတိုင်း ပြုတိုးနေပြီ၊ တိလိုက်ပါ၊ တူ့ခဗျာ တနားပါတယ်’

‘ကဲကြားလား၊ ကိုယ့်ကိုအားလုံးကတောင် ဝိုင်းသနားကုန် ပြီ သိလိုက်တော့နော်’

ယမင်းက လိုက်ကာနောက်ကို အလန့်တကြားကြည့်ရင်း...

‘ဟယ်... ရှက်လိုက်တာ၊ ဖယ် ယမင်းပြန်တော့မယ်’

‘ဒါဆို အဖြေအတိအကျပေး’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ လူတွေ ဒီလောက်ကြားထဲမှာ မရှက် ဘူးလား’

‘အချစ်မှာ အရှက်မရှိဘူး’

‘ဘယ်ပညာရှိက ပြောတာလဲ၊ အလကား စကား’

‘ဟောဒီကဝိက ပြောတာလေ’

‘ဖယ်ပါ၊ ယမင်းရှက်စိတ်မွန်လာရင် မလွယ်ဘူးနော်၊ သူ သိချင်တဲ့အဖြေကို နောက်မှပေးမယ်’

‘အချိန်ဆွဲခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ချစ်ရင်စောင့်ရမှာပေါ့၊ စွဲမရှိဘူးလား’

မရှုမိန့်တို့လိုက်ကာကြားထဲ ပြန်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွား သော်လည်း တခါခါ တခွဲခွဲ ရယ်နေကြ၏။

‘ဟိုမှာ သူများတွေ ရယ်ကုန်ပြီ ခက်လိုက်တာနော်’

‘ဒါဆို ကိုယ့်ကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြော’

ယမင်းခြေလေးဆောင့်ပြီး သူ့နားရွက်ကို လှမ်းဆွဲကာ သူမ နားကပ်၍...

‘ကိုးရာခုနှစ်ဆယ့်နှစ် ထပ်တိုးပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပဲ’

‘ဒါဆို တစ်ထောင့်ငါးရာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေ ပေးချင်နော် ယမင်း’

‘ဒီလောက် အရင်လည်း လဲသေလိုက်တော့’

သူ ဝမ်းသာအားရ ထအော်ရန် အပြင် ယမင်းက သူ့ဗိုက် ကြားကို လှမ်းကိုင်၍ အသာလိမ်ထားသဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပျော် ပျော်ရ၏။

ယမင်းလက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွလေးဖက်စဉ် ယမင်း ထိခိုက်၍ သူ ‘အား’ခနဲ အော်လိုက်၏။

ယမင်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ထဲ ဆွဲကပ်စဉ် ယမင်းပိုလိမ် ထိတတ်၍ သူ အားခနဲ အော်ပြန်၏။

ယမင်းပါးကလေးကို သူ ကြိုးစားစဉ်...

‘အားဟားဟားနာတယ်၊ မလုပ်တော့ဘူး အိုကေ၊ ကိုယ့်ကို ထိတတ်တော့ကွာ’ဟု သူ ထအော်ရတော့၏။

ယမင်းက သူ့ကိုလွှတ်ပြီး တစ်ဖက်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ အရပ်ရပ်မျက်နှာမှ ပြူတစ်ပြူတစ်ဖြင့် ခိုးကြောင်ခိုးငှက်လှမ်းကြည့် ကြည့်သမျှ ဦးခေါင်းတွေကို တစ်သီကြီးလှမ်းမြှင်လိုက်ရ၍...

‘အတော့... ဟိုမှာ ဟိုမှာတွေ့...’

‘ထားလိုက်ပါ။ ဒီနေ့ သူတို့ ဈေးမရောင်းကြတော့ဘူး။ နေ့ကမ္ဘာအမည်တပ်ထားတဲ့ ဒီဥယျာဉ်ပန်းဈေးကြီးမှာ ရွက်ကြွေလေးတစ်ယောက်ကတစ်နေ့ ပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သူတို့ဝိုင်းပြီး ဩဘာပေးဖို့ ဒီနေ့ကိုတောင် အမည်သတ်မှတ်ပေးပြီးသွားပြီ’

‘သွားပါ။ အလကား၊ သူ့ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ကို နေ့တစ်ဝက် ဈေးပိတ်လိုက်ပြီ’

‘ဒီနေ့ ဘာနေ့မို့လဲ’

‘အချစ်နေ့လေ’

ယမင်းနာခေါင်းရှုံ့ပြီး မဲခနဲဖြစ်သွားစဉ် သူ့ရင်ခွင်က ယမင်းခန္ဓာကိုယ်လေးဆီ ပြေးဝင်သွား၏။

ထိုနေ့က ဈေးအတွင်း (အေ)ရုံမှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် လူပုံသွား၏။

ဈေးလာဝယ်သော ဈေးဝယ်တွေက ဘာလဲဟု မေးကြမိန်းကြ၊ ဈေးသူဈေးသားတွေက ဗွီဒီယိုရိုက်နေတာဟု လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ဖြေကြ၏။

‘မင်းသမီး ဘယ်သူလဲ’

‘မသိ...’

‘အယ်... မင်းသားကရော’

‘လျှာရှည်ပါ’

‘တစ်ခါမှလည်း မကြားဖူးပါဘူး’

‘အသစ်တွေလေ’

‘ဒါရိုက်တာကရော’

‘သွားစမ်း’

‘အသစ်ပါပဲလား၊ ဇာတ်ကားနာမည်ကဘာတဲ့’

‘ဆက်မေးရင် ပါးရိုက်ခဲရမယ်’

ဈေးဝယ်သူခမျာ...

လူများအုံ့နေ၍ ဝင်မတိုးနိုင်သဖြင့် ချောင်းကြည့်နေသော ဒီးစပ်ရာဈေးသည်ကို မေးကြည့်နေရင်း ဇာတ်ကားနာမည်ကို ကြားလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ချိုးတည်း လစ်ထွက်သွားတော့၏။

လေးစား ကြိုးစားစွာဖြင့်...

ချစ်များရှင်

